

Truyện Thuyết Sói Tuyết - Tập Truyện Mây Mưa Lục

Contents

Truyện Thuyết Sói Tuyết - Tập Truyện Mây Mưa Lục	1
1. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 1	1
2. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 2	3
3. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 3	5
4. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 4	9
5. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 5	14
6. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 6	20
7. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 7	22
8. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 8	29
9. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 9	35
10. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 10	43
11. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 11	51
12. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 12	56
13. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 13	63
14. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 14	69
15. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 15	72
16. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 16	74
17. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 17	77
18. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 18	80
19. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 19	82
20. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 20	84

Truyện Thuyết Sói Tuyết - Tập Truyện Mây Mưa Lục

Giới thiệu

Tên gốc: Vân vũ lục - Phần 2 Editor: Yenhi Tình trạng: hoàn được mấy phần trong Tập truyện - Phần này chỉ có 20 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-thuyet-soi-tuyet-tap-truyen-may-mua-luc>

1. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 1

Tô Yên Vũ học năm 4 ở đại học R, người quen biết cô đều nói cô giống như thiên kim tiểu thư từ cổ đại xuyên tới đây, ôn nhu nho nhã, ngày thường nói chuyện đều rất ôn hoà. Cha của Tô Yên Vũ - Tô Hải Phú là điền sản nổi tiếng trong nước, tài sản hơn 1 tỷ, giàu nhất vùng. Tô gia có bốn người, Tô Yên Vũ còn có một anh trai, điển hình trong nhà là nam bên ngoài nữ bên trong, cha cô thường xuyên bận rộn bên ngoài, thời gian ở nhà không nhiều lắm. Tô Hải Phú vợ vàng kiếm tiền, thời gian cùng con cái ở bên nhau rất ít, ngày thường cũng tương đối nghiêm túc, Tô Yên Vũ từ đáy lòng đối với hắn có một cảm giác sợ hãi, không dám làm trái ý hắn.

Tô Yên Vũ từ nhỏ đến lớn đều là cô gái ngoan ngoãn trong nhà, chỉ là bây giờ cô gạt người trong nhà lên lút yêu đương. Từ nhỏ đến lớn người theo đuổi cô rất nhiều, nhưng Tô Yên Vũ vẫn cũng không dám thử, cho đến khi học năm 2, ở sân bóng rổ gặp được Trần Thự Quang học khoa Kiến trúc, nửa năm theo đuổi, cuối cùng cô cũng đồng ý quen với hắn.

Trần Thự Quang là bạn trai cũng là mối tình đầu của cô, hai người đã qua lại một năm, nhưng cô không dám để cho người trong nhà biết cô đang yêu đương, bởi vì nhà cô tuyệt đối sẽ không đồng ý cô và Trần Thự Quang ở bên nhau. Nhà Trần Thự Quang chỉ là một gia đình công nhân viên chức bình thường, tuy rằng trường bọn cô theo học là trường Kinh tế tài chính nổi tiếng ở thành phố R, nhưng theo Tô Hải Phú, môn đăng hộ đối quan trọng hơn so với bằng cấp, ông kêu mẹ Tô sắp xếp đối tượng xem mắt cho Tô Yên Vũ, đều là nhà giàu có, hoặc là làm quan.

Tô Yên Vũ và Trần Thự Quang lên lút thương lượng hai người sẽ cùng nhau xin học bổng ở nước ngoài, trời cao hoàng đế ở xa, huống hồ bọn họ sẽ tự kiếm tiền nên cũng không cần lo lắng.

Nghỉ đông, mấy bạn học trong ký túc xá của Tô Yên Vũ cùng hẹn nhau đi du lịch, Tô Hải Phú ở phương diện tiền bạc không hề keo kiệt với con cái, cho cô một nguồn quỹ đi du lịch, để cô đi chơi vui vẻ. Lần này là đi ra ngoài với bạn cùng phòng, ai có bạn trai cũng dẫn theo, Trần Thự Quang cũng đi cùng nhóm, đồng thời kêu thêm mấy bạn nam độc thân đi chung, một nhóm nam nữ đồng đều, mười người trẻ tuổi tổ chức thành một nhóm đi ra ngoài.

Lần này đích đến của cả nhóm là Tây Nam một cảnh đẹp nổi tiếng trong nước, hai ngày sau bọn họ tới một cao nguyên phủ đầy tuyết ở một trấn nhỏ, phong cảnh nơi này như tranh, khí hậu hợp lòng người bốn mùa như mùa xuân, tuy nhiên đây cũng không phải nơi nổi tiếng lắm, lúc này là mùa du lịch thịnh vượng, trấn nhỏ vẫn yên lặng như cũ. Ở trấn nhỏ đi dạo vài ngày, mấy nam sinh nghe nói ở gần đó có một nơi gọi là Tuyết Lan Sơn phong cảnh rất đẹp nhưng chưa được khai phá, chưa trở thành địa điểm du lịch, vẫn duy trì cảnh quan nguyên thủy, nên bọn họ muốn đi khám phá thử. Hỏi thăm ông chủ nhà trọ, nghe nói rất nhiều du khách đều đã đi qua, cũng không có gì nguy hiểm, đoàn người chuẩn bị một ngày liền đi xem.

Đoàn người sau khi chuẩn bị liền thuê xe xuất phát đi Tuyết Lang Sơn, trấn nhỏ ở Tuyết Lang Sơn có tuyết, xe bọn họ thuê không đi vào trấn được, nghe nói người ở trấn trên không chào đón du khách đến Tuyết Lang Sơn tham quan, bởi vì bọn họ cảm thấy du khách sẽ phá hư phong cảnh trên núi. Bọn họ từ thị trấn bên cạnh đi đường nhỏ đến Tuyết Lang Sơn, trên đường có đầy dấu vết xem ra cũng có không ít người từ nơi này đi qua, hiển nhiên Tuyết Lang Sơn tuy rằng chưa có khai phá, nhưng người lên đến ngắm phong cảnh vẫn không ít.

Đầu tiên bọn họ đến Tuyết Lang Cốc, tuy rằng Yên Vũ đã nhìn thấy biến hóa của thảm thực vật từ chân núi đến đỉnh núi nhưng vẫn bị cảnh đẹp của Tuyết Lang Cốc chinh phục. Mặt cỏ dưới chân núi tuyết có chút lạnh lẽo, còn có một ít hoa dại cỏ dại, không khí lạnh lạnh. Nhưng Tuyết Lang Cốc lại khác, nơi này thật sự không khí ẩm áp giống như mùa xuân, thời tiết như vậy làm Yên Vũ cởi áo khoác ra, sơn cốc có hoa dại muôn màu, suối nước trong vắt, hoa thơm chim hót, thậm chí còn có thỏ hoang ở trong bụi cỏ chạy trốn. Sáu người ở bên ngoài cốc dạo một vòng, vốn dĩ trời trong mây trắng lại có hai đám mây đen, cả bọn lo lắng thời tiết thay đổi, thu dọn mọi thứ chạy tới mục đích tiếp theo Tuyết Lang Hồ.

Leo lên trên hơn một tiếng, một hồ nước xanh thẳm xuất hiện ở trước mắt, cảnh đẹp như thế này làm cả bọn quên cả thở, bây giờ là mùa hạ, bốn phía cũng không có tuyết trắng bao trùm, cây cối chung quanh

Tuyết Lang Hồ có màu xanh biếc màu đỏ màu vàng các loại, phản chiếu xuống mặt nước đặc biệt xinh đẹp. Tuyết Lang Hồ bị một vách núi cách trở, làm cho cả bọn không có cách nào đi gần lại được, chỉ có thể nhìn từ xa. Hồ nước giống như được khảm trên châu xanh ngọc trên núi, ảnh ngược là trời xanh mây trắng, bất ngờ là thấy được cả đáy, cảnh sắc xa hoa lộng lẫy, mấy người xem đều không muốn rời đi.

Đoàn người đều bị cảnh sắc mê hoặc, nhìn đến quên mình, không biết từ nơi nào thổi qua một đám mây đen, che đầy cả ánh nắng, gió núi thổi qua, thời tiết vốn dĩ rất ấm áp đột nhiên gió lạnh từng cơn. Sau khi thương lượng cả đám quyết định thu dọn đồ đạc xuống núi, bọn họ không có mang đồ che mưa, tuy rằng bọn họ đều mặc quần áo leo núi, nhưng chỉ che được mưa nhỏ, nếu như mưa to bọn họ giống như là gà nấu lẩu rồi.

Đoàn người vội vàng xuống núi, đi không bao lâu, mưa to từ trên trời trút xuống. Hạt mưa như hòn đá nhỏ đập vào người, có chút đau, mưa lớn làm cảnh vật trước mắt mờ mịt, bước chân cũng không nhìn rõ. Mưa rất lớn, dòng nước đổ từ trên núi xuống rất nhanh, Yên Vũ lo lắng đất đá sẽ trôi từ trên núi xuống. Mưa quá lớn, trời đột nhiên trở tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người phía trước, ở ngay sườn núi, Yên Vũ duỗi tay nắm lấy tay người phía trước, ai ngờ, bắt được một khoảng không, cô không giữ vững được thăng bằng, lăn từ trên sườn núi xuống, nước bùn đất từ chân núi chảy xuống, Tô Yên Vũ quay cuồng, từ sườn núi lăn theo đá và nhánh cây rơi xuống, lạc vào không gian trống rỗng.

Khi Tô Yên Vũ tỉnh lại, trợn mắt nhìn thấy chính là ánh trăng sáng, cô cảm thấy cả người đau đớn, động tay chân, may mắn không có gãy xương. Lúc này, Yên Vũ nhìn thấy một con chó lớn đang đứng bên cạnh cô, theo ánh trăng, lông trên người nó màu trắng, hai lỗ tai nhón nhọn, đôi mắt giống như lóe lên tia sáng màu xanh biếc. Lông tơ trên người Yên Vũ dựng lên, nhớ tới tên ngọn núi này, Tuyết Lang Sơn, nơi này sẽ không có chó lớn, nó là sói, một con sói tuyết.

2. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 2

Yên Vũ sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, trong đầu nhanh chóng quay cuồng nghĩ chạy trốn khỏi con sói này như thế nào. Ngừng thở giả chết? Biện pháp này hình như là dùng để đối phó với gấu, sói hình như vẫn ăn động vật chết? Yên Vũ có chút không dám xác định nghĩ lung tung, trơ mắt nhìn con sói tuyết đi vòng quanh cô một vòng, trái tim đập thành thịch. Nếu không phải bị đe dọa đến tính mạng, cô sẽ cảm thấy con sói tuyết này rất xinh đẹp, giống một con chó lớn, cả người lông tuyết trắng, đôi mắt trong bóng đêm phát ra ánh sáng màu xanh biếc, nó đi vòng quanh cô, ngửi ngửi khắp người cô, Yên Vũ sợ hãi thiếu chút nữa khóc lên, nó có phải đang tìm chỗ ngon để ăn cô hay không? cõ từ trên núi lăn xuống, trên người dính đầy bùn đất, vừa dơ vừa xấu, hy vọng nó kén ăn một chút, buông tha cho cô, đồ ăn không ngon miệng lắm này.

Nhưng con sói tuyết này hình như rất có hứng thú với cô, đi vòng quanh người cô vài vòng, dùng móng vuốt cào cào bùn đất dính trên quần áo của cô, đầu lưỡi thật dài liếm láp bụng cô, Yên Vũ bắt đầu sợ hãi nằm im một cử động nhỏ cũng không dám, chạy không thoát, cái loại cảm giác chờ chết này, hy vọng có thể chết dễ chịu một chút, không cần chết quá đau khổ. Nhưng qua một hồi lâu sói tuyết cũng không cắn mất một miếng thịt nào trên người cô, lúc này cô mới cảm giác được chỗ nó liếm trên bụng nhỏ của cô là miệng vết thương, bị nó liếm một hồi, cô mới cảm giác được vài chỗ trên người nóng rất đau đớn, hiển nhiên là khi lăn xuống bị thương.

Sói tuyết liếm đi bùn đất trên miệng vết thương, nước miếng ở trên miệng vết thương, chỗ đau dần hình

như thoải mái hơn rất nhiều. Liếm một hồi, chân trước của sói tuyết chấm đất, ô ô kêu với cô, móng vuốt nứu lấy quần áo cô, Yên Vũ nhìn nó giống như muốn xé rách quần áo của mình, “Mày, mày muốn tao cởi quần áo hả?”

Yên Vũ giống như cảm giác được sói tuyết gật đầu, cô kéo khóa ra, sói tuyết yên lặng. cô dừng động tác lại, nó lại bắt đầu cắn quần áo cô, lần này rất bạo lực, hàm răng sắc bén cắn một góc quần áo, kéo một cái, tiếng mảnh vải bị xé một cái kêu lên, Yên Vũ luống cuống tay chân tốc độ cởi quần áo nhanh hơn, “Mày đừng cắn, ta cởi mà.” Yên Vũ có chút sợ hãi, có phải cởi quần áo nó dễ dàng ăn cô hơn đúng không?

Bên trong Yên Vũ mặc một cái tay áo thun, còn lại chính là nội y, cởi xong áo khoác và áo thun, ai ngờ sói tuyết cắn dây áo ngực của cô, kéo áo ngực xuống, mặt Yên Vũ đỏ bừng, tuy rằng chỉ là một con sói, nhưng bị đôi mắt màu xanh đỏ nhìn chăm chăm, cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Đôi tay Yên Vũ vây quanh bộ ngực ngồi ở dưới ánh trăng, trên người bần đất không nhiều lắm, da thịt tuyết trắng bại lộ ở trong không khí, dưới ánh trăng rõ ràng có thể thấy được dáng người rất đẹp. Hai cánh tay như ngó sen nửa ôm nửa che hai cái vú trắng nõn tròn trịa, nhưng cánh tay không thể hoàn toàn che kín, hai đầu vú dưới cánh tay như ẩn như hiện. một thiếu nữ khỏa thân ngồi ở cánh đồng bát ngát dưới ánh trăng, một đầu tóc đen nhánh rối tung xinh đẹp xõa ở trên người, hai vú khấp hở còn có vòng eo mảnh khảnh, mà sói tuyết đứng kế bên cô, ở khoe miệng có nước miếng chảy ra, đôi mắt lóe ra ánh sáng màu xanh báo động.

Sói tuyết phe phẩy cái đuôi đi xung quanh cô vài vòng, mấy chỗ miệng vết thương của cô nó đều liếm một lần, sau đó lại kéo quần cô. Yên Vũ bẹp miệng, buông một bàn tay đang che bộ ngực ra túm quần lại không muốn cởi, như vậy bộ ngực chỉ có một cánh tay vòng lấy núm vú đỏ bừng, hình dạng tròn trịa có thể thấy được rõ ràng. Hai mắt sói tuyết nhìn chăm chăm vào cặp ngực lộ ra của cô, vươn đầu lưỡi nhỏ nước miếng, chỉ chốc lát sau ngẩng đầu dưới ánh trăng tru lên, tiếng kêu vang vọng khắp sơn cốc, Yên Vũ nghe xong nhin không được run một cái, nhìn hai mắt nó hừng hực ánh sáng xanh nhìn mình, đáy lòng dâng lên sự nhút nhát, nhìn ánh mắt hung ác của nó, cô phát run, chỉ có điều chưa cúi xuống xin tha mà thôi. Sói tuyết tru lên xong, nhìn chăm chăm nửa thân trên của cô, một hồi lại dùng móng vuốt và hàm răng cắn cắn muốn xé rách quần, lúc này trong lòng Yên Vũ đã bị nó làm hoảng sợ, không dám dùng lực chống cự, bẹp miệng cầu xin, “Mày đừng xé nữa, tao cởi, tao cởi, tao cởi là được.”

Yên Vũ đem tất cả quần áo trên người đều cởi ra, cuộn chân, hai tay vây quanh thân mình, hình ảnh mỹ nhân khỏa thân thẹn thùng, chỉ tiếc trên người còn có một ít vết thương và bần đất, cảnh đẹp không chút tì vết. trên chân và bụng có một vết thương khá sâu, miệng vết thương dính bần đất hình như còn đang chảy máu, sói tuyết liếm miệng vết thương của cô, đem bần đất ở miệng vết thương đều rửa sạch sẽ, Yên Vũ ở dưới cái miệng của sói, vừa sợ vừa run, chỉ sợ hàm răng sắc bén của nó cắn mất một miếng thịt trên người cô xuống. Nhưng nó hình như rất cẩn thận, chỉ dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm chỗ vết thương, móng vuốt sắc bén và hàm răng chưa từng đụng chạm đến da thịt cô, sau khi được đầu lưỡi liếm láp, miệng vết thương nóng rất có chút tê, hình như cũng không khó chịu nữa. Sói tuyết ở trên người cô liếm láp xung quanh, Yên Vũ từ khi mới vừa bắt đầu có chút sợ hãi chậm rãi bình tĩnh lại, sói tuyết hình như cũng không muốn tổn thương cô, ngược lại đang giúp cô rửa sạch miệng vết thương. Qua một hồi lâu, miệng vết thương trên người đều được nó liếm sạch sẽ, sói tuyết ngẩng đầu nhìn cô, phe phẩy cái đuôi giống như muốn giành công, Yên Vũ cười cười có chút khó coi, “Cảm ơn!”

Sói tuyết dùng móng vuốt đẩy đẩy thân thể của cô, nó dài hơn hai mét, sức lực rất lớn, Yên Vũ bị nó đẩy từ từ xê dịch, lúc này mới chú ý tới bên cạnh là một suối nước nóng, còn có hơi nóng bốc lên. Khó trách cho dù cô không có mặc quần áo cũng không cảm thấy lạnh lẽo, thì ra cô đang nằm trên một tảng đá ấm áp, bên dưới là suối nước nóng, cho nên dù đây là núi tuyết, cô khỏa thân cũng không cảm thấy quá lạnh. Sau khi Yên Vũ thấy hình như sói tuyết cũng không tổn thương cô, chậm rãi bình tĩnh lại, nhìn theo ánh trăng quan sát hoàn cảnh bốn phía, nơi này hình như không phải là chỗ cô ngã xuống, cô có chút nghi ngờ

nhìn sói tuyết, “Là mày đã cứu ta phải không?” Yên Vũ là bị đất đá bùn cát đẩy lẫn xuống đây, rất có khả năng cô bị bùn đất che lấp, mà khi cô tỉnh lại bùn đất ở miệng mũi đều được rửa sạch, nếu không bây giờ cô cũng không biết có còn sống hay không.

Sói tuyết ngẩng đầu, “Ngao ô...” Tiếng kêu vang dội vang vọng khắp sơn cốc, Yên Vũ hình như có thể cảm nhận được nó đang ngao nghễ trả lời.

Yên Vũ lẩm bẩm nói lời cảm ơn, sói tuyết ngẩng đầu nhìn cô giống như rất thần nhiên chấp nhận lời cảm ơn của cô vậy. Yên Vũ cảm thấy có điểm kỳ quái, nó chỉ là một con sói, vì sao cô có thể cảm nhận được những gì nó muốn biểu đạt chứ?

Yên Vũ đi đến suối nước nóng trong hồ rửa sạch thân thể, tóc, trên mặt còn có rất nhiều bùn đất. Dưới ánh trăng, một thiếu nữ tóc dài trần trụi đứng ở bên hồ, bộ ngực đầy đặn, vòng eo thon mảnh khảnh một tay có thể ôm hết, phía dưới là hai đùi thon dài rắn chắc, dưới ánh trăng chiếu xuống vừa mỹ lệ vừa gợi cảm. Đôi mắt sói tuyết nhìn cô chằm chằm, trong miệng phát ra tiếng kêu ô ô, ánh trăng phóng ra bóng dáng nó, giữa hai chân có một đường cong màu đen chậm rãi kéo ra vừa dài vừa to.

Tô Yên Vũ thử thăm dò chiều sâu của hồ nước, trước tiên ngồi ở bên cạnh hồ, hai chân đặt ở trong nước ấm áp, thân thể lạnh lạnh bắt đầu ấm áp lên, đáy hồ đều là đá cục, có thể là do thời gian dài ở trong nước bị cọ rửa, đá sỏi đều không sắc nhọn, mà tròn tròn như đá cuội, chân dẫm lên rất thoải mái. Yên Vũ dùng chân thử vài lần phát hiện hồ nước cũng không sâu, liền chậm rãi đứng vào trong hồ, nửa người trên vẫn lơ lửng trong không khí, nước trôi tẩy rửa thân thể, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng nước âm ỉ sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy sói tuyết cũng bơi vào trong nước, cô kinh dị nhìn nó, chẳng lẽ sói cũng muốn tắm rửa sao?

3. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 3.1:

Sói tuyết bơi nhanh tới bên cô. Tô Yên Vũ rất kinh ngạc, hai móng vuốt của nó vậy mà lại đặt lên vai cô, giống như một người đang ôm lấy cô, vươn đầu lưỡi dài liếm dần vú phần nộn của cô, Tô Yên Vũ đỏ mặt, đôi tay che đầy bộ ngực, "Mày mày mày, mày không thể làm như vậy."

Sói tuyết ngao ồ ngửa mặt lên trời kêu một tiếng, ánh mắt sắc bên tròng mắt nhìn cô, đáng vẻ rất phấn nộ, "Ngao..." Một tiếng thét dài vang chấn khắp sơn cốc. Yên Vũ nghe tiếng thét xé gió của nó rung trong lòng sợ hãi, buông hai tay để hai vú lộ ra, núp vú đỏ bừng đứng thẳng ở ngay miệng sói.

Lúc này sói tuyết hình như mới bớt giận, tiếp tục chui đầu vào trước ngực cô tiếp tục liếm láp dần vú cô, Tô Yên Vũ vừa thẹn vừa sợ, sói tuyết sắc bên hàm răng nhẹ nhàng cắn đầu vú, chỉ cần hàm răng nó dùng sức một chút đầu vú của cô liền bị nó cắn. Nhưng sức lực của nó vẫn đồng đều, cô thể cảm giác được có chút chút đau đớn, nhưng đau đớn rất nhẹ, ngược lại cô bị nó gặm cắn ngứa ngáy làm cho cô càng cảm thấy khó chịu hơn. Hàm răng sắc bên của sói tuyết cố định đầu vú, sau đó dùng đầu lưỡi ẩm áp thật dài cuốn lấy đầu vú choi chũa, làm Yên Vũ cảm thấy bộ ngực vừa trường vừa ngứa.

Càng khó chịu hơn chính là Yên Vũ cảm thấy trong thân thể dâng lên một loại cảm giác cô chưa từng có, thân thể nóng rực lên, hai chân ở trong nước nhìn không được kẹp chặt, giống như có một dòng nhiệt nhìn không được muốn từ nơi riêng tư phun trào ra.

Yên Vũ chịu đựng thân thể đang khô nóng, hai tay thủ đẩy nhẹ sói tuyết, nó vẫn không động dẩy, tiếp tục ăn vú cô không muốn nhả ra.

Yên Vũ xấu hổ buồn bực, tuy rằng sói tuyết không phải người, nhưng bộ ngực của cô chưa từng có người nào dùng chạm qua, khi tâm cô tự mình xoa nắn còn thẹn thùng, huống chi bây giờ bị một con sói ăn vào trong miệng chơi đùa, cô cảm thấy mình giống như bị một con sói dâm loạn, nhưng mà cô lại không dám dùng sức phản kháng nó, sợ hãi nó thù tính nổi lên, xé cô thành từng mảnh.

Sói tuyết thỏa mãn thay phiên ăn hai đầu vú của cô, phe phẩy cái đuôi ở ồ kêu nhỏ, khẽ gặm cắn hai núm vú đỏ bừng, thân thể Yên Vũ bị nó làm cho khó chịu nhưng lại không dám dẩy ra nó, cần môi vừa sợ lại vừa phải chịu đựng cảm giác kỳ quái thân thể truyền đến.

Chương 3.2:

Chỉ sỏi tuyết buồng miệng phun ra nồm vù, nhìn thấy khỏe miệng nó có nước miệng chảy ra. Yện Vũ nhìn dáng vẻ này của nó thật sự là nước dãi chảy ba thước, Yện Vũ cũng không biết nó có muốn ăn mình không, hay là vẫn thêm nhờ dãi thân thể của cô.

Sỏi tuyết chơi một trận hình như còn chưa có thỏa mãn, đầu lưỡi thật dài cuốn lấy nồm vù sang đồ của cô tiếp tục chơi, ở bên người cô chui tới chui lui, liếm thân thể của cô. Yện Vũ cảm giác giống như có cái gì đó cứng cứng cọ ở eo của mình, cô bị sỏi tuyết che lại không có cách nào cúi đầu để xem kỹ.

Nhưng gây gộc to lớn kia ma sát thân thể cô, Yện Vũ sắc mặt ửng đỏ, tuy rằng cảm giác cũng không phải rất chán ghét, nhưng cô cảm thấy thú này nó đang sống, ghé vào thân thể của cô để tự an ủi. Sỏi tuyết dựa vào trên người cô mượn lực kích thích thân thể, hạ thể vẫn luôn cọ vào cô, đầu lưỡi liếm láp chơi đùa thân thể của cô.

Qua một hồi lâu, sỏi tuyết nhắm hai mắt thấp thấp ở ô kêu vài tiếng, thân thể run lên, bọt trở về trên bờ, sau khi lên bờ giữ giữ lông làm khô, gây gộc màu đen to lớn giữa hai chân đã không thấy đâu nữa, sau khi lên bờ nó ghé vào trên tảng đá hít hít nhìn Yện Vũ trần trụi tắm rửa ở trong nước, dáng vẻ lưỡi biếng rất thích ý.

Yện Vũ đỏ mặt, xoay người không dám nhìn nó, cô cảm thấy chính mình suy nghĩ nhiều, nó chỉ là một con vật, chắc là nó chỉ coi cô thành một đối tượng để đùa đùa, sao lại có hứng thú với thân thể của cô chứ? Cô nhanh chóng tẩy sạch thân thể rồi lên bờ. Chờ cô lên bờ, sỏi tuyết liền đứng lên, dẫn cô nằm xuống ngay tảng đá, bên cạnh có để một ít lá cây.

Sau khi Yện Vũ nằm xuống nó bắt đầu đem lá cây bỏ vào trong miệng nhấm nuốt, một lát sau đem mấy dược thảo đã nhai nát đắp ở miệng vết thương trên người cô, thảo dược lành lạnh, đắp ở trên miệng vết thương hình như có hiệu quả giảm đau, trên cẳng chân cô chỗ còn thấy tơ máu nhưng không hề đổ máu, đây hiển nhiên là dược thảo trị thương.

Yện Vũ rất là kinh ngạc, con sỏi tuyết này giống như cái gì cũng hiểu biết.

Miệng vết thương lớn nhỏ trên người cô đều được sỏi tuyết đắp thuốc lên, sau khi vệ vệ vàng rong sỏi tuyết liền cọ bên người cô, một hồi liếm liếm mừng cô, một hồi lại liếm liếm eo cô.

EDITOR: VENHI

CQH

cungquangting.com
facebook.com/CungQuangTing

Tô Yên Vũ trên người ngựa ngày, nhẹ nhàng đẩy đầu nó ra, lông trên người sói tuyết xù xù, giống như thú bông, cô đẩy ra, nó lập tức lại dính vào, một tắc cũng không rời.

Tô Yên Vũ bị nó đẩy đưa một hồi lâu, nhìn ra con sói tuyết này cũng không muốn ăn mình, yên tâm một chút, cô dần dần thả lỏng, mới cảm thấy nó thật ra cũng rất đáng yêu, bộ lông dày màu trắng vuốt ve rất thoải mái, lỗ tai nhón nhọn đôi mắt sắc bén, khi nó không lộ ra dáng vẻ hung ác thì đáng yêu giống như mấy chú chó nhỏ.

Yên Vũ từng nuôi một con chó, làm bạn với cô hơn 10 năm rồi qua đời, khi đó cô rất đau lòng, tuổi thọ khác nhau nên cô và chó nhỏ vẫn phải chia lìa, cô sợ hãi nên không dám nuôi chó nữa, bảy giờ sau khi tâm lý được buông lỏng, từ từ xem nó thành một con chó nhỏ, cảm thấy nó rất đáng yêu.

Sói tuyết vẫn luôn dính vào người Yên Vũ cô ạ, đẩy như thế nào cũng không rời, náo loạn một hồi Yên Vũ liền ôm lấy thân thể sói cường tráng của nó, lầm bầm nói, "May là con sói háo sắc, may là sói, tao là người."

Sói tuyết bị cô ôm không động đậy, rất hưởng thụ hít hít mắt ở trong lòng ngực cô, một hồi lại vươn đầu lưỡi liếm liếm ním vú của cô, một hồi lại liếm liếm thân thể của cô. Tô Yên Vũ chơi đùa cùng nó, không hề sợ nó nữa, bắt lấy hai móng vuốt của nó, ôm đầu dựa nó dựa vào trên người mình, mặt cô ạ rất thân mình nó, "Người này mềm quá, ôm thật thoải mái a." Sói tuyết hít hít để cho cô ôm, đáng yêu rất là hưởng thụ.

Một người một sói ở bên cạnh suối nước nóng ôm ôm chơi chơi một hồi lâu, Tô Yên Vũ mới lên bờ, quần áo đã ướt hết, Tô Yên Vũ nhia mảy, cô có thói quen ở sạch, thật sự không thích mặc quần áo ướt, nghĩ nghĩ, bây giờ là buổi tối, chắc chắn không ai lại đây, đem quần áo giặt sạch phơi khô ngày mai ban ngày mặc lại vậy.

Tô Yên Vũ mặc áo thun, quần lót nhỏ ngồi xổm bên cạnh hồ giặt quần áo, sói tuyết ngồi xổm ở trên tảng đá hít hít nhìn cô, giống như đang bảo vệ cô. Chó cô giặt xong liền đi đến phía trước cô nằm sấp người xuống, Tô Yên Vũ kinh ngạc hỏi, "May muốn công tao hả?" Đầu sói tuyết gật gật vài cái.

4. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Yên Vũ ngồi ở trên lưng nó, ôm sát cổ nó, sói tuyết hướng lên trời tru lên một tiếng liên công cả lên chạy như bay, tốc độ có thể so với ô tô, cây cối hai bên nhanh chóng lui về phía sau.

Sói tuyết ở trong rừng chạy chạy rồi nhảy lên, cảm giác có thể cưỡi mây đạp gió như thế này làm Tô Yên Vũ gất gao ôm nó không dám lộn xộn. Không lâu sau, sói tuyết công cả tới một cái sơn động trên đường dốc, nếu không phải sói tuyết công cả, cô chắc chắn không thể leo tới đoạn dốc này.

Trong sơn động rất sạch sẽ, trên mặt đất có một ít rơm rạ lá cây, nơi này chắc là ổ của nó. Sói tuyết đặt cô lên ổ rơm rạ mềm mại ở trong động, sau đó bốn chân mở rộng ra đứng ở trước mặt cô. Tô Yên Vũ há to miệng nhìn ở giữa hai chân sau của nó lộ ra một cây gậy dài thô to màu đen, đôi mắt sói tuyết hiện lên ánh sáng nhìn xanh như Tô Yên Vũ.

CHƯƠNG 4:

Tô Yên Vũ cứng đờ nhìn nó, không phải cô tưởng tượng chứ. Sói tuyết vươn đầu lưỡi liếm liếm núm vú trên bộ ngực của cô, gậy gộc phía dưới hình như lại lớn hơn một ít, bằng cánh tay nhỏ của Yên Vũ, sói tuyết vừa ô ô kêu vừa đem gậy gộc to lớn kia thọc vào giữa hai chân cô, Tô Yên Vũ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, tay chân cũng sử dụng bỏ từ móng vuốt của nó ra, gất gao kẹp chân, “Đại ca, mày mày đừng nói giỡn, mày là sói, tao là người, giống loài không giống nhau.”

Không phải là cô xuyên qua thế giới người thú chứ, khó trách con sói này lại có thể nghe hiểu lời nói của cô còn rất háo sắc nữa.

Thân hình to lớn của sói tuyết lại gần Tô Yên Vũ, cô lui không thể lui được nữa, co lại ở góc tường, ủy khuất nhìn nó, “Tao, tao chưa làm qua bao giờ, mày, mày, mày cái đó lớn như vậy, vào không được đâu.”

Ồ, Yên Vũ đang rối rắm nghĩ là nên hiến thân cho nó ăn hay là hiến thân cho nó gian dâm, nhưng cô sợ sau khi bị nó gian cô cũng không sống nổi, chỉ sợ là nó muốn trước gian sau ăn, khó trách vừa rồi đối xử với cô tốt như vậy.

Yên Vũ miễn man suy nghĩ, trước mắt sói tuyết cúi đầu ô ô kêu vài tiếng, đôi mắt màu xanh nhìn chăm chăm thân thể cô lấy hai tay che dậy, đi lên phía trước hai bước, hơi thở nóng rực nó phun ra đập vào mặt Tô Yên Vũ, hai móng vuốt đặt vào mặt tường phía sau cô, cón thịt thô dài liến đứng thẳng trước mắt cô.

EDITOR: YENHI

CQH

engquanghung.com
facebook.com/CungQuangHung

Hàm răng sói tuyết cắn quần áo trên người cô kéo kéo, hiển nhiên là muốn cô cởi quần áo. Tô Yên Vũ túm quần áo lại, đáng thương nhìn nó, “Không cởi được không?”

Sói tuyết dùng sức túm, hiển nhiên nếu cô không cởi nó liền phải dùng bạo lực, Yên Vũ bất đắc dĩ đành phải cởi áo thun ra, đầu lưỡi của sói tuyết từ nội y của cô vói vào trong liếm nướm vú của cô, bộ dáng rất thỏa mãn, Tô Yên Vũ nhìn côn thịt phía dưới nó càng lúc càng lớn càng ngày càng cứng, bụm mặt, cô không muốn bị một con sói cuồng gian a.

Sói tuyết ô ô kêu hai tiếng, liếm liếm tay cô, cắn cắn nội y của cô, ý bảo cô đem nội y cởi ra, Tô Yên Vũ bẹp miệng, “Không cởi nữa được không?”

Sói tuyết cắn cô dây áo của cô, hiển nhiên nếu không cởi nó liền cắn hỏng, Tô Yên Vũ cởi bỏ nút thắt, hai vú nhỏ đứng thẳng, sói tuyết ô ô kêu kêu, cái đuôi lắc lắc, giống như rất hưng phấn, đôi mắt híp lại, nhìn cái quần lót nhỏ duy nhất trên người cô, Tô Yên Vũ nắm chặt quần lót nhỏ, “Không được, cái này không thể cởi.”

Sói tuyết hình như có chút tiếc hận nhìn quần lót nhỏ của cô, vươn đầu lưỡi liếm liếm bụng cô, Tô Yên Vũ nắm chặt quần lót, cô thật sự không chuẩn bị tốt cùng động vật giao hoan vượt qua giống loài nha, hơn nữa, cô nhìn cây gậy vừa to vừa dài kia của nó, tuy rằng cô chưa từng nhìn thấy thứ đó của nam nhân, nhưng cô cảm thấy của nó vẫn quá lớn, cô kẹp chặt chân, thứ này sao có thể cắm vào trong thân thể cô chứ?

Yên Vũ nhìn gậy gộc thô to kia xong liền đỏ mặt dời mắt đi, tuy rằng nó không phải người, nhưng cô cũng cảm thấy thẹn thùng, rốt cuộc đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy rõ ràng côn thịt của giống đực như vậy.

Sói tuyết thấy cô nhìn hạ thể của nó, côn thịt run lên, đem nó dán ở bộ ngực của cô, Tô Yên Vũ lui lại dán vào vách, không thể lui nữa, “Mày không thể như vậy, mày là sói, tao là người, không thể.” Yên Vũ muốn khóc, năm nay số cô thật là không may mắn, đi du lịch thì gặp phải mưa to còn bị một con sói háo sắc dâm loạn, còn bị nó ngậm về sơn động coi như sói cái mà làm.

Sói tuyết liếm liếm tay cô, cố ý điều chỉnh nhìn nhìn côn thịt của mình, Yên Vũ há to miệng, “Mày muốn tao dùng tay làm cho mày?”

Sói tuyết ô ô kêu, liếm liếm núm vú của cô, cắn cắn cái đuôi, Tô Yên Vũ mặt đỏ lên, “Tao sẽ không làm.”

Sói tuyết dùng móng vuốt kéo kéo quần lót nhỏ của cô, ý uy hiếp rất rõ ràng, không lấy tay giúp nó liến cỏi quần ra. Tô Yên Vũ túm quần lót nhỏ, “Tao làm, tao làm là được mà.”

Hai tay Tô Yên Vũ vòng quanh gây gộc màu đen của nó, mặt đỏ bừng hai tay cầm lấy cồn thịt, sói tuyết thỏa mãn liếm liếm chơi đùa vú cô, cồn thịt dưới thân càng ngày càng cứng, thực sự bằng cánh tay nhỏ của Yên Vũ.

Yên Vũ nhấp môi, đồ lớn như vậy lại muốn cắm vào trong thân thể cô, cô lại kẹp chặt chân, cái này thật sự không phải cùng giống loài là không thể xằng bậy.

Sói tuyết liếm núm vú cô, còn dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, hai chân sau chống đỡ thân thể kích thích, cồn thịt ma sát ở trong lòng bàn tay cô. Vú bị nó ắn vừa trường vừa ngứa, thân thể cũng có chút khô nóng, hương vị trên người sói tuyết càng ngày càng nồng, trong lòng bàn tay có một chút chất lỏng.

Trong miệng Yên Vũ tràn ra một tiếng than nhẹ, nhanh chóng đỏ mặt ghen lại không dám phát ra âm thanh, nhưng sói tuyết hình như cảm nhận được, càng ra sức hoạt động.

Yên Vũ cảm thấy giữa hai chân có chất lỏng chảy ra, hai cái đùi kẹp càng chặt hơn, khứu giác của sói tuyết rất nhạy, cái mũi giật giật, buong núm vú đang ngậm ở trong miệng ra, quay đầu hướng về phía quần lót nhỏ của cô, đem gây gộc thô dài đối diện với miệng Tô Yên Vũ, Tô Yên Vũ cảm giác được nó vẫn luôn muốn cô cỏi quần lót, gắt gao túm lấy quần lót lại, “Không được, không thể cỏi.”

Yên Vũ thật sự con sói này háo sắc quá cỡ, nếu mạnh mẽ cắm vào ở chỗ này, không chừng cô phải chết ở chỗ này mất, cô thật sự không muốn bị một con sói cường gian đến chết đâu.

Sói tuyết không dao động, ô ô kêu, dùng sức muốn lột quần lót cô ra, đầu lưỡi vẫn luôn liếm vào chỗ cô gắt gao kẹp chặt.

Tô Yên Vũ dùng sức bẻ đầu sói của nó ra, hai con mắt sói tuyết nhìn chăm chăm vào giữa hai chân cô, ánh sáng màu xanh trong mắt càng sâu hơn.

Yên Vũ quật cường nhìn nó, nó ăn cô cũng không thể cỏi quẩn, một người một sói giằng co một hồi lâu, sói tuyết cúi đầu từ bỏ quẩn lót nhỏ, quay đầu lại đem con thịt đặt ở trong lòng bàn tay cô, ý rất rõ ràng, muốn cô tiếp tục phục vụ cho nó.

Trên người Tô Yên Vũ chỉ mặc một cái quần lót nhỏ, hai tay nắm lấy con thịt của nó, cái đầu con sói háo sắc vươn đầu lưỡi liếm núm vú của cô, tư mình di chuyển hoạt động trong lòng bàn tay cô, Tô Yên Vũ mặt đỏ tới mang tai, nó cử động thân thể giống như đang làm tình, đồ vật trong lòng bàn tay càng ngày càng cứng.

Sói tuyết hình như rất hưng phấn, ngẩng đầu, ngao ô ngao ô kêu, con thịt dưới thân càng ngày càng cứng rắn hơn nữa, hình như thấy tốc độ Yên Vũ quá chậm, liền tự mình chuyển động, tốc độ thọc vào rút ra ở trong lòng bàn tay cô rất nhanh, không lâu sau liền bắn ra chất lỏng tanh nồng sền sệt, bắn trên tay cô, bộ ngực cũng dính phải.

Tô Yên Vũ nhìn thân thể dính dính của mình, rất là ủy khuất, vì sao một con sói lại muốn cô thủ dâm giúp nó, còn phải cho nó ăn đậu hủ chứ. Sói tuyết hiển nhiên rất cao hứng, ngẩng đầu ngao ô kêu, phe phẩy cái đuôi ở bên người cô, cắn cắn áo thun cô, ý bảo cô lau khô chất lỏng trước ngực.

Tô Yên Vũ túm lấy quần áo, quệt miệng, “Đồ sói háo sắc, tự tao làm.” Sói tuyết phe phẩy cái đuôi ở bên người cô một hồi, đột nhiên lại rời khỏi sơn động.

EDITOR: YENHI



5. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 5:

Sói tuyết đi một hồi, bốn phía núi rừng yên tĩnh chỉ có tiếng gió cùng tiếng kêu của mấy con trùng.

Ban đêm yên tĩnh làm Tô Yên Yū đột nhiên có chút sợ hãi, cô cũng không biết bây giờ đang ở đâu, có phải vẫn còn ở dưới chân tuyết sơn hay không, cô thật sự đã xuyên qua rồi hả, còn có, cái con sói kia tuy rằng hao sắc, nhưng đối với cô không tồi, nó sáng khoái rồi liền chạy đi hả?

Thấp thòm không bao lâu, sói tuyết đã trở lại, trong miệng cắn một con thỏ, con thỏ vẫn còn nhỏ máu, hiển nhiên là nó mới vừa đi săn thú trở về.

Sói tuyết đem con thỏ đặt ở trên mặt đất, lắc lắc vài cái, lại ném ra một cái bột lửa cho cô, là một nhãn hiệu danh tiếng, giá trị xa xỉ.

Tô Yên Yū vui mừng nhìn chiếc bột lửa, "Vậy là tao không có xuyên không, mà chỉ là một con sói thông minh còn hơi hao sắc mà thôi."

Sói tuyết ngao ô thấp thấp kêu một tiếng quý rap trên mặt đất hip mát, cả người tản ra hơi thở lười biếng.

Tô Yên Yū biết sói sợ lửa, liền đốt lửa ở xa nó một chút, sáu ở bên trong sơn động nổi lửa lên, nội tạng con thỏ đã bị nó kéo ra, tuy rằng xử lý không sạch sẽ lắm, còn cần phải rửa sạch sẽ một ít nội tạng còn lại.

Ở bên trong động có một hồ nước nhỏ, Yên Yū rửa sạch sẽ sau đó bắt đầu xiên con thỏ vào nhánh cây nướng lên.

Sói tuyết nằm ở bên cạnh đồng lửa nhìn cô làm, hình như nó không hề sợ lửa giống như lời đồn.

Áo thun của Tô Yên Yū cũng bị dơ, đang giặt sạch treo ở trong động.

EDITOR: YENHI

Chương 5.2:

Yên Yũ từ từ thích ứng được việc mình trần trụi ở trước mặt con sói hảo sắc này, nhẹ nhàng chụp vào người sói tuyết, oán giận nói, "Mày là một con sói hảo sắc, phải giống như bây giờ mới đáng yêu, không thể luôn hảo sắc được."

Sói tuyết cũng không để ý có đùa giỡn, lười biếng dựa vào bên cạnh cô, rất nghe lời rất đáng yêu, Yên Yũ nhìn không được ôm nó chơi đùa.

Tô Yên Yũ ăn xong thịt thỏ, ôm sói tuyết ngủ, lông xù xù trên người nó rất ấm áp, ôm nó rất thích.

Sói tuyết cuộn tròn hạ người xuống, để lưng mềm cọ vào người cô, xích lại càng gần cô hơn nữa, một người một sói ôm lấy nhau ngủ.

Ngày hôm sau buổi sáng Yên Yũ tỉnh lại, bên người đã có một ít thảo dược, sói tuyết nhai nát được thảo dược đắp lên miệng vết thương của cô, trên tay trên đùi trên mặt đều bị trầy da, được thảo dược đắp lên có cảm giác lạnh băng, miệng vết thương còn dính một chút cát đất, nó liền dùng đầu lưỡi giúp cô rửa sạch, Tô Yên Yũ ôm sói tuyết, "Cảm ơn, mày thật tốt."

Đầu cọ cọ vào đầu sói, mềm mại ấm áp rất đáng yêu.

Nhưng không bao lâu, cô liền bẹp miệng, cái con sói hảo sắc này giúp cô xử lý xong miệng vết thương, lại đem cái cón thịt vừa to vừa cứng kia nhét vào trong tay cô, rất có kinh nghiệm hút núm vú cô, Tô Yên Yũ vô nhẹ nhàng lên đầu nó, "Đại sắc lang!"

Con sói hảo sắc lắc lắc cái đuôi không thèm để ý đến động tác đánh nhẹ của cô, tiếp tục gặm núm vú phần nộn của cô.

Chờ cô giúp nó bắn ra, cái con sói hảo sắc này lại giả vờ đáng yêu nằm chống vó trên mặt đất, cả người lông dày màu tuyết trắng.

Chương 5.3:

đáng yêu chịu không được. Tô Yên Yũ nhìn không được nhào vào trên người nó, đầu cọ cọ, "Sói tuyết, mày rất đáng yêu a." Sói tuyết ngao ồ kêu kêu cùng cô lăn lộn chơi đùa.

Đưa gần một trận, sói tuyết công cô rời khỏi sơn động, vừa ra khỏi động nhấc đầu liền thấy được núi tuyết, bọn cô hình như là ở trong sơn cốc này, cây cối ở đây cốc rậm rạp, hai bên là đường dốc cao cao, con người rất khó từ chỗ cao xuống dưới.

Tô Yên Yũ nhìn lên chỗ cao, trong lòng biết khẳng định sẽ có người tới cứu cô, cũng không biết khi nào mới đến, cúi đầu nhìn sói tuyết, cúi người xuống ôm nó, "Sói tuyết, tao mang mày về nhà được không?"

Ồ chung một thời gian ngắn ngủi, cô có chút luyến tiếc nó.

Sói tuyết ồ ồ kêu hai tiếng, lắc đầu, Tô Yên Yũ chãi vuốt lông cho nó, "Nơi này chỉ có một mình mày là sói, mày có phải rất cô đơn không? Mày không cùng tao trở về thì về sau tao lại tới tìm mày?"

Sói tuyết ngồi ở trên tảng đá vẫn không nhúc nhích, hưởng thụ cảm giác thoải mái khi cô chãi vuốt lông tóc cho nó.

Cửa trưa, sói tuyết bắt một con thỏ con trở về, Tô Yên Yũ nhìn thấy nó vô mỗi mới phát hiện nó thật sự là một con sói, tốc độ nhanh như tia chớp, một ngậm liền cắn đứt yết hầu con thỏ.

Nhìn thấy con thỏ kia, cô bắt đầu cảm thấy có chút không đành lòng, sau đó ngậm lại chính mình cũng không phải người theo chủ nghĩa ăn chay, chỉ là trước kia không thấy được hình ảnh vô mỗi máu me như vậy mà thôi.

Buổi sáng ngày thứ ba, sói tuyết đang cuộn tròn thân thể sưởi ấm cho Tô Yên Yũ ngủ, đứng thẳng lỗ tai lên nghe thấy xa xa truyền đến tiếng người, đứng lên,

Chương 5.4:

liếm Tô Yên Yù tỉnh lại, ô ô thấp thấp kêu hai tiếng, liếm liếm mặt cô liền nhanh chóng rời khỏi sơn động.

Khi Tô Yên Yù đi ra khỏi sơn động, liền nhìn thấy anh trai Tô Mộ Yù của mình, anh hùng hăng trừng mắt liếc nhìn cô một cái, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, công cô lên đi trở về, "Ba biết chuyện của em và Trần Thự Quang rồi."

Bây giờ Tô Mộ Yù đang du học ở nước ngoài, anh không thích làm kinh doanh, bây giờ là một nhà khoa học nghiên cứu vật lý, đây cũng là lý do chủ yếu khiến cho Tô Hải Phú và anh bất hòa.

Tô Hải Phú hy vọng anh kế thừa gia nghiệp, nhưng anh lại thích làm nghiên cứu khoa học, hai cha con thường xuyên cãi nhau, Tô Mộ Yù cũng không muốn về nhà.

Nhưng mà tình cảm giữa anh em hai người vẫn rất tốt, nghe nói Yên Yù xảy ra chuyện, anh lập tức từ nước ngoài trở về, vào núi tìm cô.

Tô Yên Yù trong lòng giật mình, dựa vào trên lưng Tô Mộ Yù, "Vậy"

"Em đừng nghĩ gì nữa, đừng nói đến việc lần này xảy ra chuyện, nếu không xảy ra việc gì, cũng không có khả năng đâu, hán không được."

Tô Mộ Yù cũng không thích Trần Thự Quang, cảm thấy hán thiếu một chút khi phách.

Tô Yên Yù cắn răng không nói lời nào, trong lòng không đồng ý với lời nói của anh trai.

Tô Mộ Yù công cô trở lại trấn nhỏ, đi bệnh viện kiểm tra thân thể rồi sau đó đưa cô về nhà.

Nhà họ Tô sắp xếp bảo vệ canh giữ ở bên ngoài phòng bệnh, Trần Thự Quang ở bên ngoài phòng bệnh đảo quanh, căn bản là không thấy được Tô Yên Yù.

EDITOR: VENHI

Chương 5.5:

Tô Yên Yũ về đến nhà, Tô Hải Phú cái gì cũng không nói, nhàn nhật kêu mẹ Tô chăm sóc cô cho tốt, về sau không được chạy loạn nữa.

Trong lòng Tô Yên Yũ rất bồn chồn, cô đã tưởng tượng nên giải thích với ba Tô như thế nào, vậy mà cái gì ông cũng không hỏi, ngược lại cô nói không nên lời.

Thân thể Tô Yên Yũ tịnh dưỡng nửa tháng, Tô Hải Phú kêu cô đến công ty thực tập, cho cô làm trợ lý.

Tô Hải Phú thường xuyên dẫn cô tham dự các loại yến tiệc hội nghị, Tô Yên Yũ từ từ phản ứng lại, ông đang sắp xếp cho cô xem mắt theo một cách khác, vài lần xa giao gặp mặt, người theo đuổi cô nhiều lên, phần lớn đều là con cái bần hàn của Tô Hải Phú, công tử nhà giàu quyền quý.

Thật vất vả mới trôi qua một tháng, Tô Yên Yũ vội vàng kết thúc thực tập trở lại trường học.

Có một số người theo đuổi cô thấy cô lạnh lùng lãnh đạm không đáp trả nên đã lui bước, một số thì vẫn tiếp tục theo đuổi như cũ, nhưng cô thường xuyên trốn ở trường, cũng không muốn nhận điện thoại của bọn họ, người duy trì liên hệ cũng không nhiều lắm.

Trở lại trường học, Trần Thự Quang nhìn thấy cô thì tâm trạng lo lắng cũng đỡ hơn, hai người vẫn đang chờ thông báo trúng tuyển nghiên cứu sinh ở nước ngoài.

Ngày thường tiền tiêu vặt của Tô Yên Yũ rất nhiều, tiền gửi ngân hàng cũng đủ chi phí cho cô xuất ngoại, chỉ là cô có chút lo lắng, Tô Hải Phú không cho cô và Trần Thự Quang ở bên nhau, nếu ông biết chắc chắn sẽ cản trở cô xuất ngoại.

Cuối tuần, Tô Hải Phú dẫn cô tham gia một hội nghị diễn đàn kinh tế, rất nhiều nhân vật nổi danh ở giới kinh tế tài chính

trong và ngoài nước đều tham gia, đây cũng là lần đầu tiên Tô Yên Vũ nhìn thấy Đường Lăng Khiếu.

Ánh mắt Đường Lăng Khiếu chuyển qua nhìn thân thể Yên Vũ, Tô Hải Phú hiển nhiên cũng thấy được, nhanh chóng dẫn Yên Vũ đi qua giới thiệu hai bên. Đường Lăng Khiếu là tổng giám đốc tập đoàn đầu tư tài chính quốc tế, mỉm cười chào hỏi bọn họ. Yên Vũ rũ mắt không dám đối diện với Đường Lăng Khiếu, không biết vì cái gì, cô cảm thấy chính mình có chút sợ hãi.

6. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 6

Đường Lăng Khiếu trở về liền bắt đầu theo đuổi Tô Yên Vũ, hoa tươi quà tặng không ngừng, Tô Hải Phú hiển nhiên đối với hắn rất vừa lòng, thường xuyên yêu cầu Tô Yên Vũ đi ra ngoài hẹn hò với hắn. Yên Vũ không có cách nào khác, đành phải tùy cơ ứng biến đối phó người nhà. Đường Lăng Khiếu là quý công tử nhà quyền quý, Đường gia là tập đoàn tài chính nổi tiếng ở nước ngoài, sản nghiệp cả gia tộc trải rộng khắp các ngành sản xuất. Đường Lăng Khiếu là con lai, huyết thống hỗn hợp giữa phương đông và phương tây, thân hình cao lớn, mắt sâu, mũi cao, tóc đen nồng đậm. Nhưng mà thân hình như có huyết thống người phương Đông, làn da vàng nhìn qua rất giống người châu Á, chẳng qua so với người châu Á thì cao hơn, nhìn càng anh tuấn hơn.

Đường Lăng Khiếu là người thừa kế Đường gia, kinh tế châu Á đang đà phát triển, hắn đại diện Đường gia tới nơi này khai thác thị trường. Lịch sử gia tộc Đường gia đã có mấy trăm năm, Đường gia có một bí mật không muốn người khác biết, người Đường gia là người sói, khi trăng tròn sẽ là lúc hóa thân thành sói. Lịch sử gia tộc Đường gia tiếp diễn, trải qua mấy trăm năm phát triển, gần người sói trong máu đã nhạt bớt, có một số người sau khi được sinh ra không hóa thân thành sói nữa, nhưng những người không thể hóa thân thành sói cũng mất đi năng lực sinh sản, bởi vì chỉ khi hóa thân thành sói giao phối với người mới có thể làm bạn đời mang thai.

Đường Lăng Khiếu có hai em trai, một em gái, từ khi bọn họ ra đời đến nay cũng chưa hề biến thân thành người sói, nên hắn là người thừa kế thế hệ này của Đường gia, ngày trăng tròn mỗi tháng hắn đều sẽ hóa thân người sói, mỗi năm trời đông giá rét là kỳ động dục của người sói, lúc này Đường Lăng Khiếu đều sẽ hóa thành sói. Vốn dĩ hắn phải về trang viên của gia tộc vượt qua thời kỳ đặc thù này, nhưng bởi vì có việc chậm trễ, lại gặp phải bão tuyết, hắn trở về không được, liền đi đến Tuyết Lang Sơn nơi tổ tiên của gia tộc đã từng sinh hoạt trải qua giai đoạn đặc biệt này.

Khi Tô Yên Vũ lần đến sơn cốc, hắn thấy cô còn có hô hấp, liền thuận tay cứu cô, nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi đến phát run của cô khi thấy hắn làm hắn cảm thấy rất thú vị, sau đó liền mất khống chế. Trước kia hắn chỉ thích cô gái phương Đông xinh đẹp, nhưng về sau hắn lại thất vọng, cái loại khí chất lịch sự tao nhã này rất khó tìm thấy từ trên người các cô gái thành thị. Nhưng hắn tìm được rồi, từ trên người Tô Yên Vũ, khí chất uyển chuyển tao nhã, từ khi đó, hắn liền muốn chiếm cô làm của riêng, đáng tiếc khi đó vẫn là người sói, không thể để cô ở lại bên người.

Chờ khi hắn biến thân xong, trở lại thành phố lập tức bắt đầu điều tra cô, nhìn thấy cô có bạn trai hắn cũng không vui vẻ lắm. Quân tử không đoạt đồ của người khác, nhưng hắn không phải quân tử, khi còn nhỏ lúc hắn hóa thân thành sói đã từng đến rừng rậm sinh sống giống như một con sói hoang, sẵn thú tranh đoạt con mồi. Ở trong thế giới động vật, cá lớn nuốt cá bé là phép tắc sinh tồn, mà hắn là cường giả, đoạt lấy cô là bản năng của hắn.

Đây là lần thứ ba bọn họ hẹn hò, Đường Lăng Khiếu nhìn thấy Tô Yên Vũ có chút miễn cưỡng, mắt hờn

mắt vía, xem ra lòng của cô vẫn đặt ở trên người bạn trai nhỏ kia. Sau khi ăn cơm chiều Đường Lăng Khiếu đưa cô về nhà, khi xuống xe, Tô Yên Vũ vừa muốn trở về, bị hắn gọi lại, trong tay cầm một cái túi nhỏ, là mấy trang sức hôm nay cô mua, để quên ở trên xe hắn.

Tô Yên Vũ nhận lấy từ trên tay hắn, Đường Lăng Khiếu thuận tay kéo cô vào trong lòng ngực, Tô Yên Vũ sững sốt một chút, môi lưỡi ấm áp của Đường Lăng Khiếu liền hôn lên miệng cô. Tô Yên Vũ dùng sức đẩy hắn nhưng một chút tác dụng cũng không có, hai cánh tay Đường Lăng Khiếu gắt gao ôm cô, hơi thở phả nam nồng đậm quanh quần bên chóp mũi cô, cô cảm thấy hương vị này có chút quen thuộc, nhưng mà lại nghĩ không ra. Thân thể Đường Lăng Khiếu rất nóng, nóng bỏng làm cho cô muốn phồng, nụ hôn nồng nhiệt làm cô thở không nổi, đầu lưỡi ấm áp đi vào miệng cô, tay giãy dụa cũng từ từ mềm lại.

Đường Lăng Khiếu hôn có chút động tình, cách quần áo vuốt ve thân thể của cô, trong đầu tự động bày ra dáng vẻ cô khỏa thân, thân thể càng ngày càng nóng rực. Qua một hồi lâu, Đường Lăng Khiếu mới buông tay ra, nếu không buông tay hắn sợ một hồi sẽ kéo cô vào trong xe làm việc luôn. Trên mặt Tô Yên Vũ ửng hồng, ánh mắt mê ly, sau khi hít thở không khí lạnh lẽo mới từ từ tỉnh lại, nhìn thấy hình ảnh của mình trong ánh mắt của Đường Lăng Khiếu, cô mặt đỏ tới mang tai nhảy dựng lên, giống như một con thỏ bị giật mình hoảng sợ chạy nhanh về nhà.

Tô Yên Vũ về đến nhà đóng cửa lại tìm đập thành thịch, dựa lưng vào cửa cắn môi ảo não, sao cô lại bị hắn hôn mà không kháng cự chứ? Tô Yên Vũ sờ sờ độ ẩm của hắn còn lại trên môi, cảm thấy rất có lỗi với Trần Thự Quang, nhưng cô lại không dám phản kháng Tô Hải Phú. Đường Lăng Khiếu, nghĩ đến hắn, Tô Yên Vũ không tự chủ được đỏ mặt, cô đã nói với hắn cô có bạn trai, nhưng hắn cười cười giống như không hề nghe thấy câu nói đó.

Tô Yên Vũ hy vọng thời gian có thể qua nhanh một chút, đơn xin du học của cô và Trần Thự Quang trường học đã có phản hồi, bọn họ có thể từ từ chuẩn bị xuất ngoại, nhưng bọn họ còn mấy tháng nữa mới nhận được bằng tốt nghiệp, ra nước ngoài du học. cô tính nhận bằng tốt nghiệp rồi xuất ngoại trước, chờ tới khi ra nước ngoài rồi mới nói cho cha mẹ, đến lúc đó ngoài tầm với, bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận Trần Thự Quang.

Trần Thự Quang trong khoảng thời gian này rất vui mừng, giống như đã thấy được tương lai tốt đẹp hắn sẽ được tuyển thẳng, khát khao hoàn cảnh tốt đẹp của hai người. Nhìn thấy dáng vẻ Tô Yên Vũ chau mày liền an ủi cô, “Yên Vũ, không có việc gì, nửa năm nữa thì chúng ta đi nước ngoài là tốt rồi.”

Tô Yên Vũ miễn cưỡng cười một cái, “Hy vọng như thế.” Đường Lăng Khiếu làm cô có chút hoảng hốt, hơn nữa có đôi khi cô cũng cảm thấy lén lút xuất ngoại rất có lỗi với cha mẹ, nhưng lại khó vẹn toàn hai bên, cô thật sự không biết nên làm như thế nào cho phải, bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Trần Thự Quang nắm tay cô mặt đối mặt đứng ở cổng trường nói chuyện, kể rõ tưởng tượng về tương lai, Tô Yên Vũ lướt qua bờ vai của hắn nhìn thấy bên đường đối diện có một chiếc xe quen thuộc chạy băng qua, sắc mặt tái nhợt. Tô Hải Phú từ trong xe đi ra, đi từng bước một đến gần bọn họ, sắc mặt Trần Thự Quang đột nhiên tái nhợt, tay nắm lấy tay Tô Yên Vũ cũng hơi hơi phát run, buông lỏng tay ra.

Tô Hải Phú đi đến trước mặt hai người đánh giá Trần Thự Quang, hắn ra vẻ trấn định kêu một tiếng, “Chào chú Tô.”

Tô Hải Phú hừ một tiếng không muốn đáp lại hắn, ánh mắt khinh thường xẹt qua hắn, kéo Tô Yên Vũ đi. Lên xe, Tô Hải Phú nhắm hai mắt, dựa vào trên xe nghĩ ngợi một câu cũng không nói, trong lòng Tô Yên Vũ rất hoảng loạn, suy nghĩ rất nhiều lý do để viện cớ, nhưng một câu cũng chưa nói ra, trên xe yên tĩnh làm cho cô như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, hai tay gắt gao nắm lấy túi xách cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Đoạn đường ngắn ngủi chỉ nửa tiếng, Yên Vũ lại cảm thấy như qua nửa thế kỷ, tài xế rốt cuộc cũng đem xe ngừng ở trước cửa một khách sạn 5 sao cao cấp. Tô Hải Phú dẫn cô tới tham gia một bữa tiệc hợp tác giữa Tô thị và tập đoàn Thượng Dung, bây giờ Thượng Dung đang sắp xếp người vào Tô thị, suy nghĩ tính khả thi của việc hợp tác.

Bữa tiệc hợp tác mặt cũng không phải chính thức, tài chính Tô thị có vấn đề, bây giờ Tô Hải Phú rất cần tài chính của Đường Lăng Khiếu, tổ chức lần gặp mặt này cũng là hy vọng có thể thúc đẩy tiến độ đầu tư nhanh hơn. Yên Vũ mặc váy dài cầm ly rượu đi theo Tô Hải Phú xã giao, chỉ chốc lát liền đụng phải Đường Lăng Khiếu, ba người chạm ly uống rượu xong, Tô Yên Vũ cảm thấy đầu óc choáng váng, dùng tay xoa trán, thân thể nhẹ nhàng lung lay, Tô Hải Phú nhăn mày lại, “Có phải thân thể không thoải mái hay không?”

Tô Yên Vũ xoa xoa cái trán, “Con không sao.” Tửu lượng của cô tuy rằng không cao, nhưng một ly rượu vang đỏ chưa uống xong, cô cũng không đến mức uống say.

Tô Hải Phú đem Tô Yên Vũ giao cho Đường Lăng Khiếu, “Tôi còn có chuyện cần nói với chủ nhiệm Trần và Tô tổng, phiền cậu dẫn Yên Vũ đi nghỉ ngơi nha.” Chủ nhiệm Trần, Tô tổng là người thẩm tra cơ cấu được Thượng Dung ủy thác.

Đường Lăng Khiếu đỡ Tô Yên Vũ, Yên Vũ muốn từ chối, nhưng thân thể chưa đụng vào hắn, chân đã mềm nhũn, lời từ chối cũng mềm mại vô lực, mà Tô Hải Phú sau khi đem cô giao cho Đường Lăng Khiếu, xoay người liền không thấy bóng dáng.

Đường Lăng Khiếu đỡ Tô Yên Vũ lên lầu, khi đến cửa thang máy, cả người Tô Yên Vũ đều dính trên người hắn, giống như là uống say, chỉ có chính cô rõ ràng, cô không phải uống say, mà là bị hạ dược, nếu cô không đoán sai, người hạ dược chắc là cha của cô.

Khách sạn này có cổ phần của Đường gia, Đường Lăng Khiếu ở chỗ này có một phòng dài hạn, hắn cho rằng Yên Vũ uống nhiều quá, liền ôm lấy cô đưa cô đến phòng của mình nghỉ ngơi. Lúc này Tô Yên Vũ còn sót lại chút lý trí, nỗ lực đứng lên, cô muốn rời đi, nhưng Đường Lăng Khiếu thấy đáng vẻ như vậy sao lại để cô rời đi, liền đưa cô đến phòng mình.

7. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 7:

Đường Lăng Khiếu chờ Yên Vũ nằm xuống trong phòng ngủ, đi đến phòng khách gọi điện thoại, sắp xếp một chút chuyện.

Giữa phòng, Tô Yên Vũ nằm ở trên giường lớn, trên người thấm ra một lớp mồ hôi mỏng, cô rất khó chịu, khó chịu nói không nên lời, cơ người lại, hai đùi gắt gao kẹp chặt, thân thể rất nóng, nóng đến mức cô muốn đem tất cả quần áo cởi ra.

Giữa hai chân ngựa ngáy, quần lót đã ướt đầm, dâm thủy không ngừng từ trong thân thể chảy ra, giống như không thể ngăn được.

Hai chân kẹp chặt nhẹ nhàng ma sát, như vậy có thể làm giảm bớt chỗ ngứa giữa hai chân kia lại.

Hai tay ôm lấy thân mình, duỗi tay vào trong quần áo tự xoa bóp ngực của mình, ngón tay kẹp lấy núm vú, dùng sức vuốt ve, cô không cảm giác được đau đớn, ngược lại dùng sức vuốt ve có thể làm thân thể thoải mái hơn một chút.

Thân thể khó nóng, còn có hạ thể ướt đầm dề ngựa ngáy, cô không biết nên làm cái gì bây giờ, thật là khó chịu, trong thân thể như có lửa thiêu, đốt cả người cô khó chịu, cô lại không biết nên dập tắt lửa như thế nào, cả người giống như không có sức lực, nhưng lại có khát vọng được ôm, còn có một loại dục vọng muốn phun trào không nói nên lời.

Một lát sau, cửa bị đẩy ra, Đường Lăng Khiếu đứng ở mép giường nhìn cô, Tô Yên Vũ khẽ cắn môi, cô muốn chạy, phải rời khỏi phòng, nhưng ánh mắt của cô lại dừng ngay vị trí dưới thắt lưng của hắn.

Trong phòng bật một cái đèn nhỏ tối tăm, khi Đường Lăng Khiếu đi vào nhìn thấy dáng vẻ của Tô Yên Vũ, tóc có chút hỗn độn, tự ôm lấy thân thể của mình để an ủi, ánh mắt khát vọng nhìn phần hông hắn, còn có hương vị tanh nồng trong phòng.

EDITOR: YENHI **CQH** congquanghung.com facebook.com/CongQuangHung

Chương 7.2:

Mũi hắn rất nhạy, vừa người đã biết đó là hương vị chảy ra từ hạ thể của cô.

Đường Lăng Khiếu khép cửa phòng lại, dưới hàng quần tây nổi lên lều trại nhỏ.

Hôm nay hành vi Tô Hải Phú khác thường, còn có dáng vẻ Yên Vũ như bây giờ, hắn rất nhanh liền biết được lý do ở giữa.

Vết hằn Đường Lăng Khiếu giặt giặt, một bàn tay cách lớp quần vuốt ve chỗ đang nhô lên của mình, ánh mắt Tô Yên Vũ khát vọng nhìn hắn, làm cho lều trại ở phía dưới của hắn càng nhô cao hơn.

Đường Lăng Khiếu cởi bỏ thắt lưng, cởi quần tây, quần lót, nửa người trên ăn mặc chỉnh tề áo sơ mi màu lam, cà vạt cùng màu, nhưng hạ thân hắn lại trần trụi, còn thịt cường tráng giữa hai chân đỏ sẫm dâng trào.

Hai chân Tô Yên Vũ kẹp chặt ma sát, nhẹ nhàng thở gấp, nhìn thấy còn thịt thô to kia, tay run nhẹ nhẹ vuốt ve thân thể của mình.

Người được hương vị phái nam nồng đậm, thân thể của cô không tự chủ được tiến đến gần hắn một chút, thân thể run nhẹ nhẹ, vừa mong, mới lại sợ hãi.

Đường Lăng Khiếu đem còn thịt thô dài cứng rắn đưa trước mặt cô, lên giường, còn thịt thô cứng cách lớp vải mỏng đánh vào bụng cô.

Đường Lăng Khiếu kéo khóa kéo sau lưng cô ra, váy từ từ rơi xuống bên hông, nửa người trên của cô chỉ còn có áo ngực màu da, còn thịt thô cứng không có gì ngăn cách đánh vào bụng cô, nóng rực.

Yên Vũ nhẹ nhàng run rẩy, thân hình ở bụng hình như đặc biệt mẫn cảm, cô có thể cảm nhận được nó, nó giống như rất muốn cô, giống như một cây đuốc nóng bỏng, làm cho cả người cô nóng rực lên.

Chương 7.3:

Đường Lăng Khiếu kéo áo ngực
cô ra, hai vú trắng nõn lộ ra,
núm vú đã đỏ bừng đứng thẳng.

Tô Yên Vũ không làm gì chống
cực lại động tác của hắn, cân mọi,
để mặc hắn cỡi quần áo của mình,
hai bàn tay to của hắn tự do
hoạt động ở trên người cô, thân
thể giống như càng nóng hơn, lại
giống như đang được hạ nhiệt, cô
cảm thấy những chỗ bị hắn vuốt
ve rất thoải mái, khát vọng hắn
có thể giải nhiệt cho thân thể
đang khô nóng của cô.

Nhưng cô lại muốn kháng cự hắn,
chỗ sâu nhất trong đáy lòng
phát ra tiếng nói kêu cô phải cự
tuyệt hắn, cô không thể như vậy,
người cô yêu không phải là hắn.

Đường Lăng Khiếu kéo quần áo
trên người mình, khác với bề
ngoài vẫn nhã, lông ngực dày đặc
làm cho hắn có vẻ giống như một
người thú chưa tiến hóa hoàn
toàn.

Đường Lăng Khiếu đem váy và
quần lót của cô kéo xuống cùng
một lúc, Yên Vũ trần trụi nằm ở
trên giường, ánh đèn cũng không
sáng lắm, miệng vết thương khi ở
trên núi đều đã khép lại, chỉ có
trên cẳng chân còn có một vết sẹo
màu hồng nhạt, qua một thời
gian sẽ bay đi, thân thể cô lại
trắng nõn không tí vết.

Tay Đường Lăng Khiếu nhẹ
nhàng vuốt ve làn da non mềm
như tơ lụa của cô, lần trước hắn
sợ móng vuốt của mình làm cô bị
thương nên cũng không dám sờ
cho đâu, bây giờ bàn tay thô ráp
của hắn tinh tế xoa nắn thân
mình nõn nà của cô, ngón tay có
vết chai nhẹ làm da thịt như
bạc ngọc có vết đỏ nhàn nhạt.

Bàn tay to của Đường Lăng
Khiếu nắm lấy vòng eo mảnh
khảnh của cô, cúi người xuống
ngâm lấy đầu vú đứng thẳng của
cô, mút vào, đầu lưỡi cuốn lấy
núm vú, hương vị giống với trí
nhớ của hắn.

EDITOR: YENHI

CQH cungquangting.com
facebook.com/CungQuangTing

Chương 7.4:

Đường Lăng Khiếu ngẫm một hồi cảm thấy không đã ghìen, bàn tay to dùng sức cầm hai vú mềm mại trắng nõn, vú bị hán xoa nắn sưng to, núm vú đỏ hồng tươi đẹp ướt át, vú trắng nõn có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh lá nhạt, giống như chỉ cần hán dùng thêm chút sức lực sẽ bị hán làm hỏng.

Yên Vũ rên rỉ một tiếng, vú bị hán xoa nắn có chút đau đớn, nhưng cô lại cảm thấy rất thoải mái, ngón tay hán捏 núm vú chơi đùa, kích thích làm thân thể cô run rẩy từng đợt.

Bàn tay to của Đường Lăng Khiếu thường thức một hồi lại捏o捏o núm vú, đưa vào trong miệng ngậm mút.

Khác với khi nãy nhẹ nhàng tiếm láp, Đường Lăng Khiếu trở nên thô bạo hơn, hàm răng thoảng dùng sức cắn núm vú, đem toàn bộ núm vú kéo ra thật dài, Yên Vũ bị đau xin tha thứ, "Đừng cắn tôi, đau."

Đường Lăng Khiếu không để ý tới cô, chơi một hồi lâu cho đã nghiền mới nhả ra, hai cái núm vú bị hán cắn có thể thấy được dấu răng, núm vú sưng đỏ như một quả nho lớn.

Chơi đùa vú xong, hai tay Đường Lăng Khiếu dùng sức kéo hai chân đang kẹp chặt của cô ra, nơi riêng tư ẩm ướt phần nộn không hề giữ lại hiện ra ở trước mắt hán, lông tơ màu đen đã bị dâm thủy làm ướt từ lâu, ngón tay Đường Lăng Khiếu dễ dàng cắm vào cửa động ướt đầm, mị thịt phần nộn gặt gao bao lấy ngón tay hán, cho đến khi ngón tay đụng phải một tầng màng mỏng mang hán mới dừng lại không tiếp tục xâm nhập.

Đường Lăng Khiếu nheo đôi mắt lại, ngón tay cắm vào mắt động nhẹ nhàng quấy vài cái, Yên Vũ thấp thấp rên rỉ, cô chưa từng chạm đến nơi đó, vừa rồi cô chỉ cảm thấy ngứa, nhưng lại không biết nơi nào khó chịu, cho đến khi hán đem ngón tay cắm vào,

Chương 7.5: lấp đây.

Đường Lăng Khiếu cảm giác được lỗ nhỏ âm áp ướt át và vạch tường thịt xô đẩy dùng sức mập mạp, hân kéo hai đùi cô ra, làm lỗ nhỏ hiện ra ở trước mắt hân, lông tơ ướt đầm, còn có âm hạch sưng đỏ biểu hiện cho thấy cô gái dưới thân đang bị tình dục làm cho hưng phấn bùng bùng.

Đường Lăng Khiếu đẩy cánh hoa đây đây ra, thấy được cửa đồng phần nổi của cô, vạch lỗ nhỏ ra, một tầng mỏng cản trở tầm mắt hân.

Khóe miệng Đường Lăng Khiếu nhếch lên, lại dùng ngón tay xoa nắn âm hạch màu đỏ.

Yên Vũ thấp giọng rên rỉ, hai tay xoa bộ ngực của mình, vui ngất, cô nhìn không được dùng tay vuốt ve, nhưng vẫn cảm thấy không giải được cảm giác thân thể ngứa.

Cô vẫn cảm nhận được ngón tay của hân đang hoạt động ở nơi riêng tư của mình, khi vuốt ve, cô đột nhiên lại ảo tưởng bị hân vuốt ve mạnh hơn, cô dùng sức hít lấy hơi, hương vị trên người hân làm cô mê mải, muốn được hân ôm, muốn hân vuốt ve mình, lý trí của cô đã bị dục vọng bao phủ.

Đường Lăng Khiếu bắt lấy hai tay cô đang xoa bộ ngực của chính mình, đặt ở trên đầu cô, ngồi quỳ ở hai bên sườn cô, trên khuôn mặt ửng hồng của Yên Vũ là cơn thất thố to của hân, đây là lần đầu tiên cô quan sát gần gũi cơn thất của nam nhân như vậy, lông tơ màu đen và cơn thất màu đỏ sẫm ngẩng đầu, còn có gân xanh vờn quanh, có chút dục tợn đáng sợ.

Trên mặt Tô Yên Vũ ửng hồng, thẹn thùng, hai mắt lại không có cách nào dời đi từ trên người nó, thân thể của cô so với lý trí của cô rõ ràng hơn nhiều, lỗ nhỏ phía dưới của cô vừa thấy cơn thất liền co rút phun nước.

Chương 7.6:

Một tay khác của Đường Lăng
Khiêu bắt lấy cón thịt cực lớn
của mình đặt ở trước mắt cô lắc
lư vài cái, "Muốn sao?"

Yên Vũ nuốt nước miếng, xương
tay Đường Lăng Khiêu rất rõ
ràng, ngón tay thon dài, hân cố
ý dùng tay vuốt ve cón thịt của
chính mình, khiêu khích dụ dỗ
cô.

Tò Yên Vũ cảm giác thân thể
càng ngứa hơn, cô muốn dờ dờ
mắt đi, nhưng cón thịt nóng rực
mang theo hương vị tanh nồng dụ
dỗ cô, cô cảm thấy thân thể của
cô rất rất khát vọng nó.

Cô không chớp mắt nhìn cón thịt
đứ tồn, trên đỉnh của nó bóng
loáng, mắt trên có một chút
nước, cô hình như còn ngửi thấy
mùi tanh, bàn tay to của hân
vuốt ve cón thịt đứ tồn đang
nhảy lên, vừa giống như trân an
nó, vừa giống như đang đồng viên
nó trước khi chiến đấu, để nó vận
sức chờ hoạt động.

Tò Yên Vũ cắn môi, đôi mắt đẹp
đong đầy nước, hai bắp đùi cọ
sát vào nhau.

Editor: Yenhi



8. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 8.1:

Đường Lăng Khiếu áp thân mình xuống, một bàn tay nắm chặt vú cô, đem còn thit thỏ cũng cọ xát qua lại trên núm vú đó bằng ngón thẳng của cô, "Muốn không?"

"Không, không cần!" Yên Vũ gian nan cự tuyệt, thân thể run nhẹ, núm vú đã bị kích thích rất mãnh cảm, còn bị còn thit thỏ cũng của hân ma sát, cả người cô đều nóng lên không có chút sức lực nào.

Ánh mắt Đường Lăng Khiếu lóe lên, "Không muốn?" Tô Yên Vũ khó nhìn dõi ánh mắt đi không nhìn hân, bộ ngực phập phồng.

Đường Lăng Khiếu kéo cà vạt ra, đem hai tay cô cột vào đầu giường, tú trong ngăn kéo lấy ra một cây bút lông sồi, đầu bút lông sồi đều là lông màu trắng tuyết, cái này đều là dùng lông trên người hân mà làm thành.

Đường Lăng Khiếu kéo hai đùi Yên Vũ ra, đem cây bút lông sồi chọc vào hạ thể phần nộn nhiều nước kia của cô, Yên Vũ thét chói tai muốn dừng đây, "Không cần, không cần, ngựa!" Yên Vũ thờ dốt cầu xin, xoắn thân thể muốn thoát khỏi cây bút lông sồi đang quấy rầy hạ thể kia.

Đường Lăng Khiếu ngồi ở chỗ hạ thể cô, một bàn tay chặt chẽ nắm chặt eo cô, còn thit đứng thẳng, một tay khác cầm bút lông sồi đặt ngay lỗ nhỏ phần nộn của cô, trên hoa hạc, Xem ra Yên Vũ thật sự là Ngọc Nữ trinh tiết, anh muốn nhìn thấy em có thể kiên trì được bao lâu.

Trên mặt Đường Lăng Khiếu có một tầng sương mù, không nghĩ tới lúc này cô vẫn còn có lý trí cự tuyệt hân, nghĩ đến việc cô còn nhớ đến nam nhân khác, ánh mắt hân tối sầm.

Đường Lăng Khiếu cầm ngòi bút đặt lên hoa hạc đang nhô lên, Tô Yên Vũ giãy giụa rên rỉ cầu xin, thân thể càng ngày càng ngứa, hạ thể giống như bị sâu gặm cắn rất khó chịu.

Editor:  cungquanghung.com
facebook.com/CungQuangHung

Chương 8.2:

Dưới tác dụng của xuân dược công thêm
ngồi bứt lông kích thích, thân thể Yên Vũ
tan rã, dưới thân nhỏ nước đầm đề, lỗ nhỏ
mấp máy đầy, chờ cô vận vào thân thể mới
dừng lại.

Đường Lăng Khiếu cầm bứt lông nhắm
ngay lỗ nhỏ cắm vào, lông trên ngồi bứt
đều đi vào trong lỗ nhỏ, kích thích vách
tường thịt non mềm, Yên Vũ giãy giụa
khóc cầu xin, "Tứ bà, rất ngứa, cầu xin
anh, lấy nó ra đi."

Đường Lăng Khiếu di chuyển bứt lông
sỏi, để đùi cô lại, nghe cô cầu xin tha, chờ
đến khi cô lại phun ra một đợt thủy triều
nữa, cầm bứt lông sỏi đã hút no dâm thủy
đứng dậy, đem bứt lông để lên đôi môi đỏ
búng của cô, khoe miệng cười cười, "Nước
của Yên Vũ cũng thật nhiều a, một hồi
nữa anh lấy mực tôi mài, để xem có thể viết
một bộ chữ treo tường không. Câu thơ anh
đã nghĩ rồi, Tô thi Tô thi kiều nữ tân thừa
hoan, da non thân mềm dài quân nếm.
Ngọc môn sơ sương mặt dòng nước, chỉ
chờ giao long nhập động tới. Yên Vũ
cảm thấy như thế nào?"

"Không cần!" Yên Vũ rất xấu hổ, nhưng
nghe xong lời nói dâm dăng của hắn, thân
mình càng mềm hơn.

Cô thờ phỉ phò, hai đùi gắt gao kẹp, đôi
mắt lại không tự chủ được nhìn về phía còn
thịt đang ngồng cao đầu của hắn. Đường
Lăng Khiếu đem còn thịt màu đỏ sậm đè ở
bên môi cô, "Muốn không?"

Yên Vũ nuốt nuốt nước miếng, hương vị
tanh nồng nhàn nhạt quanh quần ở chớp
mũi, quy đầu bóng loáng hồng nhợt hoạt
động ở bên môi cô, tìm cô đập nhanh hơn.

Vốn dĩ cô đang cố nén lại thân thể đang
khát cầu, bị hắn trêu đùa như vậy, nơi
riêng tư ngựa ngày càng khó nhịn hơn, cần
môi không dám há mồm, chỉ sợ vừa mở
miệng chính là tiếng rên rỉ mất cơ.

Chương 8.3:

Thấy Yên Vũ không trả lời, Đường Lăng Khiếu cầm bút lông quét qua ním vú sưng đỏ của cô, "Yên Vũ, một hồi nữa viết thơ xong thì treo ở đầu giường của chúng ta được không, chắc chắn rất đặc sắc."

Yên Vũ bị kích thích nhìn không được mở miệng, "Àn... Àn..." Tiếng rên rỉ kiểu mỉa mai vang lên ở trong phòng.

"Yên Vũ kêu thật là dễ nghe, có phải thân thể rất muốn bị làm đúng không?" Mặt Yên Vũ trắng hồng thành đỏ thẫm, nhưng lời từ chối lại nói không nên lời.

Đường Lăng Khiếu đem côn thú thô to chống trước cửa động đầy nước tràn lan của cô, "Muốn anh cầm vào không?"

Yên Vũ cảm nhận được hình dạng côn thú của hân, phần đầu hình như đã chen một chút vào cửa động, cô cảm giác được độ nóng của nó, nhưng mà vách tường hoa huyết nỗ lực như thế nào cũng không chứa được nó, thân thể càng khát vọng hơn, cô nhìn không được kẹp chặt chân, muốn đem cái gậy kia hút vào trong động, bao bọc nó, cắn nuốt nó.

Đường Lăng Khiếu hiển nhiên cũng cảm giác được thân thể cô biến hóa, kéo dài cô, ếp cô nhìn vào mình, "Anh là ai?"

"Đường, Đường Lăng Khiếu," Yên Vũ có chút sợ hãi, thanh âm run rẩy.

"Nhớ kỹ, anh sẽ là người nam nhân đầu tiên của em, cũng là nam nhân duy nhất."

Đôi mắt Yên Vũ chứa một tầng sương mù, Đường Lăng Khiếu đem côn thú thô to của chính mình dính dính đâm thủng cô chảy ra, nhắm ngay lỗ nhô chặt hẹp kia, đột nhiên dùng sức đâm vào.

"A!" Tiếng kêu vừa vui thích vừa thống khổ của Yên Vũ truyền đến, thân thể ngựa ngày giống như đã giảm bớt, cơn đau bên nhọn khi thân thể bị đâm thủng trong phút chốc đã bị khoái cảm  Copyright © 2014 by CàngQuangTing

Chương 8.4:

Thân thể Tô Yên Vũ cảm thấy rất thoải mái, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu, khóe mắt thấm ra hai giọt nước mắt, không biết là bởi vì phải thân đau đớn, hay là bởi vì không cam lòng bị Đường Lăng Khiếu chiếm hữu.

Sau khi Đường Lăng Khiếu cắm vào thân thể cô liền nằm sấp ở trên người cô không chuyển động, "Yên Vũ, cảm giác được anh ở trong thân thể em không, cái động nhờ kia cần còn thú của anh thật là thoải mái."

Sau khi Yên Vũ bị hán cắm vào thân thể, hai đùi kẹp chặt theo bản năng, hán đưa vào người cô nói, làm cô cảm nhận được cơn thú cực nóng trong thân thể càng chân thật hơn.

Đường Lăng Khiếu nằm trên người cô, cô có thể cảm nhận được tần suất tưng đập của hán, hình như cô còn cảm nhận được cơn thú thô to trong thân thể mình có cùng tần suất tưng đập với hán nhảy nhẩy lên.

Đường Lăng Khiếu vươn đầu lưỡi liếm nước mắt ở khóe mắt cô, "Yên Vũ, em là của anh."

Yên Vũ nhẹ thở gấp, khi hán mới vừa cắm vào, phải thân đau đớn ngứa ngáy, nhưng hán cắm ở trong thân thể lại không động, làm hạ thể cô càng thêm khó chịu. Yên Vũ nhẹ nhàng vận vọc thân thể, mượn động tác này để giảm bớt cảm giác ngứa ngáy của thân thể.

Đường Lăng Khiếu từ trên người cô ngồi dậy, dùng cánh tay xoa hai chân cô, nhìn chỗ hai người kết hợp chậm rãi bắt đầu hoạt động thân thể.

Cơn thú nóng bỏng bị cái miệng nhỏ của cô hút chặt, mềm mại ấm áp, cái động xù nữ chưa từng bị khai phá gặt gao cần cơn thú của hán. Hoa huyết chặt hẹp bị cơn thú của hán làm, mị thú phản nộ bị hán làm đến mức không khép lại được, dâm thủy chảy từ tung.

Editor: Yen  [CungQuangHing](https://www.facebook.com/CungQuangHing)

Chương 8.5:

Tất cả lý trí của Yên Vũ đều đánh mất, dục vọng thân thể bị Đường Lăng Khiếu khuấy động lên, hơi hơi di chuyển móng phối hợp để hân cảm sâu hơn một chút. Hai chân Tô Yên Vũ kẹp chặt vòng eo hân, hai tay nắm chặt, trong miệng nhin không được rên rì.

Đường Lăng Khiếu cảm một hồi liền rút còn thit ra, giọng nói phát ra bị dục vọng làm thay đổi, "Yên Vũ, thích bị anh làm không?" Khăn trải giường trắng như tuyết dính dính dấu vết màu hồng phấn, ánh mắt Đường Lăng Khiếu tối sầm.

Tô Yên Vũ là của hân, từ hôm nay trở đi, thân thể của cô đã được hân để lại dấu vết, cả đời cũng không xóa được.

"Cho em." Yên Vũ hoạt động thân thể, hai chân giăng rộng lộ ra lỗ nhỏ đang mở miệng, muốn còn thit nóng bỏng của hân cảm vào, hân vừa rút ra, thân thể cô trống rỗng ngứa ngứa chỉ muốn cô cắn nuốt nó, cô muốn còn thit kia, muốn nó cảm vào cô ma sát giải ngứa.

"Em muốn cái gì?" Đường Lăng Khiếu quỳ thẳng lên, một bàn tay vỗ về còn thit thô to màu đỏ sẫm của mình, ánh mắt Yên Vũ khát vọng nhìn nó, "Muốn còn thit của anh, cầu xin anh, ngựa quã."

"Nếu muốn thì tự mình bò lên cảm vào đi!" Đường Lăng Khiếu ngã xuống nằm giữa ở trên giường, còn thit dưới thân thẳng đứng cao cao chỉ lên trời.

Vừa rồi kết hợp làm cho cảm giác ngứa ngứa trên thân thể Yên Vũ được giảm bớt một chút, nhưng khi hân rút ra, cô lại bị dục vọng bao phủ.

Phá thân đau đớn cũng không có cách nào kiềm chế được khát vọng của thân thể, hai đùi cô hơi hơi run rẩy, tay chân cùng lúc sử dụng bò đến trên người hân, ghé vào trên người hân, một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn nắm lấy còn thit thô to của hân nhắm ngay nơi riêng tư của chính mình, nhưng còn thit ma sát xung quanh **COLL** engquangdong.com/CungQuangDong

nhưng cơn thịnh nộ sát xung quanh cửa động, cô làm như thế nào cũng không chen vào lọt, cô cảm thấy mình bị dục vọng tra tấn sắp điên rồi, thở hồng hộc cầu xin nhìnhắn, “Cầu anh, anh mau cầm vào đi.”

9. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 9: H

Đường Lăng Khiếu nhìn dáng vẻ khát vọng của cô có cảm giác rất thỏa mãn, một tay ôm hông cô, một bàn tay vuốt về bên thịt ả cô xuống một cái, nguyên cây còn thịt cắm vào lỗ nhỏ của cô.

Đôi mắt Đường Lăng Khiếu sáng rực, sáng khoải nằm, nhìn thân thể trần trụi của cô trên người mình, vươn hai tay chơi đùa với cô.

Yên Vũ hoạt động thân thể trên dưới, rất thoải mái, cô muốn nhanh hơn, ma sát càng thoải mái hơn nữa. Tô Yên Vũ ra sức xoắn thân thể trên dưới, nhắm mắt lại hưởng thụ trải nghiệm lần đầu tiên vui sướng đến thế.

Đường Lăng Khiếu nằm chơi với cô, nhìn cô di chuyển thân thể ở trên người mình, trên mặt cô chút vận vận, giống như thống khổ lại giống như rất vui sướng, trong miệng không kiềm được phát ra tiếng rên rỉ.

Không bao lâu sau, động tác của Yên Vũ chậm lại, thế lực của cô chịu không nổi, thân thể mềm nhũn không có sức lực tiếp tục động.

Nhưng mà hạ thể vẫn ngứa, giống như bị con kiến cắn, muốn dùng sức ma sát, cô nỗ lực kẹp gậy gỗ lừa nóng đông đưa, ma sát ít ỏi cũng làm cô cảm thấy rất thoải mái, nhưng cô thất sự không còn sức lực, mồ hôi thấm ướt người.

Cô nằm sấp ở trên người Đường Lăng Khiếu, thở phì phò, "Anh động được không, em thật khó chịu."

"Yên Vũ, em đang cầu xin anh làm em sao?" Đường Lăng Khiếu nói từng câu từng chữ, rất nghiêm túc.

Thân thể Tô Yên Vũ cứng cỏi, rốt cuộc vẫn ngăn không được thân thể đang giữa ngày, thấp giọng cầu xin nói, "Đừng, cầu anh làm em."

Đường Lăng Khiếu kéo đầu cô, để cô nhìn hai mắt của mình, hỏi, "Anh là ai?"

Yên Vũ nhìn thấy đôi mắt hần có ánh sáng xanh, & trong ánh mắt hần nhìn thấy thân thể trần trụi của mình, cô chột c lệ nói, "Đường Lăng Khiếu."

"Tốt, phải luôn kêu tên anh."
Đường Lăng Khiếu xoay người
đem cô đi ở trên giường, bắt
đầu hoạt động.

"Đường Lăng Khiếu, a, a, a..."
Tô Yên Vũ kêu, cảm giác ngứa
của thân thể giống như được
giảm bớt, tốc độ của Đường
Lăng Khiếu so với cô càng
nhẹ hơn nhiều, sức lực cũng
tốt hơn, mỗi một lần va chạm
đều làm cô giống như muốn bay
lên đám mây.

*Đường Lãng Khiến tâm nhân
đam cô, Tô Yên Vũ ở dưới thân
hắn đến cuồng kêu, hiển nhiên
cô đã bị xuân dược tra tấn mất
đi lý trí.*

Tay Đường Lăng Khiếu để sẵn ở
năm ngón tay của cô, để Tô Yên
vùi ở trên giường, hai đùi của cô
gắt gao kẹp chặt eo hắn, kẹp gắt
gao, Đường Lăng Khiếu vừa rồi
mới cắm vào đi chuyển vài cái
liền bắn, cho nên mới rút ra một

chút, kìm nén lại xúc động khi này, mới dám cầm vào tiếp tục làm.

Lỗ nhỏ của Yên Vũ đâm thủng chảy đầm đìa, còn thịt cắm vào liền được miệng nhỏ âm ập hút chặt, nhìn Yên Vũ ở dưới thân hân kiều mị thừa hoan, bộ dáng rên rỉ dâm mê, Đường Lăng Khiếu không chớp mắt nhìn cô, động tác dưới thân lúc nhanh lúc chậm, đem dáng vẻ dâm đang của Yên Vũ khắc sâu vào đầu.

Đường Lăng Khiếu đâm vào không bao lâu, một cổ tinh dịch âm ập phun ở trong thân thể Tô Yên Vũ.

Cổ thư phi phò, mắt khép hờ, trên mặt lộ ra một vẻ vui thích, "Rất, rất thoải mái!" Đường Lăng Khiếu nhìn thấy cô ở dưới thân bị mình làm đến cao trào rất thỏa mãn, mặc kệ là sinh lý hay là tâm lý đều thỏa mãn vô cùng.

Đường Lăng Khiếu phát tiết xong, còn thịt cũng không có lập tức mềm xuống, mà vẫn gắng gượng chống trong thân thể cô như cũ, chỉ là không có cứng như vừa rồi.

Thân thể hân với con người không giống nhau, có vẻ giống với động vật hơn, còn thịt của hân còn có một chút xương sụn, bởi vậy cho dù không phải ở trạng thái cương cứng, hân vẫn có thể đứng thẳng như cũ.

Tô Yên Vũ gất gas kẹp chân kẹp lấy còn thịt trong người, nỗ lực kẹp chặt nó, làm nó càng cứng càng thô hơn.

Đường Lăng Khiếu đem côn thịt cầm ở trong thân thể Tô Yên Vũ, ôm cô đến trước gương, ở bên tai cô nhẹ giọng nói, "Yên Vũ, thấy được không, bây giờ chúng ta dính liền với nhau, trong anh có em, trong em có anh, anh cầm em, em cần anh."

Tô Yên Vũ mở mắt ra, nhìn thấy trong gương mình trần trụi bị hân ôm lấy giống như trẻ em, hai vú trắng nõn, núm vú đỏ hồng tươi đẹp ướt át.

Hai đùi thon dài bị cánh tay to màu đồng của hân bắt phải giang rộng, lộ ra hạ thể chỗ hai người đang kết hợp, côn thịt thô to của hân chỉ lộ ra một ít, phía dưới là hai túi trứng bu, da thịt trắng nõn của cô đối lập với thân thể màu đồng của hân.

Lúc này, Đường Lăng Khiếu rút côn thịt của hân ra, Tô Yên Vũ nhìn thấy lỗ nhỏ phân hồng dưới thân giữa miệng, phun ra đám thủy mang theo màu đỏ, hiển nhiên đây là hỗn hợp tinh dịch của hân và máu xù nữ của cô.

Đường Lăng Khiếu nhìn lỗ nhỏ của cô phun ra tinh hoa, đôi mắt lộ lên, "Thấy không? Đó là máu xù nữ em bị anh đâm thủng mà chảy ra, về sau tiểu huyết của Yên Vũ chính là của anh, chỉ có côn thịt của anh cắm vào, Yên Vũ, nhớ kỹ, em là của anh."

Tô Yên Vũ e lệ nhắm mắt lại, sắc mặt có chút trắng bệch, lỗ nhỏ và mị thịt mấp máy phun tinh dịch trong thân thể ra, nhò giọt xuống dưới, trong gương phía dưới cô tương cái miệng nhỏ khe khẽ, dầm dề ướt át.

Editor: Yehi

CQH

congquang.com
facebook.com/CongQuangHuong

Chỉ chốc lát cô lại cảm giác được trong thân thể có một đợt ngứa tiếp tục đánh tới, lần này khác với khi vừa mới bắt đầu, cô đã biết làm như thế nào để ngăn ngứa, giãy giụa vài cái liền khất vọng ngược nhìn Đường Lăng Khiếu, "Đường Lăng Khiếu, em muốn."

Đường Lăng Khiếu nhủu mày, Tô Hải Phú rất cuộc hạ bao nhiêu thuốc cho cô, làm cô khát vọng như vậy, "Quý cho tốt, quý giống như c** cái, nhìn xem anh làm em như thế nào."

Cả người Tô Yên Vũ quỳ gối trước gương, Đường Lăng Khiếu bé hai cánh móng trắng nõn của cô ra, phía dưới cúc hoa màu đỏ là lỗ nhỏ đang nhếch miệng.

Đường Lăng Khiếu đỡ lấy cón thịt màu đỏ sẫm của hân nhấm ngay lỗ nhỏ cắm vào, quỳ đầu cón thịt mới vừa tiến vào, Tô Yên Vũ rên rì một tiếng, từ phía sau đi vào làm thân thể sồn mẩn của cô cảm giác càng thêm mãnh liệt, cô lắc lư móng đều chỉnh vị trí thích ứng với xâm nhập thô ráp của hân, khoai cảm khó miêu tả làm cô nhin không được rên rì, "A... An..."

Đường Lăng Khiếu từ trong gương nhìn thấy cô bị mình làm khép hờ mắt, dáng vẻ rất hưởng thụ, lưỡi kéo móng trắng của cô dùng sức thọc vào, cón thịt màu đỏ sẫm đi vào hơn phân nửa, hình như đã dùng vạch, cón thịt của hân vẫn còn lộ ra ngoài một đoạn, Yên Vũ nhin không được kêu lên, "Quá lớn... A..." trên mặt hiện lên dáng vẻ vừa dâm mị rên rì vừa thống khổ.

Bàn tay to của Đường Lăng
 Khiêu dùng sức xoa bóp của
 cô, "Anh làm có thoải mái hay
 không?"

Yên Vũ rên rỉ đáp lại, "Thoải mái."

"Về sau anh sẽ làm em thoải mái
 mỗi ngày." Đường Lăng Khiêu
 lên người cô, mắt lơ lửng.

Yên Vũ ở trong gương nhìn thấy
 còn thật hần đi vào hơn phân
 nửa, còn có một đoạn chưa cảm
 vào hoàn toàn, sau đó hần bắt
 đầu di chuyển thân thể.

Cô quỳ gối trên giường, Đường
 Lăng Khiêu dùng ở mép giường
 làm cô, Yên Vũ cắn môi, bước
 này cô không nghĩ tới mình sẽ
 có dáng vẻ dâm dăng như vậy,
 quỳ gối trên giường cầu xin đàn
 ông làm cô, nhưng cô thật sự
 không có cách nào chịu đựng
 được cảm giác tê ngứa trong cơ
 thể, dưới dục vọng, tất cả rứt rứt
 đều bị bỏ qua, chỉ muốn làm
 sao để có thể dây dưa cùng
 hần, lần lượt lên cao trào.

Đường Lăng Khiêu dùng cảm
 một hồi, tiền đồ thành tư thế hai
 con c** ngày thường hay làm
 với nhau.

Hai tay Đường Lăng Khiêu chơi
 đùa vú cô, hai đùi gắt gao kẹp
 lấy mông cô, hạ thế nhanh
 chóng thọc vào rút ra.

Hần rất thích tư thế này, hai tay
 bắt lấy mông cô hoạt động thân
 thể, tốc độ nhanh đến mức Tô
 Yên Vũ muốn quỳ cũng không
 được, thân thể đang đưa bước
 sau. Đường Lăng Khiêu ngao
 ngao kêu, giống như đã thủ đắc
 cường lực.

Hai tay Yên Vũ nắm chân, trong miệng nức nở, tốc độ Đường Lăng Khiếu quá nhanh, cô có chút không chịu nổi, nhưng lời cô nói ra đều không thành câu, Đường Lăng Khiếu giống như là điên rồi đùa nghịch cô, chân cô mềm nhũn, thân hình bị hấn dùng hai đùi kẹp lại chống đỡ, móng không động đậy được, bị ép phải thừa nhận sức lực hấn va chạm.

Khi Đường Lăng Khiếu phun trào, Yên Vũ đã xui lơ & trên giường, hấn run run còn thịt da mềm của mình, nhìn cô, "Còn nữa hay không?"

Hạ thế Yên Vũ co rút còn chưa bình phục lại từ trong cao trào, mềm nhũn, Đường Lăng Khiếu kéo chân cô ra, giữa hai chân đã lấy lại vẻ cứng, chứa tinh dịch của hấn còn có đàm thủy do chính cô phun ra, mùi tanh nồng đậm.

Yên Vũ nằm nghỉ ngơi một hồi, tận lực cao trào làm cô cảm thấy rất mỏi mệt, còn chưa nghỉ ngơi đủ, thân thể cô lại bắt đầu cảm thấy ngứa, Đường Lăng Khiếu lại lần nữa xô xuyên qua cô, cô & dưới thân hấn rên rỉ thét chói tai, từng đợt cao trào đưa cô lên đám mây, lại làm cô mỏi mệt & cứng.

Tổ Yên Vũ không biết lần lần bao lâu, thế lực cô chống đỡ không nổi hôn mê bất tỉnh.

10. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 10:

Ngày hôm sau khi Yên Vũ tỉnh lại
màn còn chưa kéo lên, trong phòng rất
tối, không biết thời gian. Toàn thân
Yên Vũ nhúc nhích vô cùng, cô nghĩ
đến chuyện xảy ra đêm qua, vành mắt
đỏ lên.

Cô từ trên giường ngồi dậy, bụng đúng
lúc kêu lên ầm ỉ. Ngay lúc này, cửa bị
đẩy ra, từ khe cửa có ánh sáng chiếu
vào.

Đường Lăng Khiếu xuất hiện ở cửa,
Yên Vũ dựa vào ánh sáng nhìn thấy
thân ảnh cao lớn của hắn, đôi mắt còn
chưa thích ứng được với ánh sáng chói
lóa, dùng tay che mắt lại. Đường Lăng
Khiếu đi đến bên người cô, "Còn không
thoải mái hay sao?"

Yên Vũ lắc đầu, giọng nói khàn khàn,
nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Đường
Lăng Khiếu từ bên ngoài đẩy một cái
xe đẩy tiến vào, mở đèn trong phòng
lên, trên xe đẩy là một ít cháo giữ ấm
hầm cách thủy.

Đường Lăng Khiếu múc cho cô một
chén cháo sau đó đi ra ngoài cầm một
túi giấy vào, bên trong là quần áo sạch
sẽ chỉnh tề, "Mẹ em vừa này đã tới."

Tay Yên Vũ đang ăn bỗng ngưng lại,
cuối cùng vẫn tiếp tục ăn cháo trong
chén, không rên một tiếng, xem ra Tô
Hải Phú quyết tâm muốn cô và
Đường Lăng Khiếu kết hôn, mẹ cô

Chương 10:

tới sớm như vậy chính là muốn chứng thực quan hệ người yêu của bọn họ, hoặc là lên lịch để đính hôn.

"Yên Vũ, em là một người thông minh cho dù không có anh, cha em cũng không đồng ý em yêu người đó."

Sợ với Tô Yên Vũ, Đường Lăng Khiếu hiểu về Tô Hải Phú còn nhiều hơn, lợi ích trước mắt, tình thân để sang một bên.

Tô Hải Phú vốn dĩ không đồng ý đời tượng yêu đương của Tô Yên Vũ, lại thấy anh có hứng thú với cô.

Tô thị đang thiếu tiền, nếu không ai đầu tư, chỉ chống đỡ được mấy tháng nữa, Tô Hải Phú rất cần anh viện trợ tài chính.

Anh có tin tưởng có thể đoạt lấy Tô Yên Vũ trong tay Trần Thu Quang, chẳng qua tốc độ Tô Hải Phú nhanh hơn, chỉ sợ ông lo lắng Tô Yên Vũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà anh không cho phép loại chuyện ngoài ý muốn này phát sinh.

Yên Vũ ăn xong bữa sáng, Đường Lăng Khiếu đưa cô trở về Tô gia. Mẹ Tô ở nhà nói với cô, "Tiểu Vũ, công ty xảy ra vấn đề, bây giờ dự án nếu không có người đầu tư, công ty sẽ không trụ nổi nữa."

"Me, con muốn ngủ một chút."

Editor: Yenhi

CQH

cuangquang.com
facebook.com/CuongQuangHuong

Chương 10:

Yên Vũ không muốn thảo luận gì với mẹ Tô cả, mẹ Tô đối với tình huống ở công ty cũng không biết nhiều, những cái này chắc chắn là do Tô Hải Phú kêu bà nói.

Tô thị cần tiền, mà Đường Lăng Khiếu có tiền, Tô Yên Vũ yên lặng đi ngủ, tất cả những đồ vật trên thế giới này đều có thể dùng tiền để đổi lấy, bây giờ cô có vẻ rất đáng giá.

Hai ngày sau, Tô Hải Phú cầm một tập văn kiện đưa cho cô, kêu cô đi nhờ Đường Lăng Khiếu ký tên, Tô Yên Vũ cầm văn kiện không muốn đi.

Tô Hải Phú tuy rằng không nói thêm cái gì, nhưng Tô Yên Vũ biết cô không có lựa chọn nào khác, chắc chắn phải cầm tập văn kiện này đưa cho Đường Lăng Khiếu ký hợp đồng.

Tô Yên Vũ đứng ở dưới lầu của Thượng Dung quốc tế, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao ngất trong mây xanh có chút muốn khóc.

Ở dưới lầu bởi hơi một lúc lâu, cô mới vào tòa nhà.

Khi gõ cửa văn phòng Đường Lăng Khiếu, hần đang cầm di động nói chuyện điện thoại, Yên Vũ biết hai ngoại ngữ, nhưng hần nói hiển nhiên không phải là hai loại ngôn ngữ mà cô biết, cô nghe không hiểu.

Editor: Yenhi

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chương 10:

Đường Lăng Khiếu nhìn thấy Yên Vũ tiến vào lòng mây hơi nhếch lên, mỉm cười, từ trên bàn làm việc đứng dậy đi tới cửa đất cò, để Yên Vũ ngồi lên ghế dựa trước, ôm cô vào trong ngực.

Cánh tay Yên Vũ dùng sức chống đỡ muốn cách thân thể hẳn xa một chút, nhưng cô bị Đường Lăng Khiếu ôm sát, cánh tay dưới không thẳng, hai người dựa vào rất gần.

Đường Lăng Khiếu một lần hai việc, vừa ôm Yên Vũ vừa nói điện thoại trao đổi vấn đề với người khác, một tay khác chui vào trong áo thun vuốt ve vú cô.

Yên Vũ đỏ mặt, giãy giụa vài cái, Đường Lăng Khiếu ôm càng chặt hơn, dùng sức ôm cô vào trong ngực, vừa nghe điện thoại vừa từ khe hở thân thiết hai vú, bàn tay to tùy ý vuốt ve hai vú trắng nõn mềm mại biến hóa đủ hình dạng.

Yên Vũ bất lấy tay hấn muốn lòi ra ngoài, Đường Lăng Khiếu dùng hai vai kẹp di động, kéo một tay cô đặt lên chỗ quần tây đang cộm lên của hấn, Tô Yên Vũ đỏ mặt, lại trốn không thoát.

Đường Lăng Khiếu rất vừa lòng lời kéo tay cô vùi vào trong quần tây của mình, cách quần lót vỗ về chỗ cứng rắn của mình.

Editor: Yenhi

CQH

cuangquanghang.com
facebook.com/CuongQuangHang

Chương 10:

Ngân ngân vài phút, Yên Vũ lại cảm thấy như đã trôi qua mấy tiếng. Đường Lăng Khiếu rất hưởng thụ bắt lấy tay cô vuốt ve nơi riêng tư của mình, nhanh chóng nói chuyện xong đem điện thoại để qua một bên, một tay khác từ nội y dưới ra bắt đầu lột quần áo Yên Vũ.

Tổ Yên Vũ dùng sức giãy giụa.
“Anh buông ra.”

“Vũ Nhi không phải rất muốn anh sao?” Đường Lăng Khiếu cười, tay đã dưới tới váy cô. “Mặc váy rất là tiện lợi, không cần cởi cũng làm được.”

Tổ Yên Vũ mặt đỏ rần, đem văn kiện đưa cho hắn, “Đây là cho anh, anh buông tôi ra.”

Đường Lăng Khiếu đã đem tay bỏ vào quần lót dưới lớp váy của cô, mặt Tổ Yên Vũ đỏ lên, tay hắn cách lớp tất chân và quần lót xoa mềm cô, ngón tay thỉnh thoảng đảo quanh ở nơi riêng tư.

Tổ Yên Vũ gắt gao ấn chặt bàn tay của hắn lại không cho hắn lộn xộn, nhưng tay hắn đã ở trong váy, cho dù

cô đề tay lại, ngón tay vẫn chuyển động ở nơi riêng tư của cô như cũ. Yên Vũ đánh phải cầu xin nói, “Đường Lăng Khiếu, nơi này là văn phòng, cầu xin anh, đừng như vậy.”

Đường Lăng Khiếu coi như không nghe thấy, con thỏ nhỏ này mấy ngày nay

Editor: Yenhi

CQH

cuongquanghang.com
facebook.com/CuongQuangHang

Chương 10:

đều trốn tránh hân, bây giờ tự đưa tới cửa, hôm nay hân nhất định phải ăn vào bụng cho đã ghiền.

Hôm nay Yện Vũ mặc áo thun, phía dưới là váy dài, Đường Lăng Khiếu đem váy và quần lót đều cởi xuống, ẩn cò lên bàn làm việc.

Yện Vũ giãy giụa vài cái đã bị hân áp chế không thể động đậy, Đường Lăng Khiếu cười bỏ thất lung, Tổ Yện Vũ quay mặt đi, "Anh mang bao vào đi." Cô không muốn kết hôn với Đường Lăng Khiếu, càng không muốn sinh con cho hân.

Đôi mắt Đường Lăng Khiếu lóe lên, "À, nói cũng đúng, nhưng anh không chuẩn bị, bây giờ tên đã lên đây, chờ không kịp." Đường Lăng Khiếu nhìn thấy đáng vẻ cô muốn chạy trốn tâm trạng rất không thoải mái.

Tổ Yện Vũ cắn cắn môi, "Trong túi xách em có bao."

Đường Lăng Khiếu buong cò ra, "Váy em mang lên cho anh đi."

Tổ Yện Vũ đỏ mặt lấy bao cao su trong túi ra, lấy một cái, còn thịt đáng trào của Đường Lăng Khiếu ở ngay mi mắt cô.

Mặt Tổ Yện Vũ đỏ lên, xé rách vỏ bao, tay cô chút run rẩy đưa đến bên người hân.

Editor: Yenhi

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chương 10:

Xúc cảm của tay cô làm Đường Lăng Khiếu nghĩ tới dáng vẻ cô thủ đảm cho mình ở sơn động, tâm trạng hơi thoải mái, gây gộc dưới thân càng cứng hơn.

Tổ Yến Vũ mất đồ tôi mang tai giúp hân trông bao lên, toàn bộ còn thịt bị một tầng màng bao lấy, chỉ là hình như có chút nhỏ, mới nhìn giống như một cái lap xường bị trường sắp vỡ ra.

Đường Lăng Khiếu vầy vầy gây gộc thò dài, "Quả nhỏ, không thoải mái, lần sau nên mua size lớn hơn, nếu không anh không đeo."

Đường Lăng Khiếu rất xấu xa không nói cho cô biết, bây giờ hân không thể làm cô mang thai, chỉ có khi hòa thân thành sỏi giao phối với cô mới có thể làm cô mang thai.

Nhưng mà, hân rất thích xem cô ngồi quỳ xuống mang bao cho mình, bí mật này về sau hãy nói cho cô biết đi.

Tổ Yến Vũ nhìn cái cây lap xường sắp vỡ ra đang đưa trước mắt mình, ngực đập mạnh. Đường Lăng Khiếu quăng mấy tập tài liệu đi, đẩy Yến Vũ ngã trên bàn, thời gian của hân không nhiều lắm, hân muốn tốc chiến tốc thắng.

Đường Lăng Khiếu vội vàng đem còn thịt càng cứng cắm vào lỗ nhỏ của Yến Vũ, cô còn chưa có chuẩn bị tốt, dưới thân cô chút đau đớn, thống khổ

Editor: Yenhi

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

kêu một tiếng, trên mặt vụn vẹo.

Đường Lăng Khiếu thoáng cái rời khỏi, ma sát vài cái lại bắt đầu ra sức tiến lên.

11. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 11

Vui sướng trên trề phát tiết một phen,
Đường Lăng Khiếu còn nằm trên người Yên
Vũ chưa đã thêm lắm, điện thoại lại vang
lên, Đường Lăng Khiếu lưu luyến không rời
lấy tay ra khỏi bộ ngực mềm mại của cô, ấn
nút mở loa, trợ lý hần gọi điện thoại nội
tuyến tới, "Đường tổng, hội nghị nghiệp vụ
ba phút sau sẽ bắt đầu ở lầu 7."

Đây là hội nghị tổng kết thường niên đã
sớm có kế hoạch, là một hội nghị trực
tuyến liên lạc bằng video call với các công
ty con."

"Được, tôi qua liền," Đường Lăng Khiếu nói
xong liền tắt điện thoại, còn thệt vữa mới
mềm dưới thân có chút luyến tiếc không
muốn rút ra.

Tô Yên Vũ nhấm hơi mất thờ phì phò,
Đường Lăng Khiếu sờ sờ mặt cô, "Em nghỉ
ngơi ở chỗ này đi, sẽ không có ai vào đâu."

Tô Yên Vũ mở mắt ra, trên mặt còn ửng
hồng, "Tôi còn phải lấy văn kiện về cho ba
tôi."

Đường Lăng Khiếu cầm lấy văn kiện, "Chờ
anh trở lại đọc kỹ đã."

"Vậy anh ký xong rồi ngày mai tôi quay lại
lấy." Tô Yên Vũ thêm nghĩ ngày mai sẽ kêu
thư ký của Tô Hải Phú lại đây lấy, cô không
muốn tới gặp hắn.

Đường Lăng Khiếu đứng lên sửa soạn lại
quần áo, chuẩn bị xong liền cầm lấy quần
lót tơ lụa màu da mỏng manh của cô, ở
giữa quần lót có chút ẩm ướt, Đường Lăng
Khiếu dùng ngón tay đụng vào chỗ ướt át
kia, "Vũ Nhi, ngoan ngoan ở chỗ này chờ anh
đi."

Đường Lăng Khiếu đem quần lót nhỏ của cô
gấp lại bỏ vào túi áo tây trang, Tô Yên Vũ
trưng lớn mắt nhìn hắn, một đồ lên, "Anh
mai đem cái đó trả lại cho tôi."

"Anh trở về sẽ trả lại cho em," Đường Lăng
Khiếu ôm cô hôn một cái, Yên Vũ bị hắn hôn
đến choáng váng, chờ khi cô tỉnh lại, hắn đã
rời khỏi văn phòng chỉ chứa lại một mình
cô, Nội tâm Tô Yên Vũ giãy giụa, cô muốn
chạy, nhưng cô nhìn lại bản hợp đồng trên
bàn, lại có chút do dự.

Hơn nữa, Đường Lăng Khiếu đem quần lót cô
mang đi mất, giữa hai chân cô lạnh lẽo, nghĩ
lại khi nãy ở trong văn phòng... Tô Yên Vũ
đỏ mặt, nửa dựa nửa nằm ở trên sofa pha
bằng da không biết làm như thế nào cho
phải.

Editor: Yenhi

CQH

vangquang.com
facebook.com/VangQuang

Chương 11

Đường Lăng Khiếu đi phòng họp mở hội nghị, nhìn các công ty con trình báo số liệu, nghe các nhân viên báo cáo, phân tâm nghĩ tới Tô Yên Vũ ở văn phòng, còn có dư vị vừa rồi rong ruổi ở trên người cô.

Tuy rằng đáng về Đường Lăng Khiếu nhìn rất lười biếng tùy ý, nhưng cấp dưới của hắn không dám thả lỏng một chút nào, dùng 100% tinh thần báo cáo công việc.

Đúng nhìn Đường Lăng Khiếu ngày thường cười tủm tỉm, thực ra cấp dưới đều rất sợ hắn, hắn có thể cười cười đem một công ty có phiếu có giá trị thị trường mấy chục triệu đô la chơi đùa đến mức không đáng một đồng, có thể làm một công ty đã lên sàn mấy tháng có giá trị vài tỷ trở thành một công ty phải tuyên bố phá sản, cũng có thể cười cười vô tình để một người đã theo hắn mười mấy năm không chút thương tiếc.

Khi Đường Lăng Khiếu trở lại văn phòng thì thấy Yên Vũ đã ngủ ở trên sofa rồi, nhìn thấy đáng về cô nhắm hai mắt yên lặng ngủ, Đường Lăng Khiếu sờ sờ cằm, thở con này hắn càng ăn càng thích, nhưng con này không nghe lời, xem ra trước mắt phải thuấn phục cô đã, lấy áo khoác đắp cho cô, cầm lấy hợp đồng trên bàn của Tô thị đọc kỹ lại.

Khi Tô Yên Vũ tỉnh lại trời bên ngoài đã tối đen, cô trực tiếp nhìn Đường Lăng Khiếu ngồi trước máy tính làm việc, cô vừa cử động, hắn đã từ máy tính ngẩng đầu lên, "Tỉnh rồi?"

"Trời tối rồi," Yên Vũ có chút ngượng ngùng, vừa rồi cô không biết như thế nào đã ngủ mất rồi.

Đường Lăng Khiếu khép máy tính lại, "Ừm, nên ăn cơm chiều rồi."

Tô Yên Vũ đứng lên, dưới thân chợt lạnh, nhìn thấy áo khoác tây trang của hắn mới vừa khoác trên người mình, cô liền nhanh chóng lục lại túi tiền của hắn tìm quần lót, về mặt Đường Lăng Khiếu hứng thú nhìn cô bận rộn sau đó lại không thu hoạch được gì.

Tô Yên Vũ đem quần áo đưa cho hắn, "Đem cái kia trả lại cho tôi."

"À, cái gì?"

"Quần lót của tôi," Yên Vũ đỏ mặt nói.

Đường Lăng Khiếu nhận lấy áo khoác tây trang, bần thần tạo cách một tiếng vấy vuột ve móng cô, "Như, hôm nay Vũ Nhi không có mặc quần lót à."

Editor: Yenhi

CQH

vangquang.com
facebook.com/VangQuang

Chương 11

"Anh trở lại cho tôi."

Đường Lăng Khiếu đưa tay cô lên đầu để cho cô lục soát người, cuối cùng cũng tìm thấy trong túi quần của hắn, chẳng qua cô không thể tránh khỏi việc phải đụng chạm vào chỗ côn thì đặt đang nghỉ ngơi mềm lại. Không thể thiếu việc lại bị hắn ôm lấy trên đùi một phen, Yên Vũ mới lấy được quần lót mặc vào.

Hai người đi ra khỏi văn phòng, đợi sáng văn còn sáng đèn, cô không ít người ở lại tăng ca, Yên Vũ cảm thấy một nóng lên không được tự nhiên, trước nay cô không hề nghĩ tới mình lại ở chỗ văn phòng làm chuyện như vậy mới người khác.

Sau khi cùng nhau ăn cơm xong Đường Lăng Khiếu đưa cô về nhà, cả đêm giờ trò chuyện đủ hủ mới kỷ vấn kiện cho cô, Tô Yên Vũ cảm hợp đồng Đường Lăng Khiếu đã kỷ về nhà, không biết có phải đã ngủ một giấc ở văn phòng hắn hay không, mà cô mở to mắt thật lâu cũng chưa ngủ.

Yên Vũ vẫn luôn trốn tránh Trần Thự Quang không dám thấy hắn, nhưng cô vẫn phải đi theo bạn học đến phòng họp, sau khi mở cửa phòng đã thấy Trần Thự Quang rầu rầu xồm xồm tiêu tụy, hiển nhiên hắn chờ đã lâu. Bạn học đều dùng ánh mắt khác thường nhìn bạn họ, Yên Vũ không chịu được ánh mắt người khác nhìn mình như vậy, cũng hắn đi cầm tin nhắn cơm.

Hai người trước kia không có gì giấu nhau, bây giờ đối diện lại không nói gì, thậm chí một hồi lâu, Trần Thự Quang mới hỏi cô, "Em còn muốn ra nước ngoài không? Anh tính đi nước B," Trần Thự Quang cảm thấy mình hỏi một vấn đề mà chính hắn đã biết đáp án rồi.

Tô Yên Vũ có chút hoảng hốt, "Có khả năng em không đi được." Cô cũng nhận được thông báo trúng tuyển của nước B, nhưng cô cảm thấy bây giờ cô và hắn đã không còn khả năng ở bên nhau.

"Là anh quá ngây thơ rồi," Trần Thự Quang trong lòng chùng xuống, trước kia hắn cũng biết trong nhà Yên Vũ không đồng ý cho bạn họ ở bên nhau, nhưng hắn vẫn nghĩ có thể nỗ lực để giành được sự đồng ý của gia đình cô, nhưng lần trước gặp Tô Hải Phú, khi đó dũng cảm của hắn cũng lập tức biến mất.

Hắn muốn thử đi tìm Tô Hải Phú để nói chuyện, nhưng công của biệt thự Tô gia hắn còn không vào được, Tô thị thì không cần

Editor: Yenhi

CQH

cuangquang.com
facebook.com/CuongQuang

Chương 11

phải nói, hần ngửa đầu nhìn hơn 10 tầng lầu, tự biết xấu hổ, hần lấy cái gì để cổ gồng?

Ngồi không bao lâu, một thân hình cao lớn bao phủ bọn họ, Đường Lăng Khiếu đứng ở bên cạnh bọn họ, kéo Yên Vũ, "Không còn sớm nữa, trở về đi."

Trần Thụy Quang duỗi tay muốn ngăn cản, tay Đường Lăng Khiếu dùng sức ngăn cách, Trần Thụy Quang lão đạo một cái thiếu chút nữa té ngã, Đường Lăng Khiếu nhìn cũng không thèm nhìn hần, nắm tay Tô Yên Vũ rời đi.

Đường Lăng Khiếu lôi kéo tay Tô Yên Vũ ra đến cửa xe liền dừng lại, tay nắm lấy cổ tay Yên Vũ dùng sức làm tay Yên Vũ đau đớn,

Đường Lăng Khiếu đi rất nhanh, trên người bao phủ một tầng tốc giận, không khí chung quanh rất thấp, Tô Yên Vũ cảm thấy lông tơ dựng lên, trong lòng có chút sợ hãi.



Editor: Yenhi

CQH

cuangquang.com
facebook.com/CuongQuangH

12. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 12

Đường Lăng Khiếu lên xe không nói một tiếng khởi động xe, từ kính chiếu hậu nhìn thấy Trần Thụ Quang vẫn luôn đứng ở cửa nhà ăn nhìn theo, vốn dĩ xe đi thẳng ra cổng rồi khỏi trường, hần nhìn thấy bên cạnh có một con đường nhỏ liền quẹo vào.

“Đây là đường đi thư viện, không thể đi ra ngoài.” Tô Yên Vũ nhắc nhở, con đường này là đường đi từ khu dạy học đến thư viện, là một đường cụt, không thể rời khỏi trường học.

Đêm đã khuya, người đi trên đường cũng không nhiều lắm, Đường Lăng Khiếu lái xe tốc độ rất chậm, nhìn theo kính chiếu hậu thấy Trần Thụ Quang đang đi theo lại đây, liền đem xe ngừng ở dưới tán cây ven đường.

“Anh muốn làm gì?” Yên Vũ có chút sợ hãi, sắc mặt Đường Lăng Khiếu hơi đáng sợ.

Đường Lăng Khiếu điều khiển ghế nằm xuống, “Tĩnh nhân nhỏ của em ở bên ngoài nhìn, em đoán xem anh muốn làm cái gì?”

Tô Yên Vũ có chút lưỡng lự, đẩy hán, “Đường Lăng Khiếu, anh tránh ra.”

Đường Lăng Khiếu ngăn chặn tay cô, cởi bỏ quần jean của cô, “Để đây mạnh tiêu thụ khi bán xe anh có nghe nói, xe này không gian rộng lớn, chơi xe chán tuyệt đối không thành vấn

Editor: Yenhi

CQH

cungquang.com
facebook.com/CungQuangH

Chương 12

đề, mưa lâu như vậy hôm nay anh muốn thử xem hiệu quả như thế nào.”

“Anh đừng như vậy.”

Đường Lăng Khiếu đề ở trên người cô, hai ba cái đã cời hết quần áo của cô ra, “Em là vị hôn thê của anh, anh làm em cũng hợp lý và hợp pháp, đúng không?”

Tổ gia đã ngầm đồng ý quan hệ của bọn họ, Tổ Hải Phú vẫn hay nói bóng nói gió khi nào bọn họ đính hôn.

Tổ Yên Vũ xấu hổ buồn bực, con đường này là con đường duy nhất trong trường học đi từ ký túc xá đến khu dạy học học sinh nhất định sẽ đi qua, tuy rằng bây giờ đang là đêm khuya nên người trên đường không nhiều lắm, nhưng mà khi rảnh rỗi cũng có người hay đi, hướng hồ, cô nghe thấy lời của Đường Lăng Khiếu mới nói, đoán được Trần Thụ Quang đang ở cách đó không xa, cô không muốn phát sinh quan hệ với hắn ở chỗ này. “Trong hôn nhân cương gian cũng là phạm pháp.”

Đường Lăng Khiếu không nói lời nào đề lên người cô, một bàn tay đề cô không cho cô lộn xộn, ngón giữa một tay khác đã cắm vào lỗ nhỏ chật hẹp của cô, Yên Vũ ngay từ đầu còn chống cự từ chối, nhưng không kiên trì được bao lâu, thân thể liền biến hóa, tay dùng sức bắt lấy cánh tay

Editor: Yenhi

CQH

cuangquanghang.com
facebook.com/CuongQuangHang

Chương 12

Đường Lăng Khiếu, chịu đựng thân thể bị kích thích, hơi hơi thở gấp, “Không, đừng mà...”

Đường Lăng Khiếu dè một chân cô lại, cửa động ở hạ thể mở ra, trong miệng ngậm núm vú của cô, một bàn tay xoa xoa chơi đùa hai vú mềm mại, một ngón tay khác moi đào trong mật huyết, ngón tay cái ma sát âm hạch sưng đỏ.

“Đường, Đường Lăng Khiếu, a, không cần... A...” Hai tay Tô Yên Vũ nắm chặt Đường Lăng Khiếu, hần lại bỏ thêm một ngón tay vào, tuy rằng ngón tay này không có thô to bằng côn thịt của hần, nhưng ngón tay linh hoạt, moi đào ở trong lỗ nhỏ của cô, ngón tay cái còn không ngừng kích thích âm hạch, cô đã cảm nhận được hạ thể chảy ra dâm thủy làm ướt quần lót.

“Anh mới chỉ cho hai ngón tay vào thôi, thôi mái không?” Đường Lăng Khiếu nhìn thấy thân thể Yên Vũ bởi vì tình dục mà chậm rãi hiện ra màu hồng nhạt, một bàn tay đánh sâu vào trong cơ thể cô, một tay khác không quên thưởng thức hai vú.

Yên Vũ thở phì phò, trên người có một tầng mồ hôi mỏng, cô đã không nghe thấy tiếng gì ở bên ngoài nữa, càng không nhớ đến bên ngoài còn có Trần Thục Quang.

Đường Lăng Khiếu còn chưa cời

Editor: Yenhi

CQH

cungquang.com
facebook.com/CungQuangH

Chương 12

quần áo, ăn mặc chỉnh tề, trong miệng ngậm lấy vú cô, dùng ngón tay khuấy đảo trong mật huyết.

Yên Vũ cảm thấy thân thể có cảm giác khó nhin, ngón tay hần không kiêng nể gì moi đào ở trong mật huyết cô, Yên Vũ cắn môi nhẫn nại không cho tiếng rên rỉ mê người tràn ra.

Nhưng Đường Lăng Khiếu hiển nhiên không muốn buông tha cho cô, ba ngón tay cắm vào cô trong vách tường của cô chà xát bên trong, Yên Vũ cong mình trốn không thoát, bị hần đè lại đưa bốn một hồi lâu, chờ đến khi cô phun ra một đợt thủy triều, Đường Lăng Khiếu mới cười bỏ lưng quần đem côn thịt thô to lấy ra ma sát với hoa huyết của cô, “Đã cao trào rồi, bây giờ vẫn là cường gian hả?”

“Anh, anh xấu xa...” Yên Vũ thờ phỉ phò, thân thể cũng mềm lại, cái lỗ nhỏ ở hạ thể bị hần chơi rất mẫn cảm, bây giờ côn thịt thô to của hần để ở hạ thể cô, thân thể cô cũng vì hần mà mở ra, chờ hần cắm vào.

Đường Lăng Khiếu đem quy đầu ma sát hoa hạch của cô, “Em muốn côn thịt làm em hay là dùng ngón tay làm em một lần nữa?”

“Đường Lăng Khiếu, anh là ác ma...”

Đường Lăng Khiếu lại đem ngón

Editor: Yenhi

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chương 12

cắm vào trong lỗ nhỏ, Yên Vũ
nhấn nạt không được liền rên rĩ,
Đường Lăng Khiếu đem ngón
tay cắm vào bên trong quấy vài
cái, Yên Vũ thân thể cong lên,
từng đợt dâm thủy phun ra.

Đường Lăng Khiếu hung hăng
làm vài cái, rút ngón tay ra,
“Dâm thủy thật nhiều, cao trào
vài lần, có phải được ngón tay
làm sáng khoái lắm hay
không?”

Yên Vũ bị lăn lộn một trận,
chịu không nổi, “Anh, anh đừng
động...”

Đường Lăng Khiếu đem dương
cụ phân đầu để ở cửa động,
“Cho ta kẹp ra tới liền buông
thả người.”

Lỗ nhỏ phía dưới của Yên Vũ
nước nhỏ ròn ròn, Đường Lăng
Khiếu không hề có cản trở cắm
vào, hạ thể Yên Vũ đã đẩy
nước, còn thịt vừa cắm vào đã
được bọt nước ẩm ướt vây
quanh, Đường Lăng Khiếu chỉ có
một cảm giác, thoải mái, rất rất
thoải mái.

Thân xe kịch liệt rung động,
Đường Lăng Khiếu xuyên qua
cửa sổ nhìn thấy Trần Thụy
Quang vẫn đứng dưới cột đường
đôi diện như cũ, hân làm càng
hăng say hơn, thân thể Yên Vũ
đã mềm, rên rĩ kêu mị kêu, đã
không còn biết bây giờ là ở nơi
nào.

Xe lắc lư hơn nửa tiếng mới

Editor: Yenhi

CQH

cuangquang.com
facebook.com/CungQuangH

Chương 12

đứng lại, Đường Lăng Khiếu bán
rồi cũng không muốn rút ra,
cắm ở trong thân thể cô hương
thụ cảm giác bị vách tường thịt
mềm mại cắn mút, nghỉ ngơi
một hồi lâu mới rút ra.

Lấy khăn tắm dự phòng trên xe
ra lau cho cô sạch sẽ, khởi động
xe về nhà, Trần Thụ Quang vẫn
đứng bất động ở dưới cột đèn
đường bên kia.

Ngày hôm sau khi Yên Vũ tỉnh
lại đã ở trong phòng khách sạn
của Đường Lăng Khiếu, hần có
một biệt thự ở vùng ngoại thành,
nhưng đa số thời gian hần đều
ở tại phòng khách sạn, ăn cơm
giặt quần áo đều tiện lợi hơn.

Cô nhớ tới chuyện tối hôm qua ở
trong xe, có lẽ Trần Thụ Quang
ở bên ngoài vẫn nhìn thấy, cô
vùi đầu ở trước ngực, bọn họ rất
cuộc không thể quay lại nữa rồi.



Editor: Yenhi

CQH

cungquang.com
facebook.com/CungQuangHuong

13. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 13

Khi Tô Yên Vũ nhận được thông báo trúng tuyển của đại học H, sừng sốt nửa ngày, đây là đại học xếp hạng thứ 3 thế giới đó, cô và Trần Thụ Quang chỉ nộp đơn thử xem sao, không ngờ cô lại nhận được thư trả lời.

Yên Vũ rất bất ngờ, rất muốn hỏi Trần Thụ Quang thử xem có phải hán cũng nhận được thông báo hay không? Nhưng nhớ đến Trần Thụ Quang, đôi mắt cô lóe sáng một chút liền tối sầm lại.

Bây giờ Đường Lăng Khiếu là cố đông lớn thứ 2 của Tô thị, trong nhà đang thúc giục bọn họ mau chóng kết hôn, Yên Vũ liền qua loa lấy lệ, viện cớ hiện tại phải làm đề cương luận văn, chờ tốt nghiệp rồi đính hôn, Đường Lăng Khiếu cũng nói đều theo ý cô, Tô Hải Phú chỉ muốn sau khi cô tốt nghiệp liền làm lễ đính hôn.

Yên Vũ lên lút xử lý thủ tục xuất ngoại, duy trì liên hệ không gần không xa với Đường Lăng Khiếu, mỗi tuần gặp mặt một hai lần, hoạt động nhiều nhất khi gặp mặt chính là vận động trên giường, Yên Vũ nhẫn nại, cô phải cố gắng làm tốt, rất nhanh, cô liền có thể xa chạy cao bay.

Vì không để cho cha mẹ hoài nghi, Yên Vũ không dám thu xếp quá nhiều đồ đạc, chỉ lấy mất đồ cần thiết và mấy bộ quần áo liền đi sân bay.

Đến lúc chờ lên máy bay mới gửi tin tức cho mẹ Tô, buổi tối cô qua đêm ở nhà Đường Lăng Khiếu, không về.

CHƯƠNG 13

Bước lên máy bay, Yên Vũ còn chưa yên tâm, cho đến khi máy bay đóng cửa cabin cô mới gửi tin nhắn cho mẹ Tò, nói cô muốn xuất ngoại du học, gửi xong tin nhắn cô liền tắt máy, rồi cuộc cũng đã đi.

Đọc theo đường đi mười mấy tiếng, Yên Vũ suy nghĩ rất nhiều, không biết mấy năm sau nữa cô mới có thể trở lại.

Nói cô không hận Tò Hải Phú thì không đúng, Tò Yên Vũ vỗ vỗ cái trán, đã qua thì không nghĩ đến nữa, có câu nói thời gian là liều thuốc hay nhất, có lẽ mấy năm sau tất cả mọi thứ đều mờ nhạt đi.

Cô cũng không nhớ đến Trần Thụ Quang nữa, rồi cuộc vẫn không thể vẫn hồi được rồi.

Khi máy bay đáp xuống cô khởi động điện thoại thì nhận được không ít tin nhắn, đều đến từ nhà, mới đầu là oán giận, về sau lại kêu cô yên tâm, Tò Mộ Vũ sẽ đi đón cô.

Trong lòng Yên Vũ có chút khó chịu, mặc kệ có bao nhiêu oán trách, cha mẹ tóm lại vẫn yêu thương cô, cho dù cô lên lút chạy trốn như vậy, oán giận qua đi họ vẫn rất quan tâm đến cô.

Vừa ra khỏi sân bay đã nhìn thấy Tò Mộ Vũ hung tợn trừng mắt nhìn cô, xách hành lý của cô lên đưa cô đến trường học.

Tò Mộ Vũ sắp xếp hết tất cả cho cô liền rời đi, hẳn du học ở nước kế bên, chỉ là do trong nhà không yên tâm

CHƯƠNG 13

nên cô ý kêu hân đến đây đón Tô Yên Vũ.

Khát giảng không bao lâu, giảng viên giao cho Tô Yên Vũ một nhiệm vụ, kêu cô đi làm trợ giảng cho Tony – khách mời đến giảng ở trường.

Tô Yên Vũ nhập học không lâu đã nghe mấy chị khóa trên nói đến người này, là một nhân vật thần kỳ của giới đầu tư, cũng là học trưởng mà học sinh ở trường rất sùng bái.

Giảng viên kêu cô đi công ty tìm Tony, trường học đã nhiều lần mời hân tới giảng bài nhưng hân vẫn không đồng ý, bây giờ hân lại đồng ý tới làm khách mời giảng dạy nên trường học đặc biệt quan tâm, muốn Yên Vũ toàn lực phối hợp với hân để làm việc.

Yên Vũ ở cửa văn phòng của hân nhìn thấy người trợ lý kia hơi quen quen, ngờ ngác nhìn anh ta nửa ngày. Lý Văn Thanh cười cười, “Tô tiểu thư, mời!”

“Anh...” Yên Vũ ngờ ngác nhìn anh ta, tiếng chuông cảnh báo trong lòng vang lên, hình như anh ta là người bên cạnh Đường Lăng Khiếu.

Lý Văn Thanh không đợi cô nghĩ lại, đã gõ cửa văn phòng tổng giám đốc. Khi nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc nói ‘Coming’, Tô Yên Vũ có xúc động muốn cất bước chạy trốn.

Đường Lăng Khiếu rất vui sướng khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tô Yên Vũ, “Đã lâu không gặp, Yên Vũ.”

CHƯƠNG 13

“Anh, anh sao anh lại ở chỗ này?”

Tổ Yên Vũ có một loại dự cảm không tốt, chỉ sợ hần đã sớm biết cô muốn du học ở nước ngoài, còn có danh nghĩa là khách mời giảng dạy của hần, cô là trợ giảng của hần, cô liền cảm thấy da đầu tê dại.

“Vũ Nhi không biết anh có quốc tịch nước Ý sao?”

Mặt Tổ Yên Vũ nghen thành màu đỏ, cô thật sự không biết, cô chưa từng tra tư liệu của hần nên sao mà biết được.

Tổ Yên Vũ căng da đầu đi vào văn phòng hần, giúp hần sửa sang lại tư liệu, cách xa hần ba bước, chỉ cần hần có ý đồ tới gần, cô liền nhanh chóng chạy đi.

Nhưng Đường Lăng Khiếu rất đứng đắn làm việc, nói cho cô biết nội dung bài giảng hần muốn dạy, đưa một ít tư liệu cho cô sửa lại, sau đó liền mặc kệ cô. Vừa đến thời gian tan làm, cô thu dọn đồ đạc nhanh chóng chạy đi, cả ngày nay năng suất làm việc không cao, tâm trạng cô hỗn loạn, có chút hối hận tại sao không tra tư liệu về Đường Lăng Khiếu sớm hơn.

Chờ cô chạy về đến phòng trọ, phát hiện hành lý của cô đã bị thu dọn gọn gàng đặt ở cửa, chủ nhà nhìn thấy cô trở về liền trả lại tiền thuê nhà, thu chìa khóa lại, không giải thích bất cứ cái gì, chỉ là không cho cô thuê nhà nữa.

Tổ Yên Vũ quay đầu lại nhìn thấy Đường Lăng Khiếu dựa vào xe nhìn

CHƯƠNG 13

cô, trên mặt mang nụ cười chế nhạo, “Tín tưởng anh, không ai cho em thuê nhà đâu.”

Nghe thấy tin tức cô xuất ngoại, Đường Lăng Khiếu rất vui vẻ, tiểu bạch thỏ tự nguyện muốn đi vào ổ sói như vậy, hẳn phải giúp đỡ cô một chút chứ.

Nơi này chính là địa bàn của hán, căn cơ của Đường gia đều ở chỗ này, tiểu bạch thỏ tới nơi này, chỉ có thể bị hán chop vào trong lòng bàn tay muốn làm gì thì làm.

Tổ Yên Vũ xách theo vali, cô mới vừa cần một chiếc xe lại tính leo lên, một nam nhân mặc đồ đen xuất hiện từ xa phất phất tay với tài xế, xe taxi chạy đi nhanh như chớp.

Tổ Yên Vũ ngồi xồm trên mặt đất không muốn đi, cô muốn khóc, ở trong nước cô còn có thể về nhà, nhưng bây giờ cô không có nhà để về.

Đường Lăng Khiếu đi ba bước qua, đem cô với hành lý cùng nhau khiêng trở về trong xe.

Đường Lăng Khiếu dẫn Yên Vũ về biệt thự của mình, khi Tổ Yên Vũ nhìn thấy xung quanh khu biệt thự đều là mấy người mặc đồ đen thật sự sợ hãi, không phải Đường gia chỉ là người làm ăn bình thường thôi há, sao trong nhà lại có nhiều bảo vệ như vậy, cô phát hiện hình như hiểu biết của cô về Đường Lăng Khiếu thật sự không có gì cả.

Đường Lăng Khiếu tám xong xuống lầu nhìn thấy Yên Vũ vẫn ngồi ngơ

CHƯƠNG 13

ngác ở trên sofa, liền ngồi xuống bên cạnh cô, một bàn tay ôm lấy cô, ngón giữa tay khác đảo quanh ở nút áo của cô, “Muốn anh giúp em không?”

Yên Vũ nháy dựng lên, “Không cần!”

Đường Lăng Khiếu nhìn thời gian, “Cho em mười lăm phút rửa mặt, anh rất vui được cống hiến sức lực.”

Ý của hán rất rõ ràng, mười lăm phút không ra hán liền đi vào, khai chiến trong phòng tắm cũng là một lựa chọn không tồi.

Tổ Yên Vũ rửa mặt xong đi ra, Đường Lăng Khiếu nhìn thấy cô mặc áo ngủ bảo thủ bất mãn bĩu môi, “Xem ra anh phải đổi đồ ngủ cho em.”

“Không cần!” Tổ Yên Vũ bắt lấy quần áo, đấu tranh lần cuối cùng.

Hơn nửa năm nay hán phối hợp với hành động trốn đi của cô, chính là chờ cô tự động chui vào cửa, nửa năm này hán cố gắng khắc chế.

Chiều nay nhìn thấy cô, Đường Lăng Khiếu liền muốn tử hình cô ngay tại chỗ, nhưng mà bây giờ hán rất hưởng thụ cảm giác này, cô trốn như thể nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hán, hiện tại thật sự để mặc hán tùy ý mà làm.

14. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 14

Đường Lăng Khiếu nhanh chóng áp cô lên giường, áo ngủ bảo thủ cũng chỉ là một bộ quần áo mà thôi, ba cái đã bị hân lột sạch.

Đường Lăng Khiếu gấp gấp, đề cô găm cán vài cái, liền đem côn thịt cực lớn thực vào, Yên Vũ thống khổ nước nở một tiếng.

Hai tay bị Đường Lăng Khiếu áp chế không cho cô lộn xộn, hạ thế chuyển động, thế xác và tinh thần đều sung sướng, “Tiểu Vũ Nhi, lỗ nhỏ của em cảm thật là thoải mái.”

“Hu hu... Đường Lăng Khiếu... Anh là tên khốn...” Đường Lăng Khiếu đề ở trên người cô, cô giãy giụa nhúc nhích không được, dưới thân có chút đau, gây gộc thô to nóng bỏng cứ ra ra vào vào trong cơ thể cô như vậy, Yên Vũ cảm thấy rất khó chịu, không chỉ có thân thể, còn có tâm lý, cô chán ghét hân mạnh mẽ phát sinh quan hệ với cô, mỗi lần đều giống như bị hân cưỡng gian.

“Vũ Nhi, em không chạy thoát được đâu, anh đã nói rồi em là của anh.” Đường Lăng Khiếu kéo hai chân cô giang rộng ra, mỗi lần nhìn thấy cô bị mình chà đạp, tâm trạng hân đặc biệt tốt.

Nhìn thấy Tô Yên Vũ thống khổ rên rì, giãy giụa chống cự ở dưới thân hân, hân sẽ đặc biệt hưng phấn, hân cũng hơi hoài nghi mình có khuynh hướng thích ngược, bất quá hình như hân vẫn luôn có, chẳng qua trước nay hân chưa phát hiện hân yêu thích như vậy mà thôi.

“Huhu... Không cần...” Yên Vũ không có sức lực phản kháng, khóc nháo.

Đường Lăng Khiếu đem một chân của Tô Yên Vũ ép đến gần đầu cô, lau nước mắt trên mặt cô, “Tiểu Vũ Nhi giống như được làm từ nước vậy, trên dưới đều chảy nước, nghe tiếng phụt phụt đi, nước thật là nhiều.”

Âm thanh bạch bạch trong nhà vang lên không dứt, Đường Lăng Khiếu càng ngày càng háng hái, Yên Vũ ở dưới thân hân nước nở dầm quăng, có đôi khi bị hân dầm vào mà rên rì lớn hơn.

Đường Lăng Khiếu không làm nhiều đã bán, xoay người nằm ở trên giường, thấy cô còn

CHƯƠNG 14

khóc, lấy khăn lông lau nước mắt cho cô,
“Còn chưa nín khóc nữa à? Nghỉ ngơi một chút để chữa lại sức một hồi lại kêu giường nữa.”

“Tên xấu xa...” Yên Vũ đẩy hân.

Đường Lăng Khiếu phát tiết xong tâm trạng khá hơn nhiều, ôm cô, “Xấu xa cũng không phải một lần, em có khóc anh vẫn muốn xấu xa.”

Yên Vũ kinh ngạc nhìn hân, nước mắt còn đọng lại ở khóe mắt, Đường Lăng Khiếu tâm trạng rất tốt dùng ngón tay dính lấy nước mắt của cô đưa đến trong miệng, “Uhm.”

Sau đó lại dùng ngón tay dính lấy chất lỏng ở hạ thể của cô, đưa lên mũi ngửi ngửi,
“Vẫn là hương vị của nước mắt ngon hơn, em muốn ném thứ hay không?”

“Anh quá ghê tởm.” Yên Vũ quay đầu.

Náo loạn một hồi, dưới thân Đường Lăng Khiếu lại cứng, dục vọng bùng bùng phần chân lại đâm vào trong thân thể Yên Vũ, lần này trong thân thể cô vẫn còn chứa chất lỏng lúc này, rất thuận lợi đâm vào, Yên Vũ úy khuất nức nở ở dưới thân hân, mà nam nhân này càng làm càng hưng phấn, lần này làm rất lâu, lâu đến mức Yên Vũ từ khóc lóc đến xin tha.

Khi mơ mơ màng màng muốn ngủ, Yên Vũ lẩm bẩm một câu, “Anh không mang bao.”

“Ngày mai anh mua để lần sau em mang cho anh.” Đường Lăng Khiếu ôm cô ngủ, tâm trạng rất tốt, xem ra dục vọng và lửa giận của nam nhân gần liền với nhau, sau khi dục vọng tiết ra tâm tình liền tốt hơn.

Yên Vũ vừa chạy trốn hân liền xuống tay đem tất cả công việc ở trong nước chuyển giao cho những người khác phụ trách, vội vàng nhưng vui vẻ vô cùng, cái người đầu sỏ gây tội còn chạy mất, dục vọng tích tụ hơn một tháng được phát tiết xong, thể xác và tinh thần hân rất thoải mái.

Ngày hôm sau Yên Vũ nhận được điện thoại của mẹ Tô, sau khi nói vài câu dằn dò về việc nhà, “Con phải nghe lời Lăng

Editor: Jenli

CQH

facebook.com/CungQuangHưng

CHƯƠNG 14

Khiếu nha.”

Trong đầu Tô Yên Vũ có chút phiền muộn, bật thốt nói, “Con chán ghét hân.”

“Yên Vũ, hân có 35% cổ phần của công ty.”

Yên Vũ sùng sốt, những lời này chắc chắn là do Tô Hải Phú kêu mẹ Tô nói cho cô biết, không chừng là muốn để cho cô biết Tô thị không rời khỏi Đường Lăng Khiếu được, hân nắm giữ sự sống chết của công ty.

Tô Yên Vũ thử đi tìm phòng ở thuê, nhưng mà không ai dám cho cô thuê, đi khách sạn muốn phòng cũng không người nào dám nhận cô, lúc ánh hưởng của Đường gia ở chỗ này quá lớn vượt qua sức tưởng tượng của cô.

Tô Yên Vũ rất muốn khóc lớn, cô không biết tại sao mình lại làm vào tình trạng nóng nảy như vậy, bị Đường Lăng Khiếu ép bức đến không còn đường lui.

Sau khi tan học, Yên Vũ ở trong phòng học nghiên cứu không muốn đi về, đêm đã khuya trong phòng học cũng không có người, Yên Vũ nằm trên bàn sùng sốt, cô không biết nên đi nơi nào, không muốn đi về nhà Đường Lăng Khiếu, nhưng cô lại không có chỗ nào khác để đi.

Yên Vũ đang sùng sốt, đèn trong phòng học đột nhiên tắt mất, Yên Vũ sợ tới mức giật mình đứng lên, lấy đi động ra, trên màn hình lóe ra ánh đèn mờ mờ.

Yên Vũ cảm lấy ba lô chuẩn bị rời đi, cả tòa nhà thật yên tĩnh, trong bóng tối về yên tĩnh như thế này có vẻ rất đáng sợ.

Yên Vũ sợ sùng sốt đi ra ngoài, sắp đi tới cửa, cô cảm giác có người tới gần cô, dùng đi động chiếu đến bên cạnh, “Ài?”

Một bàn tay đoạt lấy màn hình đi động của cô tắt đèn, một nam nhân cao lớn để cô ở trên tường, một bàn tay che miệng cô lại, Yên Vũ bị hân chết, hai tay dùng sức vận bàn tay to đang che ngoài miệng, nhưng một chút cũng không động đậy được.

Người hia để cô ở trên tường, một cái tay

Editor: Jenli

CQH

facebook.com/CungQuangHưng

CHƯƠNG 14

khắc tìm quần của cô kéo xuống, nước mắt Yên Vũ ào ào chảy xuống, quần jeans cô mặc cùng với quần lót đều bị hân cởi xuống, sức lực của hân rất lớn, thân mình để cô lại làm cô không thể động đậy.

Một bàn tay to dùng sức xoa bóp cổ, dưới tay đến nội y vuốt ve vú cô, Yên Vũ tuyệt vọng, cô thực hối hận vì sao khuya như vậy còn muốn một mình ở lại phòng học.

Chân bị một lực lớn tách ra, một cây còn thật thô to đâm vào, Yên Vũ hu hu khóc lóc, thân mình bị hân nhấc lên, để ở trên tường thừa nhận hân lần lượt va chạm.

Nam nhân phía sau đâm vào một hồi lâu, phát ra tiếng kêu rên, Yên Vũ ngừng khóc lại, cô nhận ra được tiếng này, là giọng của Đường Lăng Khiếu.

Yên Vũ choáng váng, Đường Lăng Khiếu buông tay che miệng cô ra, “Chơi vui không?”

“Đường Lăng Khiếu, tôi hận anh!” Yên Vũ khóc lóc.

Đường Lăng Khiếu ôm thân thể cô, dính sát vào móng cô, đứng từ phía sau cắm vào rất thoải mái, hân thích tư thế này, hoa huyết của cô đặc biệt chất, kẹp rất thoải mái, “Vũ Nhi ở lại nơi này không phải chờ anh tới đón em sao? Khui dạy học, ngày thường đều là chỗ em học tập, ở chỗ này đại chiến một hồi không phải rất kích thích sao?”

Đường Lăng Khiếu dùng sức đâm cô.

“Tôi không biến thái như anh!”

“Anh thấy Vũ Nhi rất thích anh biến thái như vậy mà, phía dưới vừa ướt vừa chặt, bị làm rất thoải mái đúng không?”

Đường Lăng Khiếu ở sau lưng cô dùng sức đâm, tâm trạng lo lắng của Yên Vũ vừa rồi được buông xuống, bị hân đâm thấp giọng rên rì.

Hai tay Đường Lăng Khiếu dưới đến bên trong quần áo chơi đùa vú cô, chậm rãi đâm vào, cô dám cả đêm không về ngủ, hân đến chỗ này để trị tội xấu xa này của cô.

Editor: Jenli

CQH

facebook.com/CungQuangHưng

CHƯƠNG 14

“Anh... anh chậm một chút.” Yên Vũ nói, tư thế làm từ phía sau làm cô thoải to của hân càng to lớn hơn, cô thấy mình giống như bị hân cưỡi.

“A, anh cũng coi như là thấy cô... anh nói trước chương trình học của anh nha?” Đường Lăng Khiếu vừa l... máy tính trên bục giảng trong ph

Ánh sáng từ màn hình máy tính... làm phòng học sáng lên một chút, nhìn thấy hai người đang đứng ở giảng, nơi nghiêm túc như vậy, hân không biết xấu hổ, ở chỗ này để bàn ở bục giảng.

Yên Vũ giãy giụa, “Đừng làm n... buông tôi ra.”

Để anh xem nội dung em chuẩn... lên lớp có thiếu gì không?” Đường Lăng Khiếu để cô lên bàn ở bục giảng, dùng máy tính, một bàn tay khác... thế của cô, hai đùi đứng vững g... cô, thông thả thực vào rút ra.

“Cầu xin anh, thả tôi ra.” Yên Vũ... khóc cầu xin, cô thật sự không n... tuc ở chỗ này.

Đường Lăng Khiếu nằm trên ng... tay chơi đùa hoa huyết sùng sốt... “Phòng học, công viên, sân trườn... Vũ Nhi thích, anh đều sẽ chơi... Hoặc nếu như em thích sùng bai... vật, anh sẽ chơi với em cho sùng

Trần trụi uy hiếp cô, nếu có kh... nhà đạo loạn khắp nơi, hân kh... khai chiến ở bất kỳ chỗ nào.

Tô Yên Vũ sợ hãi, mềm mại thu... “Sau khi tan học em sẽ trở về n

“Vũ Nhi thật ngoan!”

Đường Lăng Khiếu ở trên bục gi... một tiếng môi buông thả cô, lần... khi về đến nhà đã là đêm khuya... lên trên giường nằm xuống chỉ c... ngủ rồi, trong lúc ngủ mơ lẩm b... câu xấu xa. Đường Lăng Khiếu

Editor: Jenli

CQH

15. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 15

Editor: Yenhi

Buổi đầu tiên Đường Lăng Khiếu giảng bài, sáng sớm phòng học đã kín chỗ, không chỉ có học sinh sinh viên, còn có người của các công ty nổi tiếng.

Nghe nói ngày thường rất khó gặp hân, lần này có cơ hội tới nghe giảng dạy còn có thể xin tài trợ, bọn họ sáng sớm đã tới đây chiếm chỗ.

Yên Vũ may mắn là trợ giảng mới, có thể tìm được chỗ ngồi tốt.

Nếu không phải bởi vì hân là Đường Lăng Khiếu, Yên Vũ cảm thấy có khả năng có sẽ sung bài hân, trí thức phong phú, kinh nghiệm đầu tư thực chiến nhiều, những doanh nghiệp đó tới đây chính là muốn học tập tin tức đầu tư, màn đối thoại xuất sắc này làm Yên Vũ và đám học sinh nghe được hai mắt đều thành hình ngôi sao.

Khi hết thời gian Đường Lăng Khiếu với vàng thu dọn máy tính liền rời đi, Yên Vũ thu xếp đồ đạc xong cũng chạy chậm leo lên xe hân.

Trên đường Yên Vũ hỏi Đường Lăng Khiếu,

“Trường học gửi thông báo trúng tuyển cho tôi có phải là bởi vì anh không?”

Đường Lăng Khiếu vỗ vỗ đầu cô, “Em nghĩ có quan hệ hay không?”

Hân chấp nhận hai năm làm giảng viên khách mời, điều kiện chính là Yên Vũ có thể trúng tuyển.

Yên Vũ có chút buồn bực, cô cũng biết lấy điều kiện của mình lúc ấy hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của đại học H, khi nhận được thông báo trúng tuyển cô cảm thấy rất bất ngờ, nhưng không nghĩ tới lý do là vì Đường Lăng Khiếu.

Mỗi ngày Yên Vũ về đến nhà liền phải chỉnh sửa lại bài học, cô muốn nhanh chóng học xong, sau khi tốt nghiệp có thể về nước hay không, trong lòng Yên Vũ bốn chôn, bây giờ có thực sự có chút sợ Đường Lăng Khiếu.

Những đại học H yêu cầu nghiêm khắc, Yên Vũ thường xuyên có vấn đề gì không hiểu đành

phải đi hỏi Đường Lăng Khiếu, chỉ là muốn hân giải đáp phải có trả giá, thỏa mãn nhu cầu đa dạng chóng chát của hân.

Yên Vũ đã từng luyện vũ đạo nên thân thể rất mềm mại bây giờ lại có thể dễ dàng khiêu chiến với các loại thủ đoạn yêu cầu tư thế có độ mềm dẻo cao, buổi tối mỗi ngày đều bị hân gấp thành các loại tư thế lần lượt đạt tới cao trào.

Hôm nay về đến nhà, Yên Vũ nhìn thấy dài sảnh lầu một có bốn soái ca mỹ nữ xa lạ, bọn họ lướt biếng vữa ngồi vữa nằm, thật giống như đang ở nhà của mình.

Có vừa vào phòng, bốn người vốn đang lướt nhác đều nhìn về phía Yên Vũ.

Đường Lăng Khiếu giới thiệu với Yên Vũ, mỹ nữ duy nhất trong bốn người là em gái của hân - Đường Lăng Vũ, soái ca tóc đen ngồi cùng cô ấy là bạn trai của cô ấy - Charlie, hai người còn lại là em trai của hân - Đường Lăng Văn và Đường Lăng Hao.

Bốn anh em giống nhau đều là con lai, tóc đen mũi cao, mắt sâu, đường nét của Đường Lăng

Khiếu sắc bén hơn một chút, mà em trai em gái của hân lại như hòa hân, mọi nhìn cũng không lạnh lùng sắc bén, càng phù hợp với thẩm mỹ bây giờ hơn.

Sau khi trở chuyển Yên Vũ mới biết được, Đường Lăng Văn là một siêu sao quốc tế, chỉ là cô không quan tâm tới tin tức giới giải trí mới không biết hân.

Ngày thường bọn họ đều ở những nơi khác nhau, mục đích tới đây lần này chính là để làm quen với Yên Vũ, sau một bữa cơm bọn họ đều biến mất.

Ban đêm, trăng tròn treo ở trên bầu trời đêm, Yên Vũ ở thư phòng đọc sách sưu tập tư liệu, Đường Lăng Khiếu đi xuống dưới lầu xử lý công việc.

Yên Vũ đang lật xem một ít thư tịch lý luận, một cái đầu chó lớn màu tuyết trắng đầy của ra đi vào, Yên Vũ lạnh lùng nhìn nó, Đường Lăng Khiếu hình như không nuôi chó mà?

Chó lớn đi vào phòng căn ống quần Yên Vũ, kéo cô đi ra bên ngoài. Yên Vũ đứng lên, “Mày muốn dẫn tao đi đâu? Mày đi trước đi, tao đi theo mày.”

Con chó lớn dẫn cô tới cửa phòng tắm ở trong phòng ngủ, Yên Vũ nhìn phòng tắm lại nhìn nó, có chút ngây ngốc, “Ngao...” Chó lớn đột nhiên hướng lên trời tru lên một tiếng.

Yên Vũ trông lên mắt, “Mày...mày...”

Đầu tròn, đôi mắt màu đen, lông cả người đầy rậm, có ngừng thờ một tí, “Là mày sao?”

Yên Vũ vui mừng nhìn nó, cô thường xuyên nhớ tới nó, mỗi lần nghĩ đến việc không có cơ hội nhìn thấy nó nữa, trong lòng cảm thấy rất là tiếc nuối.

Sói tuyết ở ở khe khẽ hai tiếng, nhẩy lên người cô, Tỏ Yên Vũ đã bị nó đẩy ngã trên mặt đất, sói tuyết dùng đầu lưỡi liếm mắt cô, Tỏ Yên Vũ vươn hai tay chơi cùng nó, rất là nghi ngờ, “Sao mày lại ở đây?”

Sói tuyết hiển nhiên không thể trả lời vấn đề của cô, đây cô vào trong phòng tắm, Yên Vũ có chút buồn bực nhìn nó, “Mày muốn tao đi tắm rửa?”

Cái thói quen này sao lại giống với Đường Lăng Khiếu như thế, buổi tối hân tới thời gian liền bắt cô đến phòng tắm, tẩy rửa xong rồi mới bắt đầu vận động trên giường.

Yên Vũ xoay quanh, giống như không thấy Đường Lăng Khiếu, vừa rồi còn ở trong phòng mà, mới đó đã không thấy tăm hơi, “Mày ở chỗ này chơi, tao đi tắm rửa.”

Yên Vũ tắm xong ra tới vẫn không thấy Đường Lăng Khiếu, gọi đi động cho hân cũng không có người nghe, lúc này sói tuyết kéo một cái ipad đặt ở trước mặt cô, trên màn hình hiện lên năm chữ to, “Tối là Đường Lăng Khiếu.”

Yên Vũ ngừng thờ, nhìn sói tuyết đang đưa vào người cô, lại nhìn mấy chữ trên màn hình, ngón tay chỉ còn sói trước mặt như rầy, “Mày, mày, là Đường Lăng Khiếu?”

Sói tuyết gật đầu, Yên Vũ cảm thấy máu đang lên, có cảm giác chướng óang.

Sói tuyết vươn đầu lưỡi liếm mắt cô, mắt cô đầy nước miếng.

Qua một hồi lâu, sói tuyết dùng hân kéo quần áo cô ra, đầu lưỡi nhờn vữa của cô, có một tỉnh lại, đó mới là sói tuyết lác lác cái đuôi, tiếp tục núp vữa của cô chơi, Yên Vũ nhìn hai chân nó đang chậm rãi dài ra, hơi, định sức bề đầu của nó ra, s, luyện phần núp vữa ra, đôi mắt m nhìn cô, ở ở kêu to về không nghĩ.

Yên Vũ kẹp chặt chân, chỉ vào giữa hai chân đang phát run của mày đi xuống cho tao.”

Sói tuyết có chút tức giận, lông tr đáng vẻ hung ác nhìn cô găm rừ.

Yên Vũ bị đáng vẻ hung ác của n một cái, nhưng cô nghĩ lại nó là Khiếu, chắc chắn sẽ không ăn cô, hơn, kéo lấy áo ngủ lác đầu, “Cái lớn như vậy không thể đi vào.”

Sói tuyết hung hăng trừng mắt nh càng da đầu chống lại mắt nó, tr tay đều là mồ hôi, chỉ sợ da tinh, cắn một miếng thịt trên người cô.

Qua vài phút, sói tuyết thấy có k hiệp, cảm giác tắc lư đầu, tự dưng liếm phía trước hoa huyết của Yên, dùng tay phục vụ cho nó.

Hai tay Yên Vũ vòng lấy còn thì rơi rầm, hân thật sự muốn đem c vào trong thân thể cô sao?

Yên Vũ cảm thấy da đầu có chút trong tay càng ngày càng cứng, tr bình bắt đầu trưởng to.”

Chờ đến khi sói tuyết thoải mái, c chân ôm Yên Vũ ngi, Yên Vũ bu lâu, nói thầm một trận một chiu n.

Buổi sáng ngày hôm sau khi tỉnh lớn bên cạnh không thấy đầu n Đường Lăng Khiếu khóa thân trần trư n cái đuôi ở ở trên người cô.

16. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 16

Một tháng chớp mắt qua đi, hôm nay chính là ngày trăng tròn, Yên Vũ sau khi tan học ngồi ngầy người ở quán cà phê gần trường học, hôm nay cô phải Đường Lăng Khiếu lại biến thành sói nữa đúng không?

Sói tuyết và Đường Lăng Khiếu thay phiên nhau xuất hiện ở trong đầu cô, làm đầu cô choáng váng căng não lên, đột nhiên có một người ngồi xuống đối diện cô, là Đường Lăng Vũ, “Yên Vũ, ăn cơm chưa?”

“À, còn chưa ăn.”

Đường Lăng Vũ thờ phì phì, “Em cũng chưa ăn, mới vừa cãi nhau với Charlie, chị đi dạo phố với em, được không?”

“A, được, để chị nói với Đường Lăng Khiếu đã.” Yên Vũ nói phải gửi tin nhắn báo cho Đường Lăng Khiếu biết.

Đường Lăng Vũ ngăn cản cô, “Anh em nói cho em biết chị đang ở đây đó, nếu không sao em có thể tìm được chị chứ, chị đi dạo phố ăn cơm với em đi, đừng thêm quan tâm đến đám đàn ông thôi đó nữa.”

Yên Vũ vừa lên xe, Đường Lăng Vũ liền cầm bình xịt phun vào mặt cô, Yên Vũ lung lay hai cái liền té xỉu.

Khi Yên Vũ tỉnh lại đầu còn hơi ngây ngốc, cô bị trói ở trên một cây cột, Đường Lăng Vũ ở trước mặt cô đang ăn gì đó, nhìn thấy cô tỉnh, liền cầm bánh mì đưa lại miệng cô.

“Yên Vũ, em dùng chị để dẫn anh trai tới nơi này, chị đừng sợ nha. Có đói bụng không, ăn một chút gì không?”

Yên Vũ nhấp môi, để phòng nhìn cô, “Đây là nơi nào?”

Trong lòng cô có chút hoảng loạn, anh em Đường gia này đang muốn trình diễn cảnh tranh đoạt quyền lực của nhà giàu hả?

Cô hình như đang ở một tầng hầm ngầm, cô nhìn chung quanh thấy có lồng sắt, dây lưng, trong lòng liền hết hoảng.

“Đang ở trong nhà Lăng Vân, ha ha...” Đường Lăng Vũ ngáy ngơ cười, nghĩ đến việc hôm nay rất cuộc bọn họ cũng có thể khi để Đường Lăng Khiếu, tâm trạng của cô vô cùng vô cùng tốt.

Ba người bọn họ lớn lên dưới ‘đám uy’ của Đường Lăng Khiếu, hôm nay rất cuộc cũng có thể báo thù rồi.

Không bao lâu sau, cửa nhà vang lên tiếng động ầm ầm, chỉ thấy Đường Lăng Vân và Đường Lăng

CHƯƠNG 16

Hạo dùng dây thừng kéo sỏi tuyết đi vào, miệng sỏi tuyết bị một cái rọ bằng da bọc lên, móng vuốt sắc bên cũng bị bao lại, đôi mắt lóe ra tia phản nộ.

“À, anh hai, anh cũng có ngày hôm nay nha, ha ha ha ha!” Đường Lăng Vũ vừa thấy sỏi tuyết đến, liền đi lên xoa đầu nó lung tung, hiển nhiên là muốn chà đạp hẳn một lần cho đã.

“Thời gian không nhiều lắm, có thù báo thù, nhanh lên!”

Đường Lăng Vân la lên, thời gian Đường Lăng Khiếu biến thân chỉ có 4-5 tiếng đồng hồ, bọn họ còn phải để lại thời gian chạy trốn, bằng không bị hắn bắt được chỉ có thể nói một chữ thảm.

Sỏi tuyết nhìn Yên Vũ bị trôi trên cột, ánh mắt như muốn phun lửa.

Đường Lăng Vân đi vào phòng lấy đồ, sỏi tuyết đột nhiên làm khó dễ, một đầu đâm thẳng về phía Đường Lăng Hạo.

Đường Lăng Hạo hoảng loạn gắt gao bắt lấy dây thừng kiểm chế hẳn lại, “Nhanh lên, gây kích điện!”

Đường Lăng Vũ vội vàng đi lấy gây kích điện, sỏi tuyết muốn phóng về phía cô ấy, lại bị dây thừng kiểm chế lại, bị Đường Lăng Hạo kéo trở về, móng vuốt và miệng đều bị bịt lại, công kích của sỏi tuyết trừ việc sức rất lớn cũng không tạo thành thương tổn gì.

Đường Lăng Vũ dùng gây kích điện đánh vào sỏi tuyết, Yên Vũ sợ hãi, “Các người đừng như vậy!”

Cô không thể tưởng tượng được quan hệ giữa anh em bọn họ lại kém như vậy.

Lúc này Đường Lăng Vân cũng đã trở lại, đề ở trên người sỏi tuyết, dùng sức nặng cơ thể áp chế nó, “Mau đem nó khóa lên đi.”

Lông trên người sỏi tuyết dựng thẳng lên, giãy giụa, ba anh em hợp lực đem một cái vòng xích đã chế tạo hoàn mĩ cố định nó lại, từ chỉ sỏi tuyết đều bị xích sắt khóa chặt chẽ trên mặt đất, sỏi tuyết bị cố định muốn động cũng không thể động, vừa lăn lộn xong ba anh em thở hổn hển ngã qua một bên.

Đường Lăng Vân thở hổn hển rồi lộn nhào từ trên mặt đất đứng lên, từ ngoài phòng dắt một con chó cún chạy tiến vào, hình thể so với sỏi tuyết nhỏ hơn một chút, nhưng cả người đều là bộ lông trắng như tuyết, nhưng so với sỏi tuyết dịu ngoan hơn nhiều.

Đầu sỏi tuyết dựng đứng lên, hung ác nhìn chăm

CHƯƠNG 16

chăm chó cún, chó cún bị nó dọa sợ, mặc kệ Đường Lăng Vân kéo như thế nào cũng không chịu tới gần sỏi tuyết.

Đường Lăng Hạo lại chạy ra bên ngoài dắt một con chó lớn đi vào, lần này hắn dắt đến trước mặt Yên Vũ, đáng về con chó lớn so với sỏi tuyết cũng khá bằng nhau, Đường Lăng Hạo buồm lòng tay, nó liền bò đến trên người Yên Vũ, vươn đầu lưỡi liếm liếm mặt Yên Vũ.

Yên Vũ trốn tránh, khác với sỏi tuyết, con chó này thờ hồng hộc, móng vuốt cũng đâm vào bà vai cô.

“Anh, anh xem như thế nào thì tốt?” Đường Lăng Vân cười tìm tìm nhìn sỏi tuyết, trên người Yên Vũ chính là một con chó đực, hiển nhiên là muốn Đường Lăng Khiếu chọn một trong hai, để cho con chó đực làm loạn trên người Yên Vũ hay là để cho con chó cái tới gần hẳn.

Sỏi tuyết oán hận nhìn bọn họ, lông mao dựng thẳng lên chậm rãi hạ xuống, Đường Lăng Hạo kéo con chó đực từ trên người Yên Vũ xuống dưới.

Đường Lăng Vân đem con chó cún kéo đến bên cạnh sỏi tuyết, chó cún bắt đầu đi vòng quanh sỏi tuyết đôi tới đôi lui, trên mõng sau hơi hồng hồng hiển nhiên là đang ở trong trạng thái động dục.

Xoay một hồi, nó bắt đầu đi liếm láp bộ phận gây gộc của sỏi tuyết, Yên Vũ trừng lớn mắt, “Sao mấy người có thể làm như vậy chứ?”

Tuy rằng bây giờ Đường Lăng Khiếu đang hóa thân thành sỏi, nhưng hẳn là anh trai của bọn họ, sao có thể để hắn và đám chó ở bên nhau.

“Hừ, vậy là cô không biết hắn đã ức hiếp chúng tôi như thế nào.” Đường Lăng Vân hừ hừ nhìn sỏi tuyết nói.

Lần trước anh tổ chức buổi biểu diễn, Đường Lăng Khiếu lại dám cho người chặt đứt lưng quần của anh, mấy vạn người đó, quần anh đây cứ như vậy liến rớt xuống, fans nhanh chóng điên cuồng la hét, anh cũng muốn phát điên.

Ánh mắt sỏi tuyết sâu kín nhìn Đường Lăng Vân, mặc cho chó cún cún liếm như thế nào, hạ thân của nó cũng không phản ứng.

Đường Lăng Vân từ trong phòng cầm một ống chích thuốc đi ra, Đường Lăng Vũ giữ chặt tay muốn ngăn cản anh ta lại, “Anh, hay là từ bỏ...”

“Chúng ta nương tay đối với anh trai, ‘bọn họ’ có thể hay không?”

CHƯƠNG 16

Đường Lăng Vũ hơi do dự, buồm lòng tay ra.

Đường Lăng Vân tiêm vào chân của nó một liều thuốc, đây là xuân dược liều mạnh mà anh nhờ người làm ra, bởi vì thân hình sỏi tuyết quá lớn, anh còn cố ý dùng liều thuốc gấp đôi, anh cũng không tin nó không động dục.

Đôi mắt sỏi tuyết chậm rãi tái dần đi, gây gộc thô cứng dưới thân chậm rãi dài ra.

Yên Vũ cắn môi khó chịu, nếu không phải cô, chắc hẳn cũng không bị bọn họ mang đến nơi này.

Chó cún nhìn thấy sỏi tuyết như vậy, càng hưng phấn, phe phẩy cái đuôi đảo quanh, mõng hồng hồng hướng tới chỗ gây gộc của hắn cọ xát.

Yên Vũ nhắm hai mắt lại, cô không muốn nhìn thấy đáng về sỏi tuyết cùng chó” giao phối.

Chó cún nhìn thấy sỏi tuyết như vậy, chỉ là sỏi tuyết bị cố định không thể cưỡi ở trên người nó, nó rất sốt ruột, kêu ầm ỉ.

Chó đực bên cạnh Yên Vũ nhìn thấy chó cún động dục cũng kêu lên muốn tiến đến giao phối cùng nó.

Đường Lăng Vân nghĩ nghĩ, cõ bỏ xiềng xích hai chân trước của sỏi tuyết, cô nâng hai chân trước của nó lên để nó đứng thẳng, để cho chó cún nằm vào dưới thân nó.

Đường Lăng Vân khiêng hai cái đuôi của sỏi tuyết lên, chỉ huy chó cún bò lại, vừa mới cúi đầu, đột nhiên nghe được bên tai truyền đến tiếng “Ngao ồ...”, vừa nhắc đầu đã thấy sỏi tuyết thoát ra khỏi bịt miệng, mở cái mồm to như máu tấp về phía hắn.

Đường Lăng Vân bị dọa nhảy dựng, quay đầu ném sỏi tuyết xuống.

Sỏi tuyết đột nhiên nhảy dựng lên tránh thoát khỏi dây xích, móng vuốt lần lộn cào rớt bịt miệng, lông toàn thân dựng đứng lên, nhảy phóc về phía Đường Lăng Vũ, hàm răng sắc bén tấp tới cổ cô ấy, Đường Lăng Vũ bị dọa kêu to, “Không cần...”

Yên Vũ nhìn thấy vậy trái tim đập nhanh, cô nhìn ra được vừa này sỏi tuyết đã trí hoãn động tác lại, nếu không cố Đường Lăng Vũ chắc chắn đã bị cắn đứt, hiển nhiên là hắn vẫn còn nhớ Đường Lăng Vũ là em gái của hắn.

Đường Lăng Vân và Đường Lăng Hạo từ phía sau phóng tới, muốn để cố nó lại, nhưng mà sỏi tuyết giống như phát cuồng, nghiêng người, móng vuốt sắc bén chớp tới mặt của Đường Lăng Vân.

CHƯƠNG 16

Đường Lăng Vân che mặt, Đường Lăng Hạo người không áp chế được nó, bị nó cắn một bên.

Đường Lăng Hạo nhớ tới Yên Vũ, chốc tốc sỏi tuyết so với hắn nhanh hơn trước mặt Yên Vũ.

Đường Lăng Vũ từ trên mặt đất bò lên cửa, kéo cửa ra, kêu một câu, “Đi nhanh đi, cửa chạy nhanh muốn trốn đi.”

Sỏi tuyết gắt gao nhìn chăm chăm Đường Lăng Hạo nhìn ánh mắt của “Cái đó, anh ba à, anh với anh hai có gì giỡn nha, em đi trước đây.”

Nói xong cũng nhanh chóng chạy ra.

Đầu Đường Lăng Vân tê dại, ánh mắt hai con chó mình đã huấn luyện rất lâu, nó, “Đi đi cần nó nhanh.”

Nhưng hai con chó kia mặc kệ hắn thì nào, toàn thân vẫn luôn phát run, khi gần sỏi tuyết.

Không lâu sau, cửa lại bị mở ra, chỉ Đường Lăng Hạo và Đường Lăng Vũ ở phía sau còn có vài người, đang trước Thanh, hắn cười tìm tìm cách hỏi với “Đường thiếu!” Sau đó đi tới cười tươi.

Đường Lăng Vân giương miệng, “Cái gì rồi?”

Lý Văn Thanh vẫn cười như cũ, “Đường Lăng Hạo và Đường Lăng Vũ ở bên ngoài, chờ các người ngoài thì bắt lại.”

Đường Lăng Vân oán hận nhìn mặt sỏi tuyết bởi vì tránh thoát khỏi xiềng xích, “Biến thái!”

Người của hắn đã sớm tới rồi, còn có chính mình bị thương.

17. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 17

Đi ra ngoài nhà, có hai chiếc xe dừng lại trước cửa, bảy tám người đàn ông mặc đồ đen canh ở bên ngoài. Sói tuyết và Yên Vũ lên một chiếc xe, ba người Đường Lăng Vân bị áp giải lên một chiếc xe khác.

Lý Văn Thanh đem hòm thuốc đưa cho Yên Vũ, để cô băng bó cho sói tuyết, mắt cá chân của nó thật sự bị thương, vì tránh thoát khỏi dây xích, máu tươi chảy đầm đìa, còn có thể nhìn thấy xương cốt.

Sói tuyết đang nằm trên ghế ngồi, Yên Vũ cầm cần tiêu độc cầm máu cho nó, móng vuốt sói tuyết vổ vổ đầu cô, chỉ vào con thịt căng cứng của mình.

Yên Vũ nhìn tài xế và Lý Văn Thanh phía trước, quay đầu lại.

Sói tuyết đã đem con thịt thô cứng đặt vào trong tay cô, nằm trên người cô, ồ ồ kêu.

Gây gộc nóng như lửa nóng làm mặt Yên Vũ đỏ bừng, thấp giọng nói ở bên tai nó, “Trở về rồi làm được không?”

Nhưng sói tuyết hình như nhìn không được nữa, đầu cọ tới cọ lui ở trên người cô, một tiếng tách vang lên, vách ngăn ghế trước sau của xe được hạ xuống.

Yên Vũ mặt đỏ tới mang tai, chắc là tài xế ở hàng ghế trước nghe thấy tiếng động nên bật xuống.

Sói tuyết không còn phải để ý gì nữa, dùng móng vuốt không bị thương cào cào quần áo của Yên Vũ.

“Mày đừng...” Yên Vũ giãy giụa, nghĩ đến việc trong xe có người, cô lại không dám dùng sức, hai chân trước của nó máu chảy đầm đìa chân làm cô có chút sợ hãi.

Editor: Yenhi

CQH

cuongquangtung.com
facebook.com/CuongQuangTung

Chương 17

Sói tuyết cũng mặc kệ không quan tâm nhiều như vậy, nằm trên người cô, móng vuốt xé rách quần áo cô, đem côn thịt thô cứng ma sát vào bụng cô, miệng bắt đầu gặm lấy bộ ngực của cô.

Yên Vũ nhìn thấy nó lộn xộn, máu trên đùi mới vừa ngừng lại chảy ra, dùng tay cầm lấy côn thịt của nó, “Mày đừng lộn xộn, tao làm cho mày.”

Yên Vũ để nó ngồi dựa vào ghế, hai chân mở ra, tay cô nắm lấy côn thịt của nó ma sát, điều chỉnh vị trí để nó thuận tiện ăn bộ ngực của mình.

Từ thế này sói tuyết rất thoải mái, hưởng thụ Yên Vũ chăm sóc, hôm nay hẳn phát hiện Yên Vũ lại có một nhược điểm, mềm lòng.

Khi về đến nhà đã là rạng sáng, Yên Vũ ở trên xe giúp nó lột một lần, nhưng côn thịt của nó vẫn cứng cứng thẳng đứng như cũ.

Trở lại phòng ngủ, sói tuyết đặt cô ở trên giường, không thêm để ý đến chân bị thương, lột quần áo cô ra, phân đầu dài vào hạ thể của cô, Yên Vũ gát gas kẹp hai chân, dùng sức bẻ đầu của nó ra, “Không được, không được làm.”

Sói tuyết nhảy đến cửa sổ, nhìn trăng tròn trên bầu trời, “Ngao ô...” tru lên một tiếng vang vọng cả bầu trời đêm yên tĩnh.

Tuy rằng tiếng kêu của hân rất dọa người, nhưng bây giờ Yên Vũ đã không còn sợ nữa, không hề bị hân uy hiếp, gát gas nắm quần không cho nó cỡi ra.

Yên Vũ chỉ mặc quần lót nhỏ, chỉ cần nó không làm, thân thể đều để cho nó chơi, đã giúp hân lột một lần, tay Yên Vũ run rẩy, chỉ là côn thịt của nó không mềm lại chút nào.

Editor: Yenhi

CQH cangquang.com
facebook.com/CangQuangFang

Chương 17

Yên Vũ nằm lên trên giường, “Tao không được nữa, tụi mày làm đi.”

Sói tuyết nằm lên người cô tiếm tiếm khắp nơi, nước miếng dính đầy thân thể của cô.

Yên Vũ rất mệt, mặc kệ nó lộn lộn, đột nhiên cảm giác được trên người không còn có lông xù xù, mồ hôi ra, nhìn thấy không phải là sói tuyết trên người mình nữa, mà là Đường Lăng Khiếu.

Cô há to miệng, còn đang bị sự chuyển biến này làm cho khiếp sợ, Đường Lăng Khiếu kéo chân cô ra, gắp không chờ nổi nữa cắm vào, “Mỗi ngày làm nhiều thêm vài lần nữa, đem cửa động làm rộng ra hơn một chút là có thể cắm vào rồi.”

Đôi mắt Đường Lăng Khiếu ánh lên vẻ sắc bén, “Đường Lăng Vân không biết hạ thuốc gì cho anh, lần này nó chết chắc rồi.”

Yên Vũ cảm giác được thân thể bị hân banh rộng ra, hai chân bị hân dùng sức căng ra, nhìn thấy trên mắt cá chân của hân máu chảy đầm đìa, “Anh, chân anh...”

Đường Lăng Khiếu nhìn thoáng qua cái chân đang máu chảy đầm đìa, quay đầu lại tiếp tục đề cô, “Chờ anh làm xong rồi xử lý sau.”

Hân thật sự không nhìn được, Đường Lăng Vân hạ thuốc rất nặng, hân nhìn thấy mấy con ch* kia không chút hứng thú, nhưng Yên Vũ thì khác, không có xuân dược hân đã làm đến nửa đêm, hướng chỉ hiện tại, hân có chút thương hại nhìn Yên Vũ, không đến hừng đông chắc là hân không dừng lại được, thân thể nhỏ này xem ra phải điều dưỡng nhiều thêm một chút, nếu không thật sự không lộn lộn theo hân được.

Editor: Yenhi

CQH cangquang.com
facebook.com/CangQuangFang

Chương 17

Trời sáng, Đường Lăng Khiếu có chút mệt mỏi nằm trên người Yên Vũ, cô đã sớm hôn mê rồi, nhưng cô ngủ hân cũng muốn làm, hân làm một đêm sáng khoái bây giờ mới ngừng nghỉ.

Ngủ đến lúc giữa trưa, Đường Lăng Khiếu từ trên giường đứng lên, Yên Vũ ngủ vẫn không nhúc nhích.

Đường Lăng Khiếu nhìn mắt cá chân bị thương của chính mình, đôi mắt nhắm lại, suy nghĩ nên xử lý ba đứa kia như thế nào.

Khi Yên Vũ tỉnh lại, hai chân mở ra không khép lại được, cái người kia đã không thấy đâu nữa.

Nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã là chạng vạng tối, Yên Vũ đôi đến mức ngực dán vào lưng luôn rồi, còn có thân thể bị nghiền ép đau nhức.

Yên Vũ giãy giụa một hồi lâu, xoa eo bìn rùn đi xuống lầu kiểm đồ ăn bổ sung cơ lượng.

Ăn xong mở đi động ra, có tin nhắn đến, là tin nhắn của Đường Lăng Vũ.

Yên Vũ hơi bất ngờ, không phải cô ấy bị Đường Lăng Khiếu bắt lại rồi sao, sao có thể gửi tin nhắn chứ?

“Yên Vũ:

Nếu như chị nhìn thấy tin nhắn này thì chắc chắn chúng tôi lại thất bại rồi, chị nhất định phải giúp chúng tôi cầu xin, chúng tôi cũng chỉ bắt chước mấy tình huống có thể xảy ra để cho hai người chuẩn bị thôi. Chị xin anh hai đừng làm khó Charlie, làm ơn làm ơn.”

Tin nhắn là Đường Lăng Vũ gửi đến ngày hôm qua, Yên Vũ hỏi quản gia, quản gia rất trách nhiệm nói cho cô biết, Đường Lăng Khiếu đang ở phòng

Editor: Yenhi

CQH cangquang.com
facebook.com/CangQuangFang

Chương 17

khách nói chuyện cùng với

Quản gia nói cho cô biết tối trong nhà cũng phải tới mức bọn họ, nhưng Đường Lăng Vũ sớm có sắp xếp, tất cả đều về, 3 anh em Đường gia vẫn Lăng Khiếu giam giữ.

Buổi tối Đường Lăng Khiếu ở phòng, Yên Vũ đưa tin nhắn xem, Đường Lăng Khiếu hỏi: “Anh cũng muốn nhìn xem cậu như thế nào.”

“Anh làm gì bọn họ rồi?” Yên Vũ với quan hệ của bốn anh em, biết nói sao, có cảm giác với anh vừa đánh.

Đường Lăng Khiếu cười, vỗ đầu: “Bọn nó là em của anh, anh làm gì bọn nó đâu.”

Điều cười này làm Yên Vũ ngơ ngơ.

Mà lúc này ở một câu lạc bộ Đường Lăng Vân khờ khạo không biết, Đường Lăng Khiếu tiên lượng xuân dược bằng với lượng cho hân, ném anh tới phòng nữ, anh bị một đám bác gái vây quanh, bây giờ anh vừa phun, phun ra rồi phía dưới cứng, anh cảm thấy mình sẽ không cứng nổi nữa rồi.

Đường Lăng Hạo bị đưa đến đảo nhỏ, nơi này cái gì cũng chỉ có dã thú, còn là dã thú không ai giúp hân, hân phải mình chạy ra khỏi đảo.

Đường Lăng Vũ tương đối mệt hơn, Charlie nói chuyện với Khiếu nửa ngày, kỷ kết vào mắt bình đẳng mất chủ quy

Editor: Yenhi

CQH cangquang.com
facebook.com/CangQuangFang

18. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 18

Editor: Yenhi

Tháng mười hai, Yên Vũ làm xong luận văn, chuẩn bị trở về, cô và Đường Lăng Khiếu chuẩn bị đi ra ngoài, cô không biết mục đích là đi đâu, nhưng cô biết mỗi năm Đường Lăng Khiếu đều phải trải qua kỳ biến thân một lần, hẳn muốn tìm một chỗ vượt qua hai tháng này.

Cả thành phố tuyết rơi dày đặc, đây là lần đầu tiên Yên Vũ nhìn thấy tuyết đọng dày như vậy, kéo áo khoác nhưng lại, cô có chút hưng phấn.

Khi cô cầm thư đi ra khỏi thư viện, bất ngờ gặp được Trần Thụ Quang.

Anh ta nói bây giờ ở anh ta đang học ở đại học B, trường học sắp xếp cho tới đại học H giao lưu học tập.

Trần Thụ Quang muốn cùng cô đi ăn bữa tối, Yên Vũ do dự từ chối, "Hôm nay em có việc, hôm khác đi."

Đường Lăng Khiếu từng nói cho cô biết, trong khoảng thời gian này hẳn muốn cô phải đặc biệt cẩn thận, bởi vì có người sẽ đến tìm hẳn gây sự trong thời kỳ đặc thù này.

"Ngày mai anh phải đi trường học khác rồi, nay cùng nhau ăn bữa cơm đi?" Trần Thụ Quang không nhìn Yên Vũ, ánh mắt chuyển hướng về phía khác.

"Để em gọi điện thoại nói với anh ấy đã."

Yên Vũ lấy đi động ra gọi cho Đường Lăng Khiếu. Trần Thụ Quang liền bắt lấy tay cô, "Anh không muốn cho hẳn ta biết."

Yên Vũ dùng sức muốn giật tay mình ra khỏi kiểm chế của anh ta, lui về phía sau hai bước. "Khi em vừa tới đại học H đã cho người đến đại học B hỏi thăm tin tức của anh, nhưng trường học nói anh không đến trường. Em đã đồng ý với Đường Lăng Khiếu, mặc kệ đi nơi nào cũng đều phải nói trước với hẳn, thực xin lỗi."

Đường Lăng Vũ đã nói với cô, có người sẽ gây bất lợi cho Đường Lăng Khiếu khi hẳn hóa thân, mà Yên Vũ, chính là vũ khí tốt nhất để đối phó với Đường Lăng Khiếu.

"Yên Vũ, thực xin lỗi, anh không muốn buông tay!" Trần Thụ Quang một tay kéo Yên Vũ qua ôm lấy, một bàn tay khác cầm khăn lông màu trắng bưng kín miệng mũi cô, hai người đều mặc áo lông dày, những người khác nhìn qua chỉ thấy giống như một đôi tình nhân đang ôm nhau.

Trần Thụ Quang bỏ cô vào thùng xe phía sau, lấy điện thoại đi ra ngoài, "Yên Vũ đã ở trên xe rồi."

CHƯƠNG 18

Editor: Yenhi

Trong điện thoại vang lên một tiếng cười như chuông bạc, "Được, chúng ta làm theo như yêu cầu."

Hai tháng kế tiếp là thời gian Đường Lăng Khiếu nghỉ phép, hẳn đem tất cả mọi chuyện ở công ty giao cho Đường Lăng Văn và Đường Lăng Hạo, khi chuẩn bị đi đón Yên Vũ về nhà, điện thoại Yên Vũ gọi như thế nào cũng không nghe.

Đường Lăng Khiếu có chút bất an, vì tránh cho có việc ngoài ý muốn, hẳn có ý dời thời gian lên trước, còn hơn một tuần nữa mới đến kỳ biến thân của hẳn.

Khi Yên Vũ tỉnh lại xuyên thấu qua cửa kính nhìn thấy bên ngoài tuyết đọng thật dày, nơi này hiển nhiên không phải là thành phố M, bên ngoài ánh đèn lung linh lấp lánh, trên đường không có một người.

Đồng hồ trên bàn cho thấy bây giờ là 5 giờ chiều, trời bên ngoài đã chuyển màu đen.

Yên Vũ đứng ở bên cửa sổ nhìn bên ngoài, cửa phòng mở ra, Trần Thụ Quang cầm khay cơm đi đến, "Yên Vũ, ăn một chút gì đi."

"Đây là nơi nào?"

"Một cái trấn nhỏ dưới núi tuyết."

Trần Thụ Quang không chút nào dấu diếm, bây giờ chỗ này coi như là ngăn cách với người đời, người ở trấn trên đều có thói quen dự trữ lương thực cho mùa đông, chờ mùa xuân tuyết tan mới ra ngoài, chỉ có một con đường duy nhất đi vào trấn nhỏ, qua mấy ngày nữa sẽ bị tuyết lớn đọng lại, nơi này sẽ trở thành một hòn đảo cô lập.

Yên Vũ ăn xong, Trần Thụ Quang nói ngủ ngon với cô liền rời đi, cô thể là do khi hôn mê đã ngủ rất lâu, nên tới thời gian ngủ cô lại không ngủ được, không biết Đường Lăng Khiếu bây giờ đang ở nơi nào, mấy ngày nữa hẳn sẽ biến thân thành sói, trấn nhỏ này bị cô lập, hai tháng sau sẽ như thế nào đây?

Yên Vũ không dám tưởng tượng, trên giấy cô viết tên Đường Lăng Khiếu, từng nét bút viết rất tinh tế, cô nhớ hẳn.

Ngày hôm sau lúc Yên Vũ tỉnh lại trời đã sáng, xuống dưới lầu, lại phát hiện trong phòng trừ Trần Thụ Quang còn có một nam một nữ lạ mặt.

Người nữ lớn lên rất xinh đẹp, một đầu tóc ánh vàng, đáng người rất tốt, nam tóc đen, đôi mắt màu lam lớn lên rất sâu, có chút tục tằn, nhưng mới nhìn rất đẹp mắt, là một soái ca không hơn không kém.

CHƯƠNG 18

Editor: Yenhi

Bọn họ ngồi ở gần tường bên cạnh lò sưởi, gần đó lò sưởi chính là giá nướng thịt, lan (cô gái tóc vàng) nhìn Yên Vũ đánh giá một hồi liền cười nhạo, "Khẩu vị của Tony thật đặc biệt, thích cô gái như vậy."

Nói xong còn cố ý lắc lư bộ ngực đầy đặn.

Yên Vũ biết Tony chính là Đường Lăng Khiếu, trong lòng có chút thấp thòm, không biết bọn họ có phải muốn lợi dụng cô để đối phó Đường Lăng Khiếu hay không, cô vừa hy vọng hẳn tới vừa sợ hãi hẳn tới đây sẽ nguy hiểm.

Ivan (soái ca) vuốt tay xoa xoa bộ ngực của lan, "Nơi này vẫn có vị hơn."

Trần Thụ Quang từ phòng bếp đi ra, trong tay cầm khay đồ ăn, sắc mặt có chút khó coi, kêu Yên Vũ ăn sớm một chút.

An xong bữa sáng, Yên Vũ không muốn nhìn Ivan và lan ở trong phòng tán tỉnh nhau, Yên Vũ đi lên sân thượng trên lầu vận động.

Sân thượng là mặt kính, ánh mặt trời xuyên thấu chiếu vào, nhìn bên ngoài tuyết trắng xóa, phong cảnh không tồi.

Trần Thụ Quang cũng lên đây, hẳn không dám nhìn thẳng vào Yên Vũ, hẳn nhận của lan một số tiền không nhỏ, hơn nữa sau khi rời khỏi trấn nhỏ còn có thể nhận thêm một số tiền nữa.

Việc hẳn cần phải làm là đem Yên Vũ đưa tới nơi này, quan sát cô, không cho cô rời khỏi căn nhà, lan còn động viên hẳn, nói hẳn muốn làm gì cô, cô ta cũng sẽ không ngăn cản.

Lúc giữa trưa, Yên Vũ ở trong phòng nhìn xuyên qua kính cửa sổ nhìn ánh mặt trời trên mái nhà, lan từ trong phòng đi ra, trên người lười biếng tràn ngập hương vị tình dục, cô ta mới vừa ăn xong cơm trưa liền chui vào phòng Ivan, không chừng mới vừa đại chiến qua một hồi.

lan nằm ở trên ghế, rất thoải mái híp mắt, "Thời gian tuyết rơi chính là mùa động dục của người sói, tôi luôn rất hưng phấn, chỉ muốn cùng giống dục không ngừng giao phối."

"Cô là người sói!" Yên Vũ giật mình.

"Chúng tôi và Tony có cùng tổ tiên!"

lan nói cho cô biết tất cả không hề giấu diếm, Đường Lăng Khiếu và cô ta có cùng tổ tiên, là anh em họ, bên Đường Lăng Khiếu vẫn luôn kết hôn cùng nhân loại, càng ngày càng gần với nhân loại, sau đó cũng vì vậy mà càng ngày càng nhiều người không thể tiếp tục sinh sản đời sau.

CHƯƠNG 18

Editor: Yenhi

đến bây giờ chỉ còn dư lại một mình Đường Lăng Khiếu.

Bên phía lan vừa mới bắt đầu cùng Đường Lăng Khiếu kết hôn cùng nhân loại sinh sản, xuất hiện tình huống giống nhau, bắt đầu thử giao phối cùng với sói.

Giao phối với sói cái để gây giống, không ít đời sau, nhưng sinh ra tất cả đều là con người.

Vì thế bọn họ liền bắt đầu giao phối với sói và người sói có quan hệ gần, dần dần chỉ có thể là họ hàng gần quan hệ gần gũi, thành công cũng có thất bại, nhưng xác suất thành công cao hơn một chút.

Nhưng tiếp đó, việc kết hôn với họ mang đến hậu quả xấu, tuy rằng sinh ra con người, nhưng các loại dị dạng bẩm sinh, bệnh tật, đến bây giờ, cũng chỉ có hai anh em họ là bình thường.

Ivan đã từng giao phối với người, hẳn ta không thể làm nữ nhân mã, sinh ra vẫn là sói, mà mấy chị em họ còn sót lại không có một người bình thường.

lan từng sinh cho hẳn ta một đứa con, nhưng đáng tiếc vẫn tàn tật, hẳn ta muốn mượn Đường Lăng Khiếu để giao phối, lan và Đường Lăng Khiếu giao phối.

Bọn họ đem Yên Vũ bắt tới đây, chỉ chờ đến khi Đường Lăng Khiếu hóa thân, sói dụ dỗ tới giao phối với lan.

Yên Vũ nghe xong giống như nuốt chửng, anh em Đường Lăng Khiếu bị bắt, người, nhưng cô cảm thấy lan và l là động vật, bọn họ càng giống sói, hẳn là người.

Trần nhớ không có tiết mục gì để giao phối, chỉ có một ít tiết mục trên trời tới lan và Ivan hứng thú tăng họ tiến về phòng bắt đầu vận động. Trần Thụ Quang nắm chắc thời gian.

Yên Vũ trở lại phòng khóa trái cửa, nhìn bông tuyết bay là tà bên ngoài, một ngày cô đã cảm thấy giống như trôi qua một năm, không biết hẳn chịu đựng như thế nào, hơn nữa có Trần Thụ Quang sẽ làm gì đó với cô.

Còn có Ivan kia, hẳn ta nhìn cô giống một con động vật nhỏ, tò mò muốn biết cô, mấy ngày trước hẳn ta còn muốn của cô, thì bị lan ngăn trở lại.

19. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com
Chương 19 Editor: Yenhi

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, bên cạnh Yên Vũ không có một ai, cô không biết tối hôm qua là nằm mơ hay là Đường Lăng Khiếu thật sự đã tới.

Thay quần áo xuống lầu, phòng khách không có ai, nhưng từ phòng bếp truyền đến tiếng leng keng.

Yên Vũ đi đến cửa phòng bếp thì thấy Đường Lăng Khiếu đang cắt rau dưa trái cây, Yên Vũ ôm lấy hân từ phía sau, "Em còn cho rằng em đang nằm mơ nữa chứ."

Đường Lăng Khiếu đem trái cây cắt xong nhét vào miệng cô, "Dùng tương gì?"

"Salad lỏng đỏ trứng tương cà đi."

"Được, nhưng mà phải ăn sáng trước, anh có chỗ càng đói hơn." Đường Lăng Khiếu gắt gao ôm Yên Vũ, dùng chỗ cứng cứng cọ vào cô.

Ý của hai anh em lươn và lươn hẳn đã sớm đoán được, chỉ bên phía bọn họ càng ngày càng thoải mái, bây giờ đã nghèo túng.

Mà Đường gia hiện tại trải qua hơn mấy thế hệ phát triển, đã tích tụ được một lực lượng rất dày, đôi phó bọn họ dễ như trở bàn tay.

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com
Đường Lăng Khiếu để Yên Vũ ở trên tường, cởi bỏ quần áo của cô, gấp gấp không chờ được tiến hành hoan ái một hồi, trong khoảng thời gian này cũng là thời kỳ hân động dục, hai ngày này không chạm vào cô, dục vọng hẳn rất mãnh liệt.

Ăn xong bữa sáng, ra khỏi cửa Yên Vũ mới biết được Lý Văn Thanh mang theo một đám người ở trên xe vẫn luôn chờ bọn họ ở bên ngoài. Yên Vũ nhìn đáng vẻ thỏa mãn của Đường Lăng Khiếu mặt đỏ bừng.

Hai anh em lươn và Trần Thụy Quang đều bị Lý Văn Thanh mang đi, mà Đường Lăng Khiếu tại đây cô đến một nơi khác, đây là nơi hẳn lớn lên từ nhỏ, một lâu đài có diện tích mấy trăm hecta.

Bên ngoài lâu đài có rừng rậm, Đường Lăng Khiếu từ nhỏ đã lớn lên tại rừng rậm nơi đây.

Từ dưới chân núi lên đến lâu đài có phải lái xe hơn nửa tiếng, trên đường đều có thiết bị hồng ngoại theo dõi và bảo vệ canh giữ rất nghiêm ngặt, muốn xông vào nơi này rất khó.

Bây giờ lâu đài cổ cũng là mùa đông, mặt đất bao trùm một tầng tuyết trắng mỏng, phía trước lâu đài có trên cỏ, Yên Vũ mặc áo khoác màu đỏ chơi đùa với sỏi tuyết rất vui vẻ, bất quá chỉ có Yên Vũ vui thôi, sỏi tuyết trơn trượt mắt thực sự rất bất đắc dĩ.

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com
Chương 19 Editor: Yenhi

Nó là sỏi chứ không phải cỏ, bây giờ Yên Vũ đang chơi đùa bay cùng nó.

Ăn xong cơm trưa, sỏi tuyết để Yên Vũ ngồi ở trên lưng nó, ở trong rừng rậm chạy loạn, Yên Vũ ôm cổ nó đôi mắt cũng không dám mở, tiếng gió gào thét xuyên qua bên tai, chạy hơn nửa tiếng, sỏi tuyết mới dừng lại.

Mở mắt ra là một hồ nước rất lớn, trên mặt hồ nước có khí nóng bốc lên, sỏi tuyết xé rách quần áo Yên Vũ muốn có đi xuống nghịch nước.

Yên Vũ nghĩ đến lần trước ở núi tuyết phải đầu của nó qua một bên máng, "Sắc lang!"

Sỏi tuyết thờ hờn hờn phun khí ở trên mặt cô, móng vuốt xé bỏ quần áo của cô, Yên Vũ nhìn quanh bốn phía, hiện tại là ban ngày, nơi này chắc là không ai tới, nhưng khóa thân tấm hồ, cô vẫn thấy ngại ngùng.

Sỏi tuyết có chút không kiên nhẫn, đảo tới đảo lui chung quanh cô, móng vuốt ở trên quần áo cô lôi kéo, áo bông cũng bị nó xé nát.

Yên Vũ dấy nó ra, "Được rồi được rồi, em còi là được, anh thật đáng ghét."

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com
Yên Vũ trần như nhộng đi vào suối nước nóng, sỏi tuyết cũng xuống nước, ở bên cạnh cô đùa nghịch, một lát sau há mồm khẽ cắn nướu vú cô chơi đùa.

Yên Vũ ôm cả người đầy lông xù của nó máng, "Sắc lang, mấy nhẹ chút, sẽ đau."

Sỏi tuyết lắc lắc cái đuôi, thay đổi qua nướu vú khác tiếp tục hút, Yên Vũ cảm nhận được gầy gộc dưới thân nó lại cứng lên, hơi hơi đỏ mặt "Đại sắc lang."

Sỏi tuyết để cô nằm trong một tảng đá ở trong hồ, một nửa tảng đá hoàn toàn ở trong nước, một nửa trên mặt nước.

Yên Vũ nằm ở trên tảng đá, sỏi tuyết nằm trên người cô dùng đầu lưỡi liếm liếm trên người cô, khi ngửi được mùi tanh nhàn nhạt quen thuộc từ trên người cô, cái đầu của sỏi tuyết đi vào giữa hai chân cô.

Một bàn tay của Yên Vũ tự xoa bóp ngực của mình, một bàn tay sờ sờ đầu sỏi tuyết, cô có chút nhớ Đường Lăng Khiếu.

Đầu lưỡi sỏi tuyết liếm xung quanh hạ thể cô, đầu lưỡi ướt mềm chui vào từ lỗ nhỏ dưới thân cô.

Đầu lưỡi nóng bỏng nhét vào lỗ nhỏ, chuyển động.

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com
Chương 19 Editor: Yenhi

Yên Vũ nhìn không được rên rỉ, hai chân hơi hơi kẹp chặt đầu sỏi.

Đầu lưỡi sỏi tuyết liếm láp ở trong thân thể cô một trận, lỗ nhỏ dưới thân cô đã thành một cái động đậy nước, nó mỗi đem đầu lưỡi rời khỏi đó, còn thịt thò to hơi chọt chọt vào lỗ nhỏ.

Yên Vũ đang ý loạn tình mê cảm giác được lửa nóng thô to của nó hơi đâm vào hạ thể của mình, trong đầu hiện lên hình dạng cục lớn của cái đầu, thân thể lập tức bị dọa đến cứng ngắc, hai đùi gắt gao kẹp lại, cuộn tròn ôm lấy thân thể, chỉ vào nó tắc đầu như trống lắc, "Không được..."

Sỏi tuyết phấn nộ hướng lên trời kêu ngoào ồ, nhưng bây giờ Yên Vũ đã không còn sợ nó, gắt gao kẹp chặt hai đùi lại, không cho nó đem còn thịt thò to đâm vào.

Sỏi tuyết phấn nộ di chuyển vòng quanh cô, Yên Vũ cuộn người lại, nó không thể tiến đến giữa hai chân cô, liền dùng cái mũi dầy dầy móng cô.

Yên Vũ trốn tránh nó, hai mắt sỏi tuyết xanh lét, nhưng lại không dám dùng móng vuốt bắt cô, móng vuốt của nó rất sắc bén, không cần thân sẽ làm cô bị thương, chỉ có thể dùng đầu dầy đó, nhưng Yên Vũ gắt gao kẹp chặt chân cuộn tròn thành một đống.

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com
Sỏi tuyết xoay vài vòng không được liền bắt đầu đi dựa vào trên lưng cô, đem còn thịt cảm ngay khe hở của móng cô, hoạt động thân thể để an ủi chính mình.

Yên Vũ xấu hổ và giận dữ cảm giác được còn thịt co kieh cỡ siêu lớn của nó chọt chọt vào hạ thể của mình, phần đầu cục lớn dính đầm thũng nhỏ giọt từ nơi riêng tư của cô, toàn bộ móng cô đều ướt át trơn trượt, chân trước của sỏi tuyết nằm trên người cô, nhanh chóng di chuyển, thân thể Yên Vũ đã cứng đờ rồi mà nó còn chưa kết thúc, "Mày còn muốn bao lâu nữa vậy?"

"Ngao..." sỏi tuyết ngẩng cao đầu kêu một tiếng, động càng nhanh hơn.

Mặt trời đã lặn rồi, sỏi tuyết mới chờ Yên Vũ trở về, Yên Vũ nằm trên người nó nhấc mắ, "Con sỏi hư, sỏi háo sắc!" Sỏi tuyết híp mắt không để ý tới cô.

Ăn xong cơm chiều, Yên Vũ theo thường lệ cùng sỏi tuyết đi bộ ở chung quanh lâu đài cổ, sỏi tuyết có chút cảm giận, bây giờ cô đã coi nó như một con chó, chỉ có việc chưa trông cho nó cái vòng cổ nữa thôi.

Lâu đài cổ có lịch sử rất lâu đời, các vật dụng bằng gỗ bên ngoài hồng loáng sáng bóng, vừa thấy đã biết đó chính là đồ vật rất lâu năm rồi.

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com
Chương 19 Editor: Yenhi

Rất nhiều đồ vật nơi này đã trải qua hàng ngàn năm, người thừa kế của Đường gia, đều là người ngoài khó gặp.

Bên ngoài rất lạnh, nhưng bên trong phòng ngủ Yên Vũ ở chính là rất ấm áp, phòng ngủ Yên Vũ ở chính là phòng lớn, trong phòng ngủ còn có một cái ghế sofa vách tường, toàn bộ phòng đều rất ấm áp.

Yên Vũ đi vào phòng tắm tắm rửa, đeo khóa lại ở bên ngoài phòng tắm, mặc quần áo trước cô còn cùng nó tắm chung, nhưng ở bên cạnh hồ nước, con sỏi động dục cảm thấy vẫn nên duy trì khoảng cách tốt.

Sỏi tuyết trừng mắt nhìn cửa phòng tắm thật không công bằng, nếu bây giờ nó định sẽ đi vắng cửa đi vào tắm ướt.

Yên Vũ tắm rửa xong mặc một cái áo, sỏi tuyết đi vào phòng tắm, nước trong bồn tắm mở đầy, tắm một hồi, sỏi tuyết từ bồn tắm dùng sức lắc lắc nước trên người cho sạch hồng khô, một hai phút lông tóc khô mát.

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com
Trong phòng ngủ Yên Vũ đã ngồi ở trên sofa, sỏi tuyết nhảy đến trên giường, quỳ xuống, nằm sấp ở bên cạnh cô.

Yên Vũ nhận lệnh giúp hân mở máy tính, hân xem tài liệu của công ty và tin tức chính.

(~▽)~(~▽)~(~▽)

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

truyện được edit & đăng tại: cungquanghang.com

20. Tập Truyện Mây Mưa Lục - Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 20 Editor: Yenhi Chương 20 Editor: Yenhi Chương 20 Editor: Yenhi Chương 20 Editor: Yenhi

Vội vàng xong, Yên Vũ ôm sói tuyết đi ngủ.

Nửa đêm, Yên Vũ cảm thấy có cái gì đó đang lôi kéo mình, mở bừng mắt.

Phòng ngủ vốn dĩ tối đen lại có ngọn đèn màu lam nhạt sáng lên, tay Yên Vũ vừa động đậy, mới phát hiện cả người của mình bị trôi lại.

Sói tuyết đang phe phẩy cái đuôi ở trên người cô, đáng vẻ rất là đáng ị.

Căn phòng này là phòng ngủ Đường gia đã dùng mấy trăm năm, tổ tông của hắn mỗi lần hóa thân đều ở chỗ này, cũng có không ít mấy người vợ không nghe lời giống như Yên Vũ, vì tính phúc, tổ tông hắn đã thiết kế không ít cơ quan.

Tay chân Yên Vũ đều bị dây mềm màu trắng thật dài cột lấy, vốn là dây trang trí trên tường, cô cần bản không chú ý tới nó còn có tác dụng này.

Tay chân có bốn vòng khóa, sói tuyết ấn nút điều chỉnh chiều dài dây thừng đem Yên Vũ tay chân đều kéo ra.

“Đường Lăng Khiếu, anh đừng làm xằng bậy...” Yên Vũ có chút luống cuống.

Hai tay bị kéo ra, hai đùi treo trên không bị mở ra.

Yên Vũ mặc váy ngủ hơi mỏng, còn có quần lót.

Móng vuốt sói tuyết bắt lấy váy ngủ, kéo một tiếng, váy bị xé thành hai nửa, quần lót bọc nơi riêng tư lại cũng bị hần xé rách.

Sói tuyết rất vừa lòng nhìn kiệt tác của chính mình, từ đầu giường ngậm lấy một cái chai, đem côn thịt hơi hơi cứng rắn của nó dính vào chất lỏng trong chai.

Khí từ trong chai lấy ra, côn thịt lóc lên ánh sáng.

Yên Vũ nhìn hần ở trong phòng nhảy tới nhảy lui, nhìn thấy nó dùng côn thịt còn chưa cương cứng hoàn toàn tiến công vào hạ thể của cô, cô muốn khép hai chân lại, nhưng lại bị dây thừng cột lấy.

Sói tuyết đem quần lót xé rách kéo ra, côn thịt dính dính chất lỏng cắm vào lỗ nhỏ của Yên Vũ.

Tuy rằng côn thịt của nó còn chưa có cương

cứng hoàn toàn, nhưng cũng đã rất thô to, Yên Vũ hít một hơi, hạ thể không thoải mái, chân trước sói tuyết bắt lấy dây thừng màu trắng, duỗi đầu lưỡi liếm mặt cô, giống như đang ăn ỉ ỉ cô.

Yên Vũ quá khẩn trương, phía dưới càng chặt hơn, côn thịt của sói tuyết cắm vào dưới thân chịu kích thích cũng bắt đầu trưởng lớn lên.

Tuy rằng trên côn thịt sói tuyết có dính chất lỏng có tác dụng phụ trợ, nhưng Yên Vũ quá mức khẩn trương, phía dưới chặt hơn nữa, sói tuyết liếm liếm môi, cô lại kẹp chặt như vậy, mới một chút cô đã khó chịu.

Sói tuyết dùng chân sau chụp đánh lên mông cô, ô ô kêu, Yên Vũ nhủu mảy, “Em thả lỏng không được a.”

Sói tuyết thử giật giật thân thể, dùng biên độ nhỏ thực vào rút ra ở trong thân thể cô.

Yên Vũ cảm thấy thân thể căng trương xưa nay chưa từng có, cái đồ vật phía dưới kia lại càng ngày càng lớn, càng to càng thô, cho dù sói tuyết nhẹ nhàng va chạm, cũng làm thân thể của cô cảm nhận được có gì đó thật lớn đánh sâu vào, “Chậm một chút...” Yên Vũ thở mạnh.

Côn thịt của sói tuyết càng lúc càng lớn, đem hoa huyết nhỏ của Yên Vũ banh ra toàn bộ, côn thịt thô to dính chất lỏng hoạt động ở trong hoa huyết, Yên Vũ cảm giác được bên trong lỗ nhỏ nóng rực, ngứa ngáy, nhìn không được rên rì.

Sói tuyết cảm giác được thân thể của cô đã thả lỏng, bắt đầu dùng tốc độ nhanh hơn, Yên Vũ ở dưới thân nó rên rì xin tha khốc mắng, “Quá lớn... Trướng... Đường Lăng Khiếu... A... Anh chậm một chút... huhu... Anh là người xấu...”

Sói tuyết nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, ngẩng đầu tru lên một tiếng, phía dưới trướng lớn hơn nữa, hai cái đùi Yên Vũ bị mở ra thành một đường thẳng, sói tuyết nằm sấp va chạm, thân thể Yên Vũ bị nó đâm tới cực hạn, một đợt đâm thùy ầm ập tuổi lên phần đầu côn thịt của sói tuyết, sói tuyết nhìn không được hung hăng va chạm vài cái, thân thể Yên Vũ co rút, bị hần dùng sức va chạm, thân thể không chịu nổi kích thích hôn mê bất tỉnh.

Sói tuyết đi chuyển chậm lại, côn thịt cương cứng trướng lớn nằm trong hoa huyết của Yên Vũ, bây giờ hần đã không dùng được nữa.

Yên Vũ tỉnh lại, sói tuyết vẫn còn hoạt động ở trên người cô, cô nhìn thời gian trên tường, đã qua hơn nửa tiếng rồi, nhưng đáng vẻ của nó giống như không biết mệt.

“Đường Lăng Khiếu, anh nhanh lên, em thật sự không chịu được...” Yên Vũ nói lời nhỏ nhẹ cầu xin, cô cảm giác được thân thể của mình giống như có một quả cầu lửa nóng bỏng, đem thân thể của cô đốt cháy, khó chịu, vui sướng...

Cô cảm thấy thân thể đã chết lặng, chỉ hy vọng nó nhanh kết thúc.

Yên Vũ không hề giãy giụa, thân thể cũng không có sức lực, mặc kệ nó lăn lộn ở trên người mình, đi theo thân thể một hồi lại rên rì một hồi lại cầu xin.

Lăn lộn hơn mười phút, sói tuyết dùng va chạm, một cổ chất lỏng ầm ập vọt vào trong thân thể Yên Vũ.

Yên Vũ thở phào nhẹ nhõm, rồi cuộc kết thúc rồi.

Chỉ là, vì sao cái kia của hần đã bắn rồi mà vẫn trướng lớn cảm ở trong thân thể?

Sói tuyết buông lỏng tay chân cô ra, Yên Vũ nằm trên giường một chút sức lực cũng không có, đồ vật kia của nó vẫn cắm trong thân thể cô như cũ, sói tuyết nằm trên người cô, vươn đầu lưỡi liếm liếm mặt cô, giống như đang ăn ỉ ỉ cô.

Thân thể Yên Vũ đã tiêu hao quá nhiều sức lực, trên người ra một tầng mồ hôi mỏng, chỉ chờ lát liền hôn hôn trăm trăm ngủ mất, cũng không biết đồ vật kia của nó rút ra khi nào.

Qua hơn nửa tiếng, côn thịt của sói tuyết mới rút ra từ hạ thể của Yên Vũ, hần nhìn hạ thể của Yên Vũ bị hần làm cho sưng đỏ, đi phòng tắm lấy nước lau sạch sẽ cho cô, bôi thuốc mỡ lên người cô mới nằm cạnh cô ngủ.

Ngày hôm sau khi Yên Vũ tỉnh lại, duỗi chân ra liền cảm giác được giữa hai chân đau nhức, so với lần phá thân còn nghiêm trọng hơn.

Cằm giận trướng mắt nhìn sói tuyết một cái, xoay người không để ý tới hần, hạ thể nóng rất đau đớn, cô cần bản không đi chuyển được.

Sói tuyết chạy qua bên ngày, lần lần quay quay trên mặt đất, giả bộ đáng yêu, nghĩ đến việc Đường Lăng Khiếu như vậy, bây giờ lại lăn lộn trên mặt đất giả bộ đáng yêu, Yên Vũ nhìn không được cười.

Sói tuyết nhìn thấy cô cười, liền nhảy lên giường, dựa vào người cô, đầu dính vào mặt cô, đầu lưỡi liếm cô, ô ô kêu.

Vài ngày sau, sói tuyết ở trên bụng cô nghe nghe, không cho cô đi cưỡi ngựa, chạy bộ, hần cảm giác được trong thân thể cô đã có một nhóc con.

Mùa đông qua đi, Đường Lăng Khiếu vào lúc trăng tròn lại hóa thân thành người lần nữa, khi tỉnh lại Yên Vũ còn đang ngủ, hần sờ sờ cái bụng nhỏ vẫn như cũ của cô, nơi này đã có một người sói nhỏ.

Đường Lăng Khiếu hóa thân lại không lâu, hai người liền tổ chức hôn lễ ở lâu đài cổ, bà con thân thích của Yên Vũ đều từ trong nước đến đây, người nhà Đường Lăng Khiếu cũng tới, còn có lan và lvan.

lan rất buồn bực nhìn cái bụng bình thường của Yên Vũ, cô ta có thể nghe thấy được cô đã mang thai, hơn nữa sắp sinh, cô ta nhìn Đường Lăng Khiếu, thở dài một hơi, bên chỉ này của bọn họ chỉ sợ thật sự muốn tuyệt hậu rồi.

Lần này miệng Đường Lăng Khiếu cười rất vui vẻ, thò cón nhà hần hiện tại sẽ khẳng khẳng một mực đi theo hần, sẽ không muốn chạy trốn nữa.

Yên Vũ mới vừa tiếp nhận tin tức mang thai không lâu, Đường Lăng Khiếu liền nói cho cô biết cô chuẩn bị sinh rồi, bởi vì người sói con chỉ cần ba tháng sẽ được sinh ra.

Khí sinh đứa nhỏ cũng không đau đớn lắm, bởi vì đứa bé rất nhỏ, Yên Vũ nhìn thấy đứa bé chỉ lớn hơn bàn tay một chút rất sợ bé được nuôi dưỡng sẽ không sống nổi.

Nhưng giọng bé khóc rất vang dội, sức lực tay cũng rất lớn, hơn nữa, vừa đến trăng tròn, trong nhà liền có một lớn một nhỏ hai người sói.

Tin tức làm cho bọn họ ngoài ý muốn là lan mang thai, của Đường Lăng Văn.

Chuyện này làm Đường Lăng Khiếu rất kinh ngạc, bởi vì Đường Lăng Văn chưa từng hóa thân, hần từng có rất nhiều bạn gái, nhưng chưa từng làm người nào mang thai, không nghĩ tới lan sẽ mang thai.

Đường Lăng Văn cũng rất buồn bực, hần chỉ muốn làm tình một đêm với lan, nhưng bây giờ cô đã đẻ, hần cũng không biết nên làm sao cho tốt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-thuyet-soi-tuyet-tap-truyen-may-mua-luc>